

İMAN VE KÜFÜR MUVAZENELERİ

RİSALE-İ NUR KÜLLİYATI

MÜELLİFİ
Bediüzzaman
Said Nursî

وَبِهِ نَسْتَعِينُ

الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَ الصَّلَاةُ وَ السَّلَامُ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَ

عَلٰى أٰلِهِ وَ صَحْبِهِ أَجْمَعِينَ

Gayet mühim bir suale verilen çok ehemmiyetli bir cevabı burada yazmağa münasebet geldi. Çünkü kırk sene evvel Eski Said, o Dersinde bir Hiss-i Kabl-el Vuku' ile Risale-i Nur'un Hârika Derslerini ve tesiratını görmüş gibi bahsediyor. Onun için o sual ve cevabı yazacağız. Şöyle ki:

Çoklar tarafından hem bana, hem bazı Nur Kardeşlerime sual etmişler ve ediyorlar: "Neden bu kadar muarızlara karşı ve muannid feylesoflara ve ehl-i dalalete mukabil Risale-i Nur mağlub olmuyor? Milyonlar kıymetdar hakikî Kütüb-ü İmaniye ve İslâmiyenin İntisarlarına bir derece sed çektileri halde

sefahet ve hayat-ı dünyeviyenin lezzetleriyle çok bîçare gençleri ve insanları Hakaik-i İmaniyeden mahrum bırakıyorlar. Halbuki en şiddetli hücum ve en gaddarane muamele ve en ziyade yalanlarla ve aleyhinde yapılan propagandalarla Risale-i Nur'u kırmak, insanları ondan ürkütmek ve vazgeçirmeye çalışıkları halde, hiçbir eserde görülmeli bir tarzda Risale-i Nur'un İntişarı, hattâ çoğu el yazması ile altıyüz bin Nüsha Risalelerinden kemal-i iştiyak ile perde altında intişar etmesi ve dâhil ve hariçte kemal-i iştiyak ile kendini okutturmasının Hikmeti nedir? Sebebi nedir?" diye bu mealde çok suallere karşı elcevab deriz ki:

Kur'an-ı Hakîm'in Sîrr-ı İcaziyla hakikî bir Tefsiri olan Risale-i Nur; bu dünyada bir manevî Cehennemi dalalette gösterdiği gibi, İmanda dahi bu dünyada manevî bir Cennet bulduğunu isbat ediyor. Ve günahların ve fenâıkların ve haram lezzetlerin içinde manevî elîm elemleri gösterip, Hasenat ve güzel hasletlerde ve Hakaik-i Şeriatın amelinde Cennet lezaizi gibi manevî lezzetler bulduğunu isbat ediyor. Sefahet ehlini ve dalalete düşenleri o cihetle, Akı başında olanlarını kurtarıyor. Çünkü, bu zamanda iki dehşetli hal var:

B i r i n c i s i: Akibeti görmeyen, bir dirhem hazır lezzeti, ileride bir batman lezzetlere tercih eden hissiyat-ı insaniye, Akıl ve Fikre galebe ettiğinden ehl-i sefaheti sefahetinden kurtarmanın çare-i yegânesi; aynı lezzetinde elemini gösterip hissini mağlub etmektir. Ve

يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا

Âyetinin işaretiley; bu zamanda Âhiretin elmas gibi Nimetlerini, lezzetlerini bildiği halde,

dünyevî kırılacak şîşe parçalarını onlara tercih etmek, Ehl-i İman iken ehl-i dalalet o hubb-u dünya ve o Sîr için tâbi' olmak tehlikesinden kurtarmanın çare-i yegânesi, dünyada dahi Cehennem azabı gibi elemlerini göstermekle olur ki; Risale-i Nur o meslekten gidiyor.

Yoksa bu zamandaki küfr-ü mutlakın ve fenden gelen dalaletin ve sefahetten gelen tiryakiliğin inadı karşısında Cenab-ı Hakk'ı tanıttırdıktan sonra ve Cehennem'in vücutunu isbat ile ve onun azabı ile insanları fenâlikтан, seyyiattan vazgeçirmek ondan, belki yirmiden birisi ders alabilir. Ders aldıktan sonra da, "Cenab-ı Hak Gafur-ur Rahîm'dir, hem Cehennem pek uzaktır." der, sefahetine devam edebilir. Kalbi, Ruhu hissiyatına mağlub olur.

İşte Risale-i Nur ekser müvazeneleriyle küfür ve dalaletin dünyadaki elîm ve ürkütücü neticelerini göstermekle, en muannid ve nefisperest insanları dahi o menhus, gayr-ı meşru lezzetlerden ve sefahetlerden bir nefret verip Aklı başında olanları Tövbeye sevkeder.

O müvazenelerden, Altıncı, Yedinci, Sekizinci Sözlerdeki küçük müvazeneler ve Otuzikinci Söz'ün Üçüncü Mevkifi'ndaki uzun müvazene; en sefih ve dalalette giden adamı da ürkütüyor, dersini kabul ettiriyor.

Meselâ; Âyet-i Nur'da, seyahat-ı hayaliye ile Hakikat olarak gördüğüm vaziyetleri gayet kısaca işaret edeceğiz. Tafsilini isteyen Sikke-i Gaybiye'nin âhirindeki 256'dan 259'cu sayfaya kadar baksın.

Ezcümle:

O seyahat-ı hayaliyede, Rızka muhtaç hayvanat Âlemini gördüğüm vakit, maddî felsefe ile baktım. Hadsiz ihtiyacat ve şiddetli açılıklarıyla beraber za'f ve aczleri, o zîhayat Âlemini bana çok açıklı ve elîm gösterdi. Ehl-i

dalalet ve gafletin gözüyle baktığumdan feryad eyledim. Birden Hikmet-i Kur'aniye ve İmanın dürbünü ile gördüm ki: Rahman ismi Rezzak burcunda, parlak bir güneş gibi tulû' etti. O aç, bîçare zîhayat Âlemini Rahmet ışığıyla yaldızladı.

Sonra hayvanat Âlemi içinde, yavruların za'f ve acz ve ihtiyaç içinde çırpındıkları hazır, elîm ve herkesi rikkat ve acımağa getirecek bir karanlık içinde diğer bir Âlemi gördüm. Ehl-i dalaletin nazarıyla baktığımı eyvah dedim. Birden İman bana bir gözlük verdi, gördüm ki: Rahîm İsmi Şefkat burcunda tulû' etti. O kadar güzel ve şirin bir surette o acı âlemi sevinçli Âleme çevirip ışıklandırdı ki; şekva ve acımak ve üzünden gelen gözyaşlarımı, sevinç ve şükrün lezzetlerinden gelen damlalara çevirdi.

Sonra sinema perdesi gibi İnsan Âlemi bana göründü. Ehl-i dalaletin dûrbîni ile baktım. O Âlemi o kadar karanlıklı, dehşetli gördüm ki; Kalbimin en derinliklerinden feryad ettim. Eyyah! dedim. Çünkü insanlarda Ebede uzanıp giden arzuları, emelleri ve Kâinatı ihata eden tasavvurat ve efkârları ve ebedî Beka ve Saadet-i Ebediyeyi ve Cennet'i gayet ciddî isteyen Himmetleri ve fitrî istidadları ve had konulmayan ve serbest bırakılan fitrî kuvvetleri ve hadsiz maksadlara müteveccih ihtiyaçları ve za'f ve aczleriyle beraber hümümlerine maruz kaldıkları hadsiz musibet ve a'daları ile beraber gayet kısa bir ömür, hergün ve her saat ölüm endişesi altında, gayet dağdağalı bir hayat, yaşamak için gayet perişan bir maişet içinde Kalbe, Vicdana en elîm ve en müdhiş halet olan mütemadî zeval ve firak belasını çekmek içinde -ehl-i gaflet için zulümat-ı ebediye kapısı suretinde görülen- kabre ve mezaristana bakıyorlar.

Birer birer ve taife taife o zulümət kuyusuna atılıyorlar. İşte bu İnsan Âlemini bu zulümət içinde gördüğüm anda, Kalb ve Ruh ve Aklımla beraber bütün Letaif-i İnsaniyem, belki bütün Zerrat-ı Vücudum feryad ile ağlamağa hazır iken, birden Kur'andan gelen Nur ve Kuvvet-i İman o dalalet gözlüğünü kırdı, kafama bir göz verdi. Gördüm ki:

Cenab-ı Hakk'ın Âdil İsmi Hakîm burcunda.. Rahman İsmi Kerim burcunda.. Rahîm İsmi Gafur burcunda -yani manasında- Bâis İsmi Vâris burcunda.. Muhyî İsmi Muhsin burcunda.. Rab İsmi Mâlik burcunda birer güneş gibi tulû' ettiler. O karanlıklı insan Âlemi içinde çok Âlemler bulunan umumunu birden ışıklandırdılar, şenlendirdiler. Cehennemî haletleri dağıtıp, nuranî Âhiret Âleminden pencereler açıp o perişan insan dünyasına Nurlar serptiler. Zerrat-ı Kâinat adedince, **اللَّهُمَّ اشْكُرْ لِلَّهِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ** dedim. Ve Aynelyakân gördüm ki; „İmandı manevî bir Cennet ve dalalette manevî bir Cehennem bu dünyada da vardır“, yakînen bildim.

Sonra küre-i arzin Âlemi göründü. O seyahat-ı hayaliyemde Dine itaat etmeyen felsefenin, karanlıklı kavanın-i ilmiyeleri, hayalime dehşetli bir âlem gösterdi. Yetmiş defa top güllesinden daha sür'atlı hareketiyle, yirmibeş bin sene mesafeyi bir senede gezip devreden ve her vakit dağılmağa ve parçalanmaya müstaid ve içi zelzeleli, çok ihtiyar ve çok yaşılı Küre-i Arz içinde ve o dehşetli gemi üstünde Kâinatın hadsiz boşluğunda seyahat eden bîçare nev'-i insan (vaziyeti) bana vahşetli bir karanlık içinde göründü. Başım döndü, gözüm karardı. Felsefenin gözlüğünü yere vurdum, kırdım. Birden Hikmet-i Kur'aniye ile ışıklanmış bir göz ile baktım, gördüm ki:

Hâlik-ı Arz ve Semavat'ın Kadîr, Alîm, Rab, Allah ve **رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ مُسَخِّرُ الشَّمْسِ وَالْقَمَرِ** İsimleri, Rahmet, Azamet, Rububiyet burçlarında güneş gibi tulû' ettiler. O karanlıklı, vahşetli, dehşetli Âlemi öyle ışıklandırdılar ki; o halette, benim imanlı gözüme Küre-i Arz gayet muntazam, müsahhar, mükemmel, hoş, emniyetli, herkesin erzakı içinde bir seyahat gemisi ve tenezzüh ve keyif ve ticaret için müheyya edilmiş ve zîruhları Güneş'in etrafında, Memleket-i Rabbaniyede gezdirmek ve yaz ve bahar ve güzün mahsulâtını Rızık isteyenlere getirmek için bir gemi, bir tayyare, bir şimdider hükmünde gördüm. Küre-i Arz'ın zerrati adedince

الْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلٰى نِعْمَةِ الْإِيمَانِ dedim.

İşte buna kıyasen Risale-i Nur'da pekçok müvazenelerle ehl-i sefahet ve dalalet, dünyada dahi bir manevî Cehennem içinde azab çekerler ve Ehl-i İman ve salahat, dünyada dahi bir manevî Cennet içinde, İslâmiyet ve insaniyet midesiyle ve İmanın Tecelliyat ve Cilveleriyle, manevî bir Cennet lezzetleri tadabilirler. Belki Derece-i İmanlarına göre istifade edebilirler.

Fakat bu firtinalı zamanın hissi ibtal eden ve beşerin nazarını âfâka dağıtan ve boğan cereyanlar, ibtal-i his nev'inden bir sersemlik vermiş ki; ehl-i dalalet manevî azabını muvakkaten tam hissedemiyor. Ehl-i hidayete dahi gaflet basıyor, hakikî lezzetini takdir edemiyor.

B u A sırda İkinci Dehşetli Hal:

Eski zamanda küfr-ü mutlak ve fenden gelen dalaletler ve küfr-ü inadîden gelen temerrûd, bu zamana nisbeten pek az idi. Onun için eski İslâm Muhakkiklerinin Dersleri, hüccetleri o zamanlarda tam kâfi olurdu. Küfr – ü meşkuku

çabuk izale ederlerdi. Allah'a İman umumî olduğundan, Allah'ı tanittırmakla ve Cehennem azabını ihtar etmekle çokları sefahetlerden, dalaletlerden vazgeçebilirlerdi. Şimdi ise; eski zamanda bir memlekette bir kâfir-i mutlak yerine, şimdi bir kasabada yüz tane bulunabilir. Eskide fen ve ilim ile dalalete girip inad ve temerrüd ile Hakaik-i İmana karşı çıkanca nisbeten şimdi yüz derece ziyade olmuş. Bu mütemerrid inadcılar, firavunluk derecesinde bir gurur ile ve dehşetli dalaletleriyle Hakaik-i İmaniye karşı muaraza ettiklerinden, elbette bunlara karşı atom bombası gibi -bu dünyada onların temellerini parça parça edecek- bir Hakikat-ı Kudsiye lâzımdır ki; onların tecavüzatını durdursun ve bir kısmını İmana getirsin.

İşte Cenab-ı Hakk'a hadsiz şükürler olsun ki; bu zamanın tam yarasına bir tiryak olarak Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın bir Mu'cize-i Maneviyesi ve Lemaati bulunan Risale-i Nur, pekçok müvazenelerle, en dehşetli muannid mütemerridleri, Kur'anın Elmas Kılinci ile kırıyor. Ve Kâinat zerreleri adedince Vahdaniyet-i İlahiye ve İmanın Hakikatlarına hüccetleri, delilleri gösteriyor ki; yirmibes seneden beri en şiddetli hücumlara karşı mağlub olmayıp galebe etmiş.

Evet Risale-i Nur, İman ve küfür müvazeneleri ve Hidayet ve dalalet mukayeseleri, bu mezkûr hakikatları bilmüşahede isbat ediyor. Meselâ: Yirmiikinci Söz'ün iki makamının bürhanlarına ve lem'alarına ve Otuzikinci Söz'ün Birinci Mevkîfina ve Otuzüçüncü Mektub'un pencerelerine ve Asâ-yı Musa'nın onbir hüccetine, sair müvazeneler kıyas edilse ve dikkat edilse anlaşılır ki; bu zamanda küfr-ü mutlakı ve mütemerrid dalaletin inadını kıracak,

parçalayacak Risale-i Nur'da tecelli eden Hakikat-1 Kur'a-niyedir.

إِنْ شَاءَ اللَّهُ[ۚ] nasıl Tılsımlar Mecmuası'nda, Dinin mühim Tılsımlarını ve Hilkat-1 Âlemin Muammalarını keşfeden parçalar, o mecmuada toplanmış. Aynen öyle de, ehl-i dalaletin dünyada dahi cehennemlerini ve Ehl-i Hidayetin dünyada Lezaiz-i Cennetlerini gösteren ve İman Cennet'in bir manevî çekirdeği ve küfür ise Cehennem zakkumunun bir tohumu olduğunu gösteren Nur'un o gibi parçaları, kısacık bir tarzda bir mecmuacık olarak yazılacak ve إِنْ شَاءَ اللَّهُ[ۚ] neşredilecek.

* * *

Birinci Söz

بِسْمِ اللَّهِ her Hayrin başıdır. Biz dahi başta ona başlarız.

Bil ey nefsim, şu Mübarek Kelime İslâm Nişanı olduğu gibi, bütün mevcudatın lisân-ı haliyle Vird-i Zebanıdır. بِسْمِ اللَّهِ ne büyük tükenmez bir Kuvvet, ne çok bitmez bir Bereket olduğunu anlamak istersen, şu temsili hikâyeciğe bak dinle...

Şöyle ki:

Bedevi Arab çöllerinde seyahat eden adama gerektir ki, bir kabile reisinin ismini alsın ve himayesine girsin. Tâ şakilerin şerrinden kurtulup hacatını tedarik edebilsin. Yoksa tek başıyla hadsiz düşman ve ihtiyacatına karşı perişan olacaktır. İşte böyle bir seyahat için iki adam, sahraya çırıp gidiyorlar. Onlardan birisi mütevazi idi. Diğerî mağrur... Mütevazii, bir reisin ismini aldı. Mağrur, almadı... Alanı, her yerde Selâmetle gezdi. Bir katı-üt tarîke rast gelse, der: "Ben, filan reisin ismiyle gezerim." Şaki defolur, ilişemez. Bir çadıra girse, o nam ile hürmet görür. Öteki mağrur, bütün seyahatinde öyle belalar çeker ki, tarif edilmez. Daima titrer, daima dilencilik ederdi. Hem zelil, hem rezil oldu.

İste ey mağrur nefsim! Sen o seyyahsın. Şu dünya ise, bir çöldür. Aczin ve fakrın hadsizdir. Düşmanın, hacatın nihayetsizdir. Madem öyledir; şu sahranın Mâlik-i Ebedî'si ve Hâkim-i Ezelî'sinin İslmini al. Tâ, bütün Kâinatın dilen-ciliğinden ve her hâdisatın karşısında titremeden kurtulasın.

Evet, bu Kelime öyle mübarek bir Definedir ki: Senin nihayetsiz aczin ve fakrın, seni nihayetsiz Kudrete, Rahmete

rabtedip Kadîr-i Rahîm'in Dergâhında aczi, fakrı en makbul bir Şefaatçı yapar. Evet, bu Kelime ile hareket eden, o adama benzer ki: Askere kaydolur. Devlet namına hareket eder. Hiçbir kimseden pervası kalmaz. Kanun namına, devlet namına der, her işi yapar, her şeye karşı dayanır.

Başta demiştik: Bütün mevcudat, lisan-ı hal ile **بِسْمِ اللَّهِ** der. Öyle mi?

Evet, nasılki görsen: Bir tek adam geldi. Bütün şehir ahalisini cebren bir yere sevketti ve cebren işlerde çalışıyordu. Yakınen bilirsin; o adam kendi namıyla, kendi kuvvetiyle hareket etmiyor. Belki o bir askerdir. Devlet namına hareket eder. Bir padişah kuvvette istinad eder. Öyle de her şey, Cenab-ı Hakk'ın namına hareket eder ki; zerreçikler gibi tohumlar, çekirdekler başlarında koca ağaçları taşıyor, dağ gibi yükleri kaldırıyorlar.

Demek herbir ağaç, **بِسْمِ اللَّهِ** der. Hazine-i Rahmet meyvelerinden ellerini dolduruyor, bizlere tablacılık ediyor. Her bir bostan, **بِسْمِ اللَّهِ** der. Matbahâ-i Kudret'ten bir kazan olur ki: Çeşit çeşit pekçok muhtelif leziz taamlar, içinde beraber pişiriliyor. Herbir inek, deve, koyun, keçi gibi mübarek hayvanlar **بِسْمِ اللَّهِ** der.

Rahmet Feyzinden bir süt çeşmesi olur. Bizlere, Rezzak namına en latif, en nazif, Âb-ı Hayat gibi bir gıdayı takdim ediyorlar. Herbir nebat ve ağaç ve otların ipek gibi yumuşak kök ve damarları,

بِسْمِ اللَّهِ der. Sert olan taş ve toprağı deler geçer. Allah namına, Rahman namına der, her şey ona müsahhar olur. Evet havada dalların intişi ve meyve vermesi gibi, o sert taş ve topraktaki köklerin kemal-i sühuletle intişar etmesi ve yer altında yemiş vermesi.. hem şiddet-i hararete karşı aylarca nazik, yeşil yaprakların yaşı kalması; tabiiyunun ağzına şiddetle tokat

vuruyor. Kör olası gözüne parmağını sokuyor ve diyor ki: En güvendiğin salabet ve hararet dahi, emir tahtında hareket ediyorlar ki; o ipek gibi yumuşak damarlar, birer Asâ-yı Musa (A.S.) gibi

فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ Emrine imtisal ederek taşları şakk

eder. Ve o sigara kâğıdı gibi ince nazezin yapraklar, birer Aza-yı İbrahim (A. S.) gibi ateş saçan hararete karşı

يَا نَارُ كُوفِيْ بَرَدًا وَسَلَامًا Âyetini okuyorlar.

Madem her şey manen **بِسْمِ اللَّهِ** der. Allah namına Allah'ın

Nimetlerini getirip bizlere veriyorlar. Biz dahi **بِسْمِ اللَّهِ** demeliyiz.

Allah namına vermeliyiz. Allah namına almalıyız. Öyle ise, Allah namına vermeyen gafil insanlardan almamalıyız...

Sual: Tabaci hükmünde olan insanlara bir fiat veriyoruz. Acaba asıl mal Sahibi olan Allah, ne fiat istiyor?

Elcevab: Evet o Mün'im-i Hakikî, bizden o kıymettar Nimetlere, mallara bedel istediği fiat ise; üç şeydir. Biri: Zikir.

Biri: Şükür. Biri: Fikir'dir. Başta **بِسْمِ اللَّهِ** Zikirdir. Âhirde

الْحَمْدُ لِلَّهِ Şükürdür. Ortada, bu kıymettar Hârika-i San'at olan

Nimetler Ehad-i Samed'in Mu'cize-i Kudreti ve Hediye-i Rahmeti olduğunu düşünmek ve derketmek Fikirdir. Bir padişahın kıymettar bir hediyesini sana getiren bir miskin adamın ayağını öpüp, hediye sahibini tanımadan ne derece belâhet ise, öyle de; zahirî mün'imleri medih ve muhabbet edip, Mün'im-i Hakikî'yi unutmak; ondan bin derece daha belâhettir.

Ey nefis! böyle ebleh olmamak istersen; Allah namına ver, Allah namına al, Allah namına başla, Allah namına işle. Vesselâm.

İkinci Söz

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ﴾

İmanda ne kadar büyük bir Saadet ve Nimet ve ne kadar büyük bir lezzet ve rahat bulunduğuunu anlamak istersen; şu temsilî hikâyeciğe bak, dinle:

Bir vakit iki adam, hem keyif, hem ticaret için seyahate giderler. Biri hodbin, tali'siz bir tarafa; diğerini Hudabin, bahtiyar diğer tarafa sülük eder, giderler.

Hodbin adam, hem hodgâm, hem hodendiş, hem bedbîn olduğundan bedbînlik cezası olarak nazarında pek fena bir memlekete düşer. Bakar ki: Her yerde âciz bîcareler, zorba müdhiş adamların ellerinden ve tahribatlarından vaveylâ ediyorlar. Bütün gezdiği yerlerde böyle hazîn, elîm bir hali görür. Bütün memlekvet, bir matemhane-i umumî şeklini almış. Kendisi şu elîm ve muzlim haleti hissetmemek için sarhoşluktan başka çare bulamaz. Çünkü herkes ona düşman ve ecnebi görünüyor. Ve ortalıkta dahi, müdhiş cenazeleri ve me'yusane ağlayan yetimleri görür. Vicdanı, azab içinde kalır. Diğerî Hüdâbîn, Hüdaperest ve Hakendîş, güzel Ahlâklı idi ki: Nazarında pek güzel bir memlekete düştü.

İşte bu iyi adam, girdiği memlekette bir umumî şenlik görüyor. Her tarafta bir sürüur, bir şehr-âyin, bir cezbe ve neş'e içinde Zikirhaneler.. herkes ona dost ve akraba

görünür. Bütün memlekette yaşasınlar ve teşekkürler ile bir terhisat-ı umumiye şenliği görüyor. Hem tekbir ve tehlil ile mesrurane ahz-ı asker için bir davul, bir musikî sesi işitiyor. Evvelki bedbahtın hem kendi, hem umum halkın elemi ile müteellim olmasına bedel; şu bahtiyar, hem kendi, hem umum halkın sürüru ile mesrur ve müferrah olur. Hem güzelce bir ticaret eline geçer, Allah'a şükreder. Sonra döner, öteki adama rastgelir. Halini anlar. Ona der: "Yahu sen divane olmuşsun. Batnındaki çırkinlikler, zahirine aksetmiş olmalı ki, gülmeyi ağlamak, terhisatı soymak ve talan etmek tevehhüm etmişsin. Aklını başına al, Kalbini temizle. Tâ, şu musibetli perde senin nazarından kalksun, Hakikati görebilesin. Zira nihayet derecede âdil, merhametkâr, raiyet-perver, muktedir, intizam-perver, müşfik bir melikin memleketi, hem bu derece göz önünde âsâr-ı terakkiyat ve kemalât gösteren bir memleket, senin vekiminin gösterdiği surette olamaz." Sonra o bedbahtın Aklı başına gelir, nedamet eder. "Evet, ben işaretten divane olmuştum. Allah senden razi olsun ki, Cehennemî bir haletten beni kurtardın." der.

Ey nefsim! Bil ki: Evvelki adam kâfirdir. Şu dünya, onun nazarında bir matemhane-i umumiyedir. Bütün zîhayat, firak ve zeval sillesiyle ağlayan yetimlerdir. Hayvan ve insan ise; ecel pençesiyle parçalanan kimsesiz başıbozuklardır. Dağlar ve denizler gibi büyük mevcudat, ruhsuz, müdhiş cenazeler hükmündedirler. Daha bunun gibi çok elîm, ezici, dehşetli evham, küfründen ve dalaletinden neş'et edip, onu manen tazib eder.

Diğer adam ise; Mü'mindir. Cenab-ı Hâlik'ı tanır, tasdik eder. Onun nazarında şu dünya, bir Zikirhane-i Rahman, bir Talimgâh-ı Beşer ve hayvan ve bir Meydan-ı

İmtihan-ı İns ü Cândır. Bütün vefiyat-ı hayvaniye ve insaniye ise; terhisattır. Vazife-i Hayatını bitirenler, bu dâr-ı fâniden, manen mesrurane, dağdaşız diğer bir Âleme giderler. Tâ yeni vazifedarlara yer açılsın, gelip çalışsinlar. Bütün tevellüdat-ı hayvaniye ve insaniye ise; ahz-ı askere, silâh altına, vazife başına gelmektir. Bütün zîhayat, birer muvazzaf mesrur asker, birer müstakim memnun memurlardır. Bütün sadâlar ise, ya vazife başlamasındaki Zikir ve Tesbih ve paydostan gelen şükür ve tefrih veya işlemek neş'esinden neş'et eden nağamattır. Bütün mevcudat, o Mü'minin nazarında, Seyyid-i Kerim'inin ve Mâlik-i Rahîm'inin birer munis hizmetkârı, birer dost memuru, birer şirin Kitabıdır. Daha bunun gibi pek çok latif, ulvî ve leziz, tatlı Hakikatlar, İmanından tecelli eder, tezahür eder.

Demek İman, bir manevî Tûbâ-i Cennet çekirdeğini taşıyor. Küfür ise manevî bir Zakkum-u Cehennem tohumunu saklıyor.

Demek Selâmet ve Emniyet, yalnız İslâmiyyette ve İmandadır. Öyle ise, biz daima:

الْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلٰى دِينِ اِلٰسْلَامِ وَكَمَالِ اِلٰيْمَانِ demeliyiz...

* * *

Üçüncü Söz

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿ يَا آتُهَا النَّاسُ اعْبُدُوا

İbadet, ne büyük bir ticaret ve saadet; fisk ve sefahet, ne büyük bir hasaret ve helâket olduğunu anlamak istersen, şu temsilî hikâyeciğe bak, dinle...

Bir vakit iki asker, uzak bir şehire gitmek için emir alıyorlar. Beraber giderler; tâ, yol ikileşir. Bir adam orada bulunur, onlara der: "Şu sağdaki yol, hiç zararı olmamakla beraber, onda giden yolculardan ondan dokuzu büyük kâr ve rahat görür. Soldaki yol ise, menfaati olmamakla beraber, on yolcusundan dokuzu zarar görür. Hem ikisi, kısa ve uzunlukta birdirler. Yalnız bir fark var ki, intizamsız, hükümsüz olan sol yolun yolcusu çantasız, silâhsız gider. Zahirî bir hıffet, yalancı bir rahatlık görür. İntizam-ı askerî altındaki sağ yolun yolcusu ise, mugaddi hülâsalardan dolu dört okkalık bir çanta ve her adüvvü alt ve mağlub edecek iki kıyyelik bir mükemmel mîrî silâhi taşımaya mecburdur..."

O iki asker, o muarrif adamın sözünü dinledikten sonra şu bahtiyar nefer, sağa gider. Bir batman ağırlığı omuzuna ve beline yükler. Fakat Kalbi ve Ruhu, binler batman minnetlerden ve korkulardan kurtulur. Öteki bedbaht nefer ise, askerliği bırakır. Nizama tâbi olmak istemez, sola gider. Cismi bir batman ağırlıktan kurtulur, fakat Kalbi binler batman minnetler altında ve Ruhu hadsiz korkular altında ezilir. Hem herkese dilenci, hem her şeyden, her hâdiseden titrer bir surette gider. Tâ,

mahall-i maksuda yetişir. Orada, âsi ve kaçak cezasını görür.

Askerlik nizamını seven, çanta ve silâhını muhafaza eden ve sağa giden nefer ise, kimseden minnet almayarak, kimseden havf etmeyerek Rahat-ı Kalb ve Vicdan ile gider. Tâ o matlub şehire yetişir. Orada, vazifesini güzelce yapan bir namuslu askere münasib bir mükâfat görür.

İşte ey nefş-i serkeş! Bil ki: O iki yolcu; biri Muti-i Kanun-u İlahî, birisi de âsi ve hevaya tâbi insanlardır. O yol ise, Hayat yoludur ki; Âlem-i Ervahtan gelip kabirden geçer, Âhirete gider. O çanta ve silâh ise, İbadet ve Takvadır. İbadetin çendan zahirî bir ağırlığı var. Fakat manasında öyle bir rahatlık ve hafiflik var ki, tarif edilmez. Çünkü âbid,

Namazında der: **أَشْهُدُ أَنَّ لِلَّهِ إِلَّا هُوَ** Yani: "Hâlik ve Rezzak,

ondan başka yoktur. Zarar ve menfaat, Onun Elindedir. O hem Hakîm'dir, abes iş yapmaz. Hem Rahîm'dir; İhsanı, Merhameti çoktur" diye itikad ettiğinden her şeye bir Hazine-i Rahmet kapısını bulur. Dua ile çalar. Hem her şeye kendi Rabbisinin Emrine müsahhar görür, Rabbisine iltica eder. Tevekkül ile istinad edip her musibete karşı tahassun eder. İmanı, ona bir emniyet-i tâmme verir.

Evet her hakikî Hasenat gibi cesaretin dahi menbaî, İmandır, Ubudiyettir. Her seyyiat gibi cebanetin dahi menbaî, dalalettir.

Evet tam Münevver-ül Kalb bir âbidi, küre-i arz bomba olup patlasa, ihtimaldir ki, onu korkutmaz. Belki hârika bir Kudret-i Samedaniyeyi, lezzetli bir hayret ile

seyredecek. Fakat meşhur bir münevver-ül akıl denilen kalbsız bir fâsık feylesof ise; gökte bir kuyruklu yıldızı görse, yerde titrer. "Acaba bu serseri yıldız Arzımıza çarpması mı?" der; evhama düşer. (Bir vakit böyle bir yıldızdan Amerika titredi. Çokları gece vakti hanelerini terkettiler.)

Evet insan, nihayetsiz şeylere muhtaç olduğu halde; sermayesi hiç hükmünde... Hem nihayetsiz musibetlere maruz olduğu halde; iktidarı, hiç hükmünde bir şey... Âdetâ sermaye ve iktidarının dairesi, eli nereye yetişirse o kadardır. Fakat emelleri, arzuları ve elemleri ve belaları ise; dairesi, gözü, hayali nereye yetişirse ve gidinceye kadar genişstir. Bu derece âciz ve zaîf, fakir ve muhtaç olan Ruh-u Beşere İbadet, Tevekkül, Tevhid, Teslim; ne kadar azîm bir Kâr, bir Saadet, bir Nimet olduğunu, bütün bütün kör olmayan görür, derk eder. Malûmdur ki: Zararsız yol, zararlı yola -velev on ihtimalden bir ihtimal ile olsa- tercih edilir. Halbuki mes'elemiz olan Ubudiyet yolu, zararsız olmakla beraber ondan dokuz ihtimal ile bir Saadet-i Ebediye Hazinesi vardır. Fîsk ve sefahet yolu ise; -hattâ fâsıkın itirafıyla dahî-menfaatsız olduğu halde, ondan dokuz ihtimal ile şekavet-i ebediye helâketi bulunduğu; icma ve tevatür derecesinde hadsiz Ehl-i İhtisasın ve Müşahedenin Şehadetiyle sabittir. Ve ehl-i Zevkin ve Keşfin İhbaratıyla muhakkaktır.

Elhasıl: Âhiret gibi, dünya Saadeti dahi, İbadette ve Allah'a asker olmaktadır. Öyle ise, biz daima :

الْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلٰى الطَّاعَةِ وَالتَّوْفِيقِ

olduğumuza şükremeliyiz.

* * *

Pördünçü Söz

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿الصَّلَاةُ عِمَادُ الدِّينِ﴾

Namaz, ne kadar kıymetdar ve mühim, hem ne kadar ucuz ve az bir masraf ile kazanılır, hem namazsız adam ne kadar divane ve zararlı olduğunu, iki kere iki dört eder derecesinde katî anlamak istersen; şu temsili hikâyeciğe bak, gör:

Bir zaman bir büyük hâkim, iki hizmetkârını, - herbirisine yirmidört altın verip- iki ay uzaklıkta has ve güzel bir çiftliğine ikamet etmek için gönderiyor. Ve onlara emreder ki: "Şu para ile yol ve bilet masrafi yapınız. Hem oradaki meskeninize lâzım bazı şeyleri mübayaâ ediniz. Bir günlük mesafede bir istasyon vardır. Hem araba, hem gemi, hem şimendifer, hem tayyare bulunur. Sermayeye göre binilir."

İki hizmetkâr, Ders aldıktan sonra giderler. Birisi bahtiyar idi ki, istasyona kadar bir parça para masraf eder. Fakat o masraf içinde efendisinin hoşuna gidecek öyle güzel bir ticaret elde eder ki; sermayesi birden bine çıkar. Öteki hizmetkâr bedbaht, serseri olduğundan; istasyona kadar yirmiüç altınunu sarfeder. Kumara-mumara verip zayıf eder, birtek altunu kalır. Arkadaşı ona der: "Yahu, şu liranı bir bilette ver. Tâ, bu uzun yolda yayan ve aç kalmayasın. Hem bizim efendimiz kerimdir; belki merhamet eder, ettiğin kusuru afveder. Seni de tayyareye

bindirirler. Bir günde mahall-i ikametimize gideriz. Yoksa iki aylık bir çölde aç, yayan, yalnız gitmeye mecbur olursun." Acaba şu adam inad edip, o tek lirasını bir define anahtarı hükmünde olan bir bilette vermeyip, muvakkat bir lezzet için sefahete sarfetse; gayet akılsız, zararlı, bedbaht olduğunu, en akılsız adam dahi anlamaz mı?

İşte ey namazsız adam ve ey Namazdan hoşlanmayan nefsim!

O hâkim ise; Rabbimiz, Hâlikimizdir. O iki hizmetkâr yolcu ise; biri Mütedeyyin, Namazını şevk ile kılar. Diğer gafil, namazsız insanlardır. O yirmidört altun ise, yirmidört saat her gündeki ömürdür. O has çiftlik ise, Cennet'tir. O istasyon ise, kabirdir. O seyahat ise kabre, Haşre, Ebede gidecek beşer yolculuğuudur. Amele göre, Takva Kuvvetine göre, o uzun yolu mütefavit derecede kat'ederler. Bir kısım Ehl-i Takva, berk gibi bin senelik yolu, bir günde keser. Bir kısmı da, hayal gibi ellibin senelik bir mesafeyi bir günde kat'eder. Kur'an-ı Azîmüşsan, şu Hakikate iki Âyetiyle işaret eder. O bilet ise, Namazdır. Bir tek saat, beş vakit Namaza Abdestle kâfi gelir. Acaba yirmiç saatinin şu kısacık hayat-ı dünyeviyeye sarfeden ve o uzun Hayat-ı Ebediyeye bir tek saatini sarfetmeyen; ne kadar zarar eder, ne kadar nefsine zulmeder, ne kadar hilaf-ı akıl hareket eder. Zira bin adamın iştirak ettiği bir piyango kumarına yarı malını vermek, Akıl kabul ederse; halbuki kazanç ihtimali binde birdir. Sonra yirmidörtten bir malını, yüzde doksanokuz ihtimal ile kazancı musaddak bir Hazine-i Ebediyeye vermemek; ne kadar hilaf-ı akıl ve hikmet hareket ettiğini, ne kadar akıldan uzak düşüğünü, kendini akıl zanneden adam anlamaz mı?

Halbuki Namazda Ruhun ve Kalbin büyük bir rahatı vardır. Hem cisme de o kadar ağır bir iş değildir. Hem Namaz kıلانın diğer mubah dünyevî amelleri, güzel bir Niyet ile İbadet hükümlünü alır. Bu surette bütün sermaye-i ömrünü, Âhirete mal edebilir. Fâni ömrünü, bir cihette ibka eder...

* * *

Beşinci Söz

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقُوا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ

Namaz kilmak ve büyük günahları işlememek, ne derece hakikî bir Vazife-i İnsaniye ve ne kadar fitrî, münasib bir Netice-i Hilkat-ı Beşeriye olduğunu görmek istersen; şu temsilî hikâyeciğe bak, dinle:

Seferberlikte bir taburda biri muallem, vazifeperver; diğeri acemî, nefisperver iki asker beraber bulunuyordu. Vazifeperver nefer, Talime ve Cihada dikkat eder, erzak ve tayinatını hiç düşünmezdi. Çünkü anlamış ki; onu beslemek ve cihazatını vermek, hasta olsa tedavi etmek, hattâ indelhace lokmayı ağızına koymaya kadar devletin vazifesidir. Ve onun asıl Vazifesi, Talim ve Cihaddır. Fakat bazı erzak ve cihazat işlerinde işler. Kazan kaynatır, karavanayı yıkar, getirir. Ona sorulsa:

-Ne yapıyorsun?

-Devletin angaryasını çekiyorum, der. Demiyor: Nafakam için çalışıyorum.

Diğer sıkemperver ve acemî nefer ise, Talime ve harbe dikkat etmezdi. "O, devlet işidir. Bana ne?" derdi. Daim nafakasını düşünüp onun peşine dolaşır, taburu terkeder, çarşıya gider, alış-veriş ederdi. Bir gün, muallem arkadaşı ona dedi:

-Birader, asıl Vazifen, Talim ve Muharebedir. Sen, onun için buraya getirilmişsin. Padişaha itimad et. O, seni

aç bırakmaz. O, Onun Vazifesidir. Hem sen, âciz ve fakirsın; her yerde kendini beslettiremezsin. Hem Mücahede ve Seferberlik zamanıdır. Hem sana âsidir der, ceza verirler. Evet iki Vazife, peşimizde görünüyor. Biri, Padişahın Vazifesidir. Bazan biz Onun angaryasını çekeriz ki, bizi beslemektir. Diğer, bizim Vazifemizdir. Padişah bize teshilat ile yardım eder ki, Talim ve Harbdır. Acaba o serseri nefer, o mücahid mualleme kulak vermezse, ne kadar tehlikede kalır anlarsın!.

İşte ey tenbel nefsim! O dalgalı meydan-ı harb, bu dağdağalı dünya hayatıdır. O taburlara taksim edilen ordu ise, cem'iyet-i beşeriyyedir. Ve o tabur ise, şu asırın Cemaat-ı İslâmiyesidir. O iki nefer ise, biri Feraiz-i Diniyesini bilen ve işleyen ve kebairi terk ve günahları işlememek için nefis ve şeytanla Mücahede eden müttaki Müslümandır. Diğer: Rezzak-ı Hakikîyi ittiham etmek derecesinde derd-i maişete dalıp, Feraizi terk ve maişet yolunda rastgelen günahları işleyen fâsık-ı hâsirdir. Ve o Talim ve Talimat ise, (başta Namaz) İbadettir. Ve o harb ise; nefis ve heva, cin ve ins şeytanlarına karşı Mücahede edip günahlardan ve ahlâk-ı rezileden Kalb ve Ruhunu helâket-i ebediyeden kurtarmaktır. Ve o iki Vazife ise; birisi, Hayatı verip beslemektir. Diğer, Hayatı verene ve besleyene perestîş edip yalvarmaktadır. Ona Tevekkül edip emniyet etmektir.

Evet en parlak bir Mu'cize-i San'at-ı Samedaniye ve bir Hârika-i Hikmet-i Rabbaniye olan Hayatı kim vermiş, yapmış ise; Rızıkla o Hayatı besleyen ve idame eden de odur. Ondan başka olmaz... Delil mi istersin? En zaîf, en aptal hayvan; en iyi beslenir (Meyve kurtları ve balıklar gibi). En âciz, en nazik mahluk; en iyi Rızkı o yer (Çocuklar ve yavrular gibi).

Evet Vasıta-ı Rızk-ı Helâl, iktidar ve ihtiyar ile olmadığını; belki, acz ve za'f ile olduğunu anlamak için balıklar ile tilkileri, yavrular ile canavarları, ağaçlar ile hayvanları müvazene etmek kâfidir. Demek derd-i maişet için Namazını terkedeni, o nefere benzer ki: Talimi ve siperini bırakıp, karşısında dilencilik eder. Fakat Namazını kıldıktan sonra Cenab-ı Rezzak-ı Kerim'in Matbahâ-i Rahmetinden tayinatını aramak, başkalara bâr olmamak için bizzât gitmek; güzeldir, mertliktir, o dahi bir İbadettir. Hem insan İbadet için halk olunduğunu, fitratı ve cihazat-ı maneviyesi gösteriyor. Zira hayat-ı dünyeviyesine lâzım olan amel ve iktidar cihetinde en edna bir serçe kuşuna yetişmez.. Fakat Hayat-ı Maneviye ve Uhreviyesine lâzım olan İlim ve İftikar ile Tazarru' ve İbadet cihetinde hayvanatın sultanı ve kumandanı hükmündedir.

Demek ey nefsim! Eğer hayat-ı dünyeviyeyi gaye-i maksad yapsan ve ona daim çalışsan, en edna bir serçe kuşunun bir neferi hükmünde olursun. Eğer Hayat-ı Uhreviyeyi gaye-i maksad yapsan ve şu Hayatı dahi ona vesile ve mezraa etsen ve ona göre çalışsan; o vakit hayvanatın büyük bir kumandanı hükmünde ve şu dünyada Cenab-ı Hakk'ın nazlı ve niyazdar bir Abdi, mükerrem ve muhterem bir misafiri olursun.

İşte sana iki yol!.. istedığını intihab edebilirsin.

Hidayet ve Tevfiki *أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ* 'den iste...

Allinci Söz

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

إِنَّ اللّٰهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَآمُوَالَهُمْ بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ

Nefis ve malını Cenab-ı Hakk'a satmak ve Ona Abd olmak ve asker olmak; ne kadar kârlı bir ticaret, ne kadar şereflî bir rütbe olduğunu anlamak istersen, şu temsili hikâyeciği dinle:

Bir zaman bir padişah, raiyetinden iki adama, her birisine emaneten birer çiftlik verir ki; içinde fabrika, makine, at, silâh gibi her şey var. Fakat firtinalı bir muharebe zamanı olduğundan, hiçbir şey kararında kalmaz. Ya mahvolur veya tebeddül eder gider. Padişah, o iki nefere kemal-i merhametinden bir yaver-i ekremini gönderdi. Gayet merhametkâr bir Ferman ile onlara diyordu: Elinizde olan emanetimi bana satınız. Tâ, sizin için muhofaza edeyim, beyhude zayı' olmasın. Hem muharebe bittikten sonra size daha güzel bir surette iade edeceğim. Hem güya o emanet malinizdir, pek büyük bir fiyat size vereceğim. Hem o makine ve fabrikadaki âletler, benim namımla ve benim tezgâhımda işlettirilecek. Hem fiati, hem ücretleri, birden bine yükselecek. Bütün o kârı size vereceğim. Hem de siz, âciz ve fakirsiniz. O koca işlerin masarifatını tedarik edemezsiniz. Bütün masarifatı ve levazımı, ben deruhde ederim. Bütün vâridatı ve menfaatı size vereceğim. Hem de terhisat zamanına kadar elinizde bırakacağım. İşte beş mertebe kâr içinde kâr... Eğer bana satmazsanız, zâten görüyorsunuz ki, hiç kimse

elindeğini muhafaza edemiyor. Herkes gibi elinizden çıkacaktır. Hem beyhude gidecek, hem o yüksek fiattan mahrum kalacaksınız. Hem o nâzik, kıymetdar âletler, mızanlar, istimal edilecek şahane madenler ve işler bulmadığından; bütün bütün kıymetten düşecekler. Hem idare ve muhafaza zahmeti ve külfeti başınıza kalacak. Hem emanette hıyanet cezasını göreceksiniz. İşte beş derece hasaret içinde hasaret...

Hem de bana satmak ise, bana asker olup benim namımla tasarruf etmek demektir. Âdi bir esir ve başı bozuğa bedel, âlî bir padişahın has, serbest bir yaver-i askeri olursunuz.

Onlar, şu İltifatı ve Fermanı dinledikten sonra, o iki adamdan Akı başında olanı dedi:

-Baş üstüne, ben maaliftihar satarım. Hem, bin teşekkür ederim.

Diğeri mağrur, nefsi firavunlaşmış, hodbin, ayyaş, güya ebedî o çiftlikte kalacak gibi, dünya zelzelelerinden dağdağalarından haberi yok. Dedi:

-Yok! Padişah kimdir? Ben mülkümü satmam, keyfimi bozmadam...

Biraz zaman sonra birinci adam öyle bir mertebeye çıktı ki, herkes haline gibta ederdi. Padişahın lütfuna mazhar olmuş, has sarayında saadetle yaşıyor. Diğeri, öyle bir hale giriftar olmuş ki: Hem herkes ona acıyor, hem de "müstehak!" diyor. Çünkü hatasının neticesi olarak hem Saadeti ve mülkü gitmiş, hem ceza ve azab çekiyor.

İste ey nef-i pürheves! Şu misalin dürbüni ile Hakikatın yüzüne bak. Amma o padişah ise, Ezel-Ebed Sultanı olan Rabbin, Hâlikindir. Ve o çiftlikler, makineler, âletler,

mizanlar ise, senin daire-i hayatın içindeki mâmelekin ve o mâmelekin içindeki Cisim, Ruh ve Kalbin ve onlar içindeki göz ve dil, akıl ve hayal gibi zahirî ve bâtinî hasselerindir. Ve o Yaver-i Ekrem ise, **Resul-i Kerim**'dir. Ve o Ferman-ı Ahkem ise, **Kur'an-ı Hakîm**'dir ki, bahsinde bulunduğuımız Ticaret-i Azîmeyi, şu Âyetle ilân ediyor:

إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَآمَوَالَهُمْ بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ

Ve o dalgalı muharebe meydanı ise, şu firtinalı dünya yüzüdür ki; durmuyor, dönüyor, bozuluyor ve her insanın Aklına şu fikri veriyor: "Madem hersey elimizden çıkacak, fâni olup kaybolacak. Acaba Bâkiye tebdil edip ibka etmek çaresi yok mu?" deyip, düşünürken birden Semavî Sadâ-yı Kur'an işitiliyor. Der: "Evet var. Hem, beş mertebe kârlı bir surette güzel ve rahat bir çaresi var."

S u a l: Nedir?

E l c e v a b: Emaneti, Sahib-i Hakikîsine satmak.. İşte o satışta, beş derece kâr içinde kâr var.

Birinci Kâr: Fâni mal, Beka bulur. Çünkü **Kayyum-u Bâki** olan Zât-ı Zülcelal'e verilen ve Onun yolunda sarfedilen şu ömrü-zâil, Bâkiye inkîlab eder, bâki meyveler verir. O vakit ömür dakikaları, âdetâ tohumlar, çekirdekler hükmünde zahiren fena bulur, çürür. Fakat Âlem-i Bekada, saadet çiçekleri açarlar ve sünbüllenirler. Ve Âlem-i Berzah'ta ziyadar, munis birer manzara olurlar.

İ k i n c i K â r: Cennet gibi bir fiat veriliyor.

Ü ç ü n c ü K â r: Her âza ve hasselerin kıymeti, birden bine çıkar. Meselâ: Akıl bir âlettir. Eğer Cenab-ı

Hakk'a satmayıp belki nefis hesabına çalışırsan, öyle meş'um ve müz'ic ve muacciz bir âlet olur ki; geçmiş zamanın âlâm-ı hazînanesini ve gelecek zamanın ehval-i muhavvifanesini senin bu bîçare başına yükletecek, yumunsuz ve muzır bir âlet derekesine iner. İşte bunun içindir ki: Fâsık adam, Aklın iz'ac ve tacizinden kurtulmak için, galiben ya sarhoşluğa veya eğlenceye kaçar. Eğer Mâlik-i Hakîkî'sine satılsa ve onun hesabına çalışırsan; Akıl, öyle tilşimli bir anahtar olur ki: Şu Kâinatta olan nihayetsiz Rahmet Hazinelerini ve Hikmet Definelerini açar. Ve bununla Sahibini, Saadet-i Ebediyeye müheyyya eden bir Mûrşid-i Rabbanî derecesine çıkar.

Meselâ: Göz bir hassedir ki, Ruh bu Âlemi o pencere ile seyreder. Eğer Cenab-ı Hakk'a satmayıp belki nefis hesabına çalışırsan; geçici, devamsız bazı güzellikleri, manzaraları seyr ile şehvet ve heves-i nefsaniyeye bir kavvad derekesinde bir hizmetkâr olur. Eğer gözü, gözün Sâni'-i Basîr'ine satsan ve Onun hesabına ve izni dairesinde çalışırsan; o zaman şu göz, şu Kitab-ı Kebir-i Kâinatın bir mütalaacısı ve şu Âlemdeki Mu'cizat-ı San'at-ı Rabbaniyenin bir seyircisi ve şu Küre-i Arz bahçesindeki Rahmet çiçeklerinin mübarek bir arısı derecesine çıkar. Meselâ: Dildeki kuvve-i zaikayı, Fâtır-ı Hakîm'ine satmazsan, belki nefis hesabına, mide namına çalışırsan; o vakit midenin tavlasına ve fabrikasına bir kapıcı derekesine iner, sukut eder. Eğer Rezzak-ı Kerim'e satsan; o zaman dildeki kuvve-i zaika, Rahmet-i İlahiye Hazinelerinin bir nâzır-ı mahiri ve Kudret-i Samedaniye matbahlarının bir müfettiş-i şâkiri rütbесine çıkar.

**İşte ey Akıl, dikkat et! Meş'um bir âlet nerede?
Kâinat anahtarı nerede? Ey göz, güzel bak! Âdi bir
kavvad nerede? Kütübhane-i İlahînin mütefennin bir**

nâzırı nerede? Ve ey dil, iyi tad! Bir tavla kapıcısı ve bir fabrika yasakçısı nerede? Hazine-i Hassa-i Rahmet nâzırı nerede?

Ve daha bunlar gibi başka âletleri ve âzaları kıyas etsen anlarsın ki: Hakikaten Mü'min Cennet'e lâyik ve kâfir Cehennem'e muvafık bir mahiyet kesbeder. Ve onların herbiri, öyle bir kıymet almalarının sebebi: Mü'min, İmanıyla Hâlikîn'in emanetini, Onun Namına ve İzni Dairesinde istimal etmesidir. Ve kâfir, hiyanet edip nefس-i emmare hesabına çalıştırmasıdır.

D ö r d ü n c ü K â r: İnsan zaîftir, belaları çok. Fakirdir, ihtiyacı pek ziyade. Âcizdir, hayat yükü pek ağır. Eğer Kadîr-i Zülcelal'e dayanıp tevekkül etmezse ve itimad edip teslim olmazsa, Vicdanı daim azab içinde kalır. Semeresiz meşakkatler, elemeler, teessüfler onu boğar. Ya sarhoş veya canavar eder.

B e ş i n c i K â r: Bütün o âza ve âletlerin İbadeti ve Tesbihati ve o yüksek ücretleri, en muhtaç olduğun bir zamanda, Cennet yemişleri suretinde sana verileceğine; Ehl-i Zevk ve Keşif ve Ehl-i İhtisas ve Müşahede ittifak etmişler.

İşte bu beş mertebe kârlı ticareti yapmazsan, şu kârlardan mahrumiyetten başka, beş derece hasaret içinde hasarete düşeceksin.

Birinci Hasaret: O kadar sevdığın mal ve evlâd ve perestiş ettiğin nefis ve heva ve meftun olduğun gençlik ve hayat zayı' olup kaybolacak, senin elinden çıkacaklar. Fakat günahlarını, elemelerini sana bırakıp boynuna yükletecekler.

İkinci Hasaret: Emanette hiyanet cezasını çekteceksin.

Cünkü en kıymetdar âletleri, en kıymetsiz şeylerde sarfedip nefsine zulmettin.

Üçüncü Hasaret: Bütün o kıymetdar cihazat-ı insanı-ye yi, hayvanlıktan çok aşağı bir derekeye düşürüp Hikmet-i İlahiyeye iftira ve zulmettin.

Dördüncü Hasaret: Acz ve faktır ile beraber, o pek ağır hayat yükünü, zaîf beline yükleyip zeval ve firak sillesi altında daim vaveylâ edecksin.

Beşinci Hasaret: Hayat-ı Ebediye Esasatını ve Saadet-i Uhreviye levazimatını tedarik etmek için verilen Akıl, Kalb, göz ve dil gibi güzel Hediye-i Rahmaniyeyi, Cehennem kapılarını sana açacak çirkin bir surete çevirmektir.

Şimdi satmağa bakacağız. Acaba o kadar ağır bir şey midir ki, çokları satmaktan kaçıyorlar. Yok.. kat'â ve aslâ! Hiç öyle ağırlığı yoktur. Zira Helâl Dairesi genişstir, keyfe kâfi gelir. Harama girmeye hiç lüzum yoktur. Feraiz-i İlahiye ise hafifstir, azdır. Allah'a Abd ve asker olmak, öyle lezzetli bir şereftir ki, tarif edilmez. Vazife ise: Yalnız bir asker gibi Allah namına işlemeli, başlamalı.. Ve Allah hesabıyla vermelii ve almalı.. Ve izni ve kanunu dairesinde hareket etmeli, sükünet bulmalı. Kusur etse, istigfar etmeli. Yâ Rab! Kusurumuzu afvet, bizi kendine kul kabul et, emanetini kabzetmek zamanına kadar bizi emanette emin kıl. **آمين**.. demeli ve Ona yalvarmalı...

Yedinci Söz

Şu Kâinatın Tılsım - 1 Muğlakını açan

آمَنْتُ بِاللَّهِ وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ Ruh-u Beşer için Saadet kapısını

fetheden ne kadar kıymetdar iki Tılsım-ı Müşkil-Küşa olduğunu ve sabır ile Hâlikâna Tevekkül ve İltica ve Şükür ile Rezzakından Sual ve Dua; ne kadar nâfi' ve tiryak gibi iki ilâç olduğunu; ve **Kur'an**'ı dinlemek, Hükmüne inkıyad etmek, Namazı kılmak, kebairi terk etmek; Ebed-ül Âbâd yolculuğunda ne kadar mühim, değerli revnakdar bir bilet, bir Zâd-1 Âhiret, bir Nur-u Kabir olduğunu anlamak istersen; şu temsilî hikâyeciğe bak, dinle:

Bir zaman bir asker, meydan-ı harb ve imtihanda, kâr ve zarar deveranında pek müdhîş bir vaziyete düşer. Şöyle ki:

Sağ ve sol iki tarafından dehşetli derin iki yara ile yaralı ve arkasında cesîm bir arslan, ona saldırmak için bekliyor gibi duruyor. Ve gözü önünde bir darağacı dikilmiş, bütün sevdiklerini asıp mahvediyor, onu da bekliyor. Hem bu hali ile beraber uzun bir yolculuğu var, nefyediliyor. O bîçare, şu dehşet içinde, me'yusane düşünürken; sağ cihetinde Hızır gibi bir hayırhah, nuranî bir zât peyda olur. Ona der: "Me'yus olma. Sana iki Tılsım verip öğreteceğim. Güzelce istimal etsen, o arslan, sana müsahhar bir at olur. Hem o darağacı, sana keyif ve tenezzûh için hoş

bir salıncağa döner. Hem sana iki ilâç vereceğim. Güzelce istimal etsen; o iki müteaffin yaraların, iki güzel kokulu Güllü Muhammedî (Aleyhissalâtü Vesselâm) denilen latif çiçeğe inkılab ederler. Hem sana bir bilet vereceğim. Onunla, uchar gibi bir senelik bir yolu, bir günde kesersin. İşte eğer inanmıyorsan, bir parça tecrübe et. Tâ doğru olduğunu anlayasın." Hakikaten bir parça tecrübe etti. Doğru olduğunu tasdik etti. Evet ben, yani şu bîçare Said dahi bunu tasdik ederim. Çünkü biraz tecrübe ettim, pek doğru gördüm. Bundan sonra birden gördü ki: Sol cihetinden Şeytan gibi dessas, ayyaş aldatıcı bir adam, çok zînetler, süslü suretler, fantaziyeler, müskirler beraber olduğu halde geldi. Karşısında durdu. Ona dedi:

-Hey arkadaş! Gel gel, beraber işaret edip keyfedelim. Şu güzel kız suretlerine bakalım. Şu hoş şarkıları dinleyelim. Şu tatlı yemekleri yiylim.

Sual: Hâ hâ, nedir aгазında gizli okuyorsun?

Cevab: Bir Tılsım.

-Bırak şu anlaşılmaz işi. Hazır keyfimizi bozmayalım.

Sual- Hâ, şu ellerindeki nedir?

Cevab- Bir ilâç.

-At şunu. Sağlamsın. Neyin var. Alkış zamanıdır.

Sual- Hâ, şu beş nişanlı kâğıt nedir?

Cevab- Bir bilet. Bir tayinat senedi.

-Yırt bunları. Şu güzel bahar mevsiminde yolculuk bizim nemize lâzım! der. Herbir desise ile onu iknaa çalışır. Hattâ o bîçare, ona biraz meyleder. Evet, insan aldanır. Ben de öyle bir dessasa aldandım.

Birden sağ cihetinden ra'd gibi bir ses gelir. Der: "Sakın aldanma. Ve o dessasa de ki: Eğer arkamdaki arsları

oldürüp, önumdeki darağacını kaldırıp, sağ ve solumdaki yaraları defedip peşimdeki yolculuğu men'ecek bir çare sende varsa, bulursan; haydi yap, göster, görelim. Sonra de: Gel keyfedelim. Yoksa sus hey sersem!. Tâ Hızır gibi bu Zât-ı Semavî dediğini desin."

İşte ey gençliğinde gülmüş, şimdi güldüğüne ağlayan nefsim! Bil: O bîçare asker ise, sensin ve insandır. Ve o arslan ise, eceldir. Ve o darağacı ise, zeval ve firaktır ki; gece gündüzün dönmesinde her dost veda eder, kaybolur. Ve o iki yara ise, birisi müz'ic ve hadsiz bir acz-i beşerî; diğeri elîm, nihayetsiz bir fakr-ı insanıdır. Ve o nefy ve yolculuk ise, Âlem-i Ervahtan, rahm-ı maderden, sabavetten, ihtiyarlıktan, dünyadan, Kabirden, Berzahtan, Haşirden, Sırat'tan geçer bir uzun sefer-i imtihandır. Ve o iki Tılsım ise, Cenab-ı Hakk'a İman ve Âhirete İmandır.

Evet şu Kudsî Tılsım ile ölüm; İnsan-ı Mü'mini, zindan-ı dünyadan bostan-ı cinana, Huzur-u Rahman'a götürün bir müşahhar at ve Burak suretini alır. Onun içindir ki: Ölümün Hakikatini gören Kâmil İnsanlar, ölümü sevmişler. Daha ölüm gelmeden ölmek istemişler. Hem zeval ve firak, memat ve vefat ve darağacı olan mûrur-u zaman, o İman Tılsımı ile, Sâni'-i Zülcelal'in taze taze, renk renk, çeşit çeşit Mu'cizat-ı Nakşını, Havarık-ı Kudretini, Tecelliyat-ı Rahmetini, kemal-i lezzetle seyr ve temasaya vasıta suretini alır. Evet Güneşin Nurundaki renkleri gösteren âyinelerin tebeddül edip tazelenmesi veinema perdelerinin değişmesi, daha hoş, daha güzel manzaralar teşkil eder. Ve o iki ilâç ise, biri Sabır ile Tevekküldür. Hâlikının Kudrette istinad, Hikmetine itimaddir.

Öyle mi? Evet Emr-i *كُنْ فَيَكُونُ* e Mâlik bir Sultan-ı Cihan'a acz tezkeresiyle istinad eden bir adamın ne pervası olabilir? Zira en müdhiş bir musibet karşısında

إِنَّا إِلَهُ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ deyip İtminan-ı Kalb ile Rabb-ı

Rahîm'ine itimad eder. Evet Ârif-i Billah, aczden, Mehafetullahtan telezzüz eder. Evet havfta lezzet vardır. Eğer bir yaşındaki bir çocuğun Aklı bulunsa ve ondan sual edilse: "En leziz ve en tatlı haletin nedir?" Belki diyecek: "Aczimi, za'fımı anlayıp, válidemin tatlı tokatından korkarak yine válidemin şefkatli sinesine sığındığım halettir." Halbuki bütün válidelerin şefkatleri, ancak bir Lem'a-i Tecelli-i Rahmettir. Onun içindir ki: Kâmil İnsanlar, aczde ve Havfullahta öyle bir lezzet bulmuşlar ki; kendi havl ve kuvvetlerinden şiddetle teberri edip, **Allah'a** acz ile sıyrılmışlar. Aczi ve havfı, kendilerine Şefaatçı yapmışlar.

Diğer ilâç ise, şükür ve kanaat ile taleb ve Dua ve Rezzak-ı Rahîm'in Rahmetine itimaddir. Öyle mi? Evet, bütün yeryüzünü bir Sofra-i Nimet eden ve bahar mevsimini bir çiçek destesi yapan ve o Sofranın yanına koyan ve üstüne serpen bir Cevvad-ı Kerim'in misafirine fakr ve ihtiyaç, nasıl elîm ve ağır olabilir? Belki fakr ve ihtiyacı, hoş bir iştîha suretini alır. İştîha gibi fakrın tezyidine çalışır.

Onun içindir ki: Kâmil İnsanlar, fakr ile fahretmişler. Sakın yanlış anlama! Allah'a karşı fakrını hissedip yalvarmak demektir. Yoksa fakrını halka gösterip, dilencilik vaziyetini almak demek değildir. Ve o bilet, sened ise; başta Namaz olarak Eda-i Feraiz ve terk-i kebairdir. Öyle mi? Evet bütün Ehl-i İhtisas ve Müşahedenin ve bütün Ehl-i Zevk ve Keşfin ittifakıyla; o uzun ve karanlıklı Ebed-ül Âbâd yolunda zâd ü zahîre, ışık ve Burak; ancak **Kur'anın** Evamirini imtisal ve nevahisinden ictinab ile elde edilebilir. Yoksa fen ve felsefe, san'at ve

hikmet, o yolda beş para etmez. Onların ışıkları, kabrin kapısına kadardır.

İşte ey tenbel nefsim!

Beş vakit Namazı kılmak, yedi kebairi terketmek; ne kadar az ve rahat ve hafiftir. Neticesi ve meyvesi ve faidesi ne kadar çok mühim ve büyük olduğunu; Aklın varsa, bozulmamış ise anlarsın. Ve fisk ve sefahete seni teşvik eden şeytana ve o adama dersin: Eğer ölümü öldürüp, zevali dünyadan izale etmek ve aczi ve fakrı, beşerden kaldırıp kabir kapısını kapamak çaresi varsa, söyle dinleyelim. Yoksa sus. Kâinat Mescid-i Kebirinde Kur'an Kâinatı okuyor! Onu dinleyelim. O Nur ile nurlanalım, Hidayetiyle amel edelim ve Onu Vird-i Zeban edelim. Evet Söz Odur ve Ona derler. Hak olup, Hak'tan gelip Hak diyen ve Hakikatı gösteren ve nuranî Hikmeti neşreden Odur...

اللَّهُمَّ تَوَرُّ قُلُوبَنَا بِنُورِ الْإِيمَانِ وَالْقُرْآنِ اللَّهُمَّ أَغْنِنَا بِالْإِفْتِقَارِ
 إِلَيْكَ وَلَا تَفْقُرْنَا بِالْإِسْتِغْنَاءِ عَنْكَ تَبَرَّأْنَا إِلَيْكَ مِنْ حَوْلِنَا وَقُوَّتْنَا وَ
 اتَّجَعْنَا إِلَى حَوْلِكَ وَقُوَّتْكَ فَاجْعَلْنَا مِنَ الْمُتَوَكِّلِينَ عَلَيْكَ وَلَا
 تَكِلْنَا إِلَى آنفُسِنَا وَاحْفَظْنَا بِحَفْظِكَ وَارْحَمْنَا وَارْحَمْ الْمُؤْمِنِينَ وَ
 الْمُؤْمِنَاتِ وَصَلِّ وَسِلِّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَنَبِيِّكَ وَ
 صَفِّيِّكَ وَخَلِيلِكَ وَجَمَالِ مُلْكِكَ وَمَلِيكَ صُنْعِكَ وَعَيْنِ عِنَايَتِكَ وَ
 شَمْسِ هَدَائِكَ وَلِسَانِ حُجَّتِكَ وَمِثَالِ رَحْمَتِكَ وَنُورِ خَلْقِكَ وَ
 شَرَفِ مَوْجُودَاتِكَ وَسِرَاجِ وَحدَّتِكَ فِي كَثْرَةِ
 مَخْلُوقَاتِكَ وَكَاسِفِ طِلْسِمِ

كَائِنَاتِكَ وَ دَلَالَ سُلْطَنَةِ رُبُوبِيَّتِكَ وَ مُبْلِغِ مَرْضِيَّاتِكَ وَ مُعَرِّفِ كُنُوزِ
 آسِمَائِكَ وَ مُعْلِمِ عِبَادِكَ وَ تَرْجُمَانِ آيَاتِكَ وَ مَرَآتِ جَمَالِ رُبُوبِيَّتِكَ وَ
 مَدَارِ شُهُودِكَ وَ إِشَهَادِكَ وَ حَبِيبِكَ وَ رَسُولِكَ الَّذِي أَرْسَلَتَهُ رَحْمَةً
 لِلْعَالَمِينَ وَ عَلَى أَلِهِ وَ صَاحِبِهِ أَجْمَعِينَ وَ عَلَى إِخْوَانِهِ
 مِنَ النَّبِيِّنَ وَ الْمُرْسَلِينَ وَ عَلَى مَلِئَكَتِكَ الْمُقَرِّبِينَ
 وَ عَلَى عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ آمِينَ

* * *

Sekizinci Söz

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

اللّٰهُ لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ ﴿١﴾ إِنَّ الدّيَنَ عِنْدَ اللّٰهِ الْإِسْلَامُ

Şu dünya ve dünya içindeki Ruh-u İnsanî ve insanda Dinin mahiyet ve kıymetlerini ve eğer Din-i Hak olmazsa, dünya bir zindan olması ve dinsiz insan, en bedbaht mahluk olduğunu ve şu Âlemin Tılsımını açan, Ruh-u Beşerîyi zulümattan kurtaran يَا أَلَّهُ يَا أَلَّهُ لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ olduğunu anlamak istersen; şu temsilî hikâyeciğe bak, dinle:

Eski zamanda iki kardeş, uzun bir seyahate beraber gidiyorlar. Gitgide tâ yol ikileşti. O iki yol başında ciddî bir adamı gördüler. Ondan sordular: "Hangi yol iyidir?" O dahi onlara dedi ki: Sağ yolda Kanun ve Nizama tebaiyet mecburiyeti vardır. Fakat o külfeat içinde bir emniyet ve saadet vardır. Sol yolda ise, serbestiyet ve hürriyet vardır. Fakat o serbestiyet içinde bir tehlike ve şekavet vardır. Şimdi intihabdaki ihtiyar sizdedir.

Bunu dinledikten sonra güzel huylu kardeş sağ yola تَوَكَّلْتُ عَلَى اللّٰهِ deyip gitti ve Nizam ve İntizama tebaiyeti kabul etti. Ahlâksız ve serseri olan diğer kardeş, sîrf serbestlik için sol yolu tercih etti. Zahiren hafif,

manen ağır vaziyette giden bu adamı hayalen takib ediyoruz:

İşte bu adam, dereden tepeden aşip, git gide tâ hâlî bir sahra'ya girdi. Birden müdhiş bir sadâ isitti. Baktı ki: Dehşetli bir arslan, meşelikten çıkış ona hücum ediyor. O da kaçtı. Tâ altmış arşın derinliğinde susuz bir kuyuya rastgeldi. Korkusundan kendini içine attı. Yarısına kadar düşüp, elleri bir ağaca rastgeldi, yapıştı. Kuyunun duvarında göğermiş olan o ağacın iki kökü var. İki fare, biri beyaz biri siyah, o iki köke musallat olup kesiyorlar. Yukarıya baktı gördü ki: Arslan, nöbetçi gibi kuyunun başında bekliyor. Aşağıya baktı gördü ki: Dehşetli bir ejderha, içindedir. Başını kaldırılmış, otuz arşın yukarıdaki ayağına takarrüb etmiş. Ağızı kuyu ağızı gibi genişir. Kuyunun duvarına baktı gördü ki: Isırıcı muzır haşerat, etrafını sarmışlar. Ağacın başına baktı gördü ki: Bir incir ağacıdır. Fakat hârika olarak muhtelif çok ağaçların meyveleri, cevizden nara kadar başında yemişleri var. İşte şu adam, sû'-i fehminden, akılsızlığından anlamıyor ki, bu âdi bir iş değildir. Bu işler tesadüfi olamaz. Bu acib işler içinde garib esrar var. Ve pek büyük bir işleyici var olduğunu intikal etmedi. Şimdi bunun Kalbi ve Ruh ve Aklı, şu elîm vaziyetten gizli feryad u figân ettikleri halde; nefs-i emmaresi, güya bir şey yokmuş gibi tecahül edip, Ruh ve Kalbin ağlamasından kulağını kapayıp, kendi kendini aldatarak, bir bahçede bulunuyor gibi o ağacın meyvelerini yemeğe başladı. Halbuki o meyvelerin bir kısmı zehirli ve muzır idi. Bir Hadîs-i Kudsîde Cenab-ı Hak buyurmuş: **أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِـ** Yani "Kulum beni nasıl tanırsa, onunla öyle muamele ederim."

İşte bu bedbaht adam, sū'-i zan ile ve akılsızlığı ile, gördüğünü âdi ve Ayn-ı hakikat telakki etti ve öyle de muamele gördü ve görüyor ve görecek! Ne ölüyor ki kurtulsun, ne de yaşıyor, böylece azab çekiyor. Biz de şu meş'umu, bu azabda bırakıp-doneceğiz. Tâ, öteki kardeşin halini anlayacağız.

İşte şu mübarek akıllı zât gidiyor. Fakat biraderi gibi sıkıntı çekmiyor. Çünkü güzel Ahlâklı olduğundan güzel şeyleri düşünür, güzel hülyalar eder. Kendi kendine ünsiyet eder. Hem biraderi gibi zahmet ve meşakkat çekmiyor. Çünkü nizamı bilir, tebâiyet eder, teshilat görür. Asayış ve emniyet içinde serbest gidiyor. İşte bir bahçeye rastgeldi. İçinde hem güzel çiçek ve meyveler var. Hem bakılmadığı için murdar şeyler de bulunuyor. Kardeşi dahi böyle birisine girmiştir. Fakat murdar şeylere dikkat edip meşgul olmuş, midesini bulandırılmış. Hiç istirahat etmeden çıkışıp gitmiştir. Bu zât ise, "**Her şeyin iyisine bak**" kaidesiyle amel edip murdar şeylere hiç bakmadı. İyi şeylerden iyi istifade etti. Güzelce istirahat ederek çıkışıp gidiyor. Sonra gitgide bu dahi evvelki biraderi gibi bir sahra-i azîmeye girdi. Birden hûcum eden bir arslanın sesini işitti. Korktu, fakat biraderi kadar korkmadı. Çünkü hüsн-ü zanniyla ve güzel fikriyle; "Şu sahranın bir Hâkimi var. Ve bu arslan, O Hâkimin taht-ı emrinde bir hizmetkâr olması ihtimali var" diye düşünüp teselli buldu. Fakat yine kaçtı. Tâ altmış arşın derinliğinde bir susuz kuyuya rastgeldi, kendini içine attı. Biraderi gibi ortasında bir ağaca eli yapıştı; havada muallak kaldı. Baktı iki hayvan, o ağacın iki kökünü kesiyorlar. Yukarıya baktı arslan, aşağıya baktı bir ejderha gördü. Aynı kardeşi gibi bir acib vaziyet gördü. Bu dahi tedehhûş etti. Fakat kardeşinin dehşetinden bin derece

hafif. Çünkü güzel Ahlâkı, ona güzel fikir vermiş ve güzel fikir ise, ona her şeyin güzel cihetini gösteriyor. İşte bu sebebeden şöyle düşündü ki: Bu acib işler, birbiriryle alâkadardır. Hem bir emir ile hareket ederler gibi görünüyor. Öyle ise, bu işlerde bir Tîlsim vardır. Evet bunlar, bir gizli hâkimin emriyle dönerler. Öyle ise ben yalnız değilim, o gizli hâkim bana bakıyor; beni tecrübe ediyor, bir maksad için beni bir yere sevkedip davet ediyor. Şu tatlı korku ve güzel fikirden bir merak neş'et eder ki: Acaba beni tecrübe edip kendini bana tanıttırmak isteyen ve bu acib yol ile bir maksada sevkeden kimdir? Sonra, tanımak merakından Tîlsim Sahibinin muhabbeti neş'et etti ve şu muhabbetten, Tîlsimi açmak arzusu neş'et etti ve o arzudan, Tîlsim Sahibini razı edecek ve hoşuna gidecek bir güzel vaziyet almak iradesi neş'et etti. Sonra ağaçın başına baktı, gördü ki, incir ağacıdır. Fakat başında, binlerle ağaçın meyveleri vardır. O vakit bütün bütün korkusu gitti. Çünkü kat'î anladı ki bu incir ağaçının, bir listedir, bir fîrîstedir, bir sergidir. O mahfi hâkim, bağ ve bostanındaki meyvelerin nümunelerini, bir Tîlsim ve bir Mu'cize ile o ağaçca takmış ve kendi misafirlerine ihzar ettiği et'imeye birer işaret suretinde o ağaç tezyin etmiş olmalı. Yoksa bir tek ağaç, binler ağaçlarının meyvelerini vermez. Sonra niyaza başladı. Tâ, Tîlsimin anahtarını ona ilham oldu. Bağırdı ki:

**"Ey bu yerlerin Hâkimi! Senin bahtına düştüm.
Sana dehalet ediyorum ve Sana hizmetkârim ve Senin
Rızanı istiyorum ve Seni arıyorum."**

Ve bu niyazdan sonra, birden kuyunun duvarı yarıılıp, şahane, nezih ve güzel bir bahçeye bir kapı açıldı. Belki ejderha ağızı, o kapıya inkılاب etti ve arslan ve ejderha, iki hizmetkâr suretini giydiler ve onu içeriye davet ediyorlar. Hattâ o

arslan, kendisine müsahhar bir at şekline girdi.

İşte ey tenbel nefsim! Ve ey hayalî arkadaşım!

Geliniz! Bu iki kardeşin vaziyetlerini müvazene edelim. Tâ, iyilik nasıl iyilik getirir ve fenalık, nasıl fenalık getirir; görelim, bilelim.

Bakınız, sol yolun bedbaht yolcusu, her vakit ejderhanın ağzına girmeye muntazırıdır; titriyor ve şu bahtiyar ise, meyvedar ve revnekdar bir bahçeye davet edilir. Hem o bedbaht, elîm bir dehşette ve azîm bir korku içinde Kalbi parçalanıyor ve şu bahtiyar ise lezîz bir ibret, tatlı bir havf, mahbub bir marifet içinde garib şeyleri seyir ve temasâ ediyor. Hem o bedbaht, vahşet ve me'yusiyet ve kimsesizlik içinde azab çekiyor. Ve şu bahtiyar ise, ünsiyet ve ümid ve iştıyak içinde telezzüz ediyor. Hem o bedbaht, kendini vahşi canavarların hücumuna maruz bir mahpus hükmünde görüyor ve şu bahtiyar ise, bir aziz misafirdir ki, misafiri olduğu Mihmandar-ı Kerim'in acib hizmetkârları ile ünsiyet edip eğleniyor. Hem o bedbaht zahren leziz, manen zehirli yemişleri yemekle azabını ta'cil ediyor. Zira o meyveler, nümunelerdir. Tatmaya izin var, tâ asıllarına talib olup müşteri olsun. Yoksa, hayvan gibi yutmaya izin yoktur. Ve şu bahtiyar ise tadar, işi anlar. Yemesini te'hir eder ve intizar ile telezzüz eder. Hem o bedbaht, kendi kendine zulmetmiş. Gündüz gibi güzel bir Hakikati ve parlak bir vaziyeti, basiretsizliği ile kendisine muzlim ve zulümatalı bir evham, bir Cehennem şekline getirmiş. Ne şefkate müstehaktır ve ne de kimseden şekvaya hakkı vardır.

Meselâ: Bir adam, güzel bir bahçede, ahabablarının ortasında, yaz mevsiminde hoş bir ziyafetteki keyfe kanaat etmeyip kendini pis müşkirlerle sarhoş edip; kendisini kış

ortasında, canavarlar içinde aç, çıplak tahayyül edip bağırmaya ve ağlamaya başlasa, nasıl şefkate lâyik değil, kendi kendine zulmediyor. Dostlarını canavar görüp, takdir ediyor. İşte bu bedbaht dahi öyledir ve şu bahtiyar ise, Hakikatı görür. Hakikat ise güzeldir. Hakikatın Hüsnünü derk etmekle, Hakikat Sahibinin Kemaline hürmet eder. Rahmetine müstehak olur. İşte "**Fenalığı kendinden, iyiliği Allah'tan bil**" olan Hükmü-Kur'anının Sırı zahir oluyor. Daha bunlar gibi sair farkları müvazene etsen anlayacaksın ki: Evvelkisinin nefs-i emmaresi, ona bir manevî Cehennem ihtar etmiş. Ve ötekisinin Hüsnü-Niyeti ve Hüsnü-Zannı ve Hüsnü-Hasleti ve Hüsnü-Fikri, onu büyük bir İhsan ve Saadete ve parlak bir Fazilete ve Feyze mazhar etmiş.

Ey nefsim ve ey nefsimle beraber bu hikâyeyi dinleyen adam!

Eğer bedbaht kardeş olmak istemezsen ve bahtiyar kardeş olmak istersen, **Kur'an'ı dinle ve Hükmüne muti ol ve ona yapış ve Ahkâmiyla amel et.**

Şu hikâye-i temsiliyede olan Hakikatları eğer fehmettin ise; Hakikat-ı Dini ve Dünyayı ve insanı ve İmanı ona tatbik edebilirsin. Mühimlerini ben söyleyeceğim. İncelerini sen kendin istihrac et.

İşte bak! O iki kardeş ise, biri Ruh-u Mü'min ve Kalb-i Sâlihtir. Diğer, ruh-u kâfir ve kalb-i fâsiktir ve o iki tarîkten sağ ise, Tarîk-i Kur'an ve İman'dır. Sol ise, tarîk-ı isyan ve küfrandır. Ve o yoldaki bahçe ise, cem'iyet-i beşeriye ve medeniyet-i insaniye içinde muvakkat hayat-ı içtimaiyedir ki; Hayır ve şer, iyi ve fena, temiz ve pis şeyler beraber bulunur. Âkıl odur ki:

خُذْ مَا صَفَّا دَعْ مَا كَدَرْ Kaidesiyle amel eder, Selâmet-i Kalb ile

gider. Ve o sahra ise, şu arz ve dünyadır ve o arslan ise, ölüm ve eceldir ve o kuyu ise, beden-i insan ve zaman-ı hayattır ve o altmış arşın derinlik ise, ömr-ü vasatî ve ömr-ü galibî olan altmış seneye işarettil ve o ağaç ise, müddet-i ömür ve madde-i hayattır. Ve o siyah ve beyaz iki hayvan ise, gece ve gündüzdür ve o ejderha ise, ağızı kabir olan Tarîk-1 Berzahiye ve Revak-1 Uhrevîdir. Fakat o ağız, Mü'min için, zindandan bir bahçeye açılan bir kapıdır ve o haşerat-1 muzırra ise, musibat-1 dünyeviyedir. Fakat Mü'min için, gaflet uykusuna dalmamak için tatlı İkazat-1 İlahiye ve İltifatat-1 Rahmaniye hükmündedir ve o ağaçtaki yemişler ise, dünyevî Nimetlerdir ki;

Cenab-1 Kerim-i Mutlak, onları âhiret Nimetlerine bir liste, hem ihtar edici, hem müşabihleri, hem Cennet meyvelerine müşterileri davet eden nümuneler suretinde yapmış. Ve o ağaçın birliğiyle beraber muhtelif başka başka meyveler vermesi ise, kudret-i Samedaniyenin Sikkesine ve Rububiyet-i İlahiyenin Hâtemine ve Sultanat-1 Uluhiyetin Turrasına işarettil. Çünkü "**Bir tek şeyden her şeyi yapmak**" yani bir topraktan bütün nebatat ve meyveleri yapmak; hem bir sudan bütün hayvanatı halketmek; hem basit bir yemekten bütün cihazat-1 hayvaniyeyi icad etmek; bununla beraber "**Her şeyi bir tek şey yapmak**" yani zîhayatın yediği gayet muhtelif-ül cins taamlardan o zîhayata bir lahm-1 mahsus yapmak, bir cild-i basit dokumak gibi san'atlar; Zât-1 Ehad-i Samed olan Sultan-1 Ezel ve Ebed'in Sikke-i Hâssasıdır, Hâtem-i Mahsusudur, taklid edilmez bir Turrasıdır. Evet, bir şeyi her şey ve her şeyi bir şey yapmak; her şeyin Hâlikâna has ve Kadîr-i Küll-i Şey'e

mahsus bir Nişandır, bir Âyettir. Ve o Tılsım ise, Sırr-ı iman ile açılan Sırr-ı Hikmet-i Hilkattır ve o miftah ise,

يَا أَللَّهُمَّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَقُّ الْقَيُّومُ

Ve o ejderha ağızı bahçe kapısına inkılab etmesi ise, işarettir ki: Kabir ehl-i dalalet ve tuğyan için vahşet ve nisyan içinde zindan gibi sıkıntılı ve bir ejderha batrı gibi dar bir mezara açılan bir kapı olduğu halde, Ehl-i Kur'an ve İman için zindan-ı dünyadan Bostan-ı Bekaya ve meydan-ı imtihanдан Ravza-i Cinâna ve zahmet-i hayattan Rahmet-i Rahman'a açılan bir kapıdır ve o vahşi arslanın dahi munis bir hizmetkâra dönmesi ve müsahhar bir at olması ise, işarettir ki: Mevt, ehl-i dalalet için bütün mahbubatından elîm bir firak-ı ebedîdir. Hem kendi cennet-i kâzibe-i dünyeviyesinden ihraç ve vahşet ve yalnızlık içinde zindan-ı mezara idhal ve hapis olduğu halde, ehl-i hidayet ve ehl-i Kur'an için, öteki Âleme gitmiş eski dost ve ahbablarına kavuşmaya vesiledir. Hem hakikî vatanlarına ve ebedî makam-ı saadetlerine girmeye vasıtadır. Hem zindan-ı dünyadan bostan-ı Cinâna bir davettir. Hem Rahman-ı Rahîm'in Fazlından kendi Hizmetine mukabil ahz-ı ücret etmeye bir nöbettir. Hem Vazife-i Hayat külfetinden bir terhistir. Hem Ubudiyet ve imtihanın Talim ve Talimatından bir paydostur.

Elhasıl: Her kim hayat-ı fâniyeyi esas maksad yapsa, zahiren bir Cennet içinde olsa da manen Cehennemededir ve her kim Hayat-ı Bâkiyeye ciddî müteveccih ise, Saadet-i Dâreyne mazhardır. Dünyası ne kadar fena ve sıkıntılı olsa da; Dünyasını, Cennet'in intizar salonu hükmünde gördüğü için hoş görür, tahammül eder, sabır içinde şükreder...

أَللّٰهُمَّ اجْعَلْنَا مِنْ أَهْلِ السَّعَادَةِ وَ السَّلَامَةِ وَ الْقُرْآنِ وَ الْإِيمَانِ آمِينَ
 أَللّٰهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى أَلِهٖ وَصَحْبِهِ بَعْدَ جَمِيعِ
 الْحُرُوفَاتِ الْمُتَشَكِّلَةِ فِي جَمِيعِ الْكَلِمَاتِ الْمُتَمَثِّلَةِ يَادُنِ الرَّحْمَنِ فِي
 مَرَايَا تَمَوُّجَاتِ الْهَوَاءِ عِنْدَ قِرَائِةِ كُلِّ كَلِمَةٍ مِنَ الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ قَارِئٍ
 مِنْ أَوَّلِ النُّزُولِ إِلَى آخِرِ الزَّمَانِ وَأَرْحَمْنَا وَوَالَّدِينَا وَأَرْحَمْ الْمُؤْمِنِينَ
 وَالْمُؤْمِنَاتِ بِعَدِّهَا بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ آمِينَ ﴿١﴾
 وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

* * *

Onikinci Söz

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا

İKİNCİ E S A S:

Kur'an-ı Hakîm'in Hikmeti, hayat-ı şahsiyeye verdiği Terbiye-i Ahlâkiye ve hikmet-i felsefenin verdiği dersin müvazenesi:

Felsefenin hâlis bir tilmizi, bir firavundur. Fakat menfaati için en hasis şeye ibadet eden bir firavun-u zelildir. Her menfaatlî şeyi kendine "Rab" tanır. Hem o dinsiz şakird, mütemerrid ve muanniddir. Fakat bir lezzet için nihayet zilleti kabul eden miskin bir mütemerriddir. Şeytan gibi şahısların, bir menfaat-ı hasise için ayağını öpmekle zillet gösterir deni bir muanniddir. Hem o dinsiz şakird, cebbar bir mağrurdur. Fakat kalbinde nokta-i istinad bulmadığı için zâtında gayet acz ile âciz bir cebbar-ı hodfüruştür. Hem o şakird, menfaat-perest hodendiştir ki; gaye-i himmeti, nefs ve batın ve fercin hevesatını tatmin ve menfaat-ı şahsiyesini, bazı menfaat-ı kavmiye içinde arayan dessas bir hodgâmdir.

Amma Hikmet-i Kur'anın Hâlis Tilmizi ise; bir Abd'dir. Fakat a'zam-ı mahlukata da İbadete tenezzül etmez. Hem Cennet gibi a'zam-ı menfaat olan bir şeyi, Gaye-i İbadet kabul etmez bir Abd-i Azizdir. Hem Tilmizi mütevazidir; selim, halimdir. Fakat Fâtırının gayrına, daire-i izni haricinde ihtiyarıyla tezellüle tenezzül etmez. Hem fakir ve zaiftir, fakr ve za'fini bilir. Fakat onun Mâlik-i

Kerim'i, ona iddihar ettiği uhrevî servet ile müstağnidir ve Seyyidinin nihayetsiz Kudrette istinad ettiği için kavîdir. Hem yalnız **لَوْجُهُ اللَّهِ**, Rıza-i İlahî için, Fazilet için amel eder, çalışır. İşte iki Hikmetin verdiği terbiye, iki tilmizin müvazenesiyle anlaşılır.

Ü Ç Ü N C Ü E S A S:

Hikmet-i felsefe ile Hikmet-i Kur'aniyenin hayat-ı içtimaiye-i beseriyyeye verdiği terbiyeler:

Amma hikmet-i felsefe ise, hayat-ı içtimaiyede nokta-i istinadı, "kuvvet" kabul eder. Hedefi, "menfaat" bilir. Düstur-u hayatı, "cidal" tanır. Cemaatlerin rabıtاسını, "unsuriyet, menfi milliyeti" tutar. Semerati ise, "hevesat-ı nefsaneyeyi tatmin ve hacat-ı beseriyyeyi tezyid"dir. Halbuki kuvvetin şe'ni, tecavüzdür. Menfaatin şe'ni, her arzuya kâfi gelmediğinden üstünde boğuşmaktadır. Düstur-u cidalin şe'ni, çarpışmaktadır. Unsuriyetin şe'ni, başkasını yutmakla beslenmek olduğundan, tecavüzdür. İşte bu Hikmettendir ki, beşerin Saadeti selb olmuştur.

Amma Hikmet-i Kur'aniye ise, Nokta-i İstinadı, kuvvete bedel "Hakk"ı kabul eder. Gayede menfaate bedel, "Fazilet ve Rıza-yı İlahî"yi kabul eder. Hayatta düstur-u cidal yerine, "Düstur-u Teavün"ü esas tutar. Cemaatlerin rabitalarında; unsuriyet, milliyet yerine "Rabita-i Dinî ve sınıfî ve vatanî" kabul eder. Gayati; hevesat-ı nefsaneyenin tecavüzungüne sed çekip, Ruhu maaliyata teşvik ve Hissiyat-ı Ulviyesini tatmin eder ve insanı kemalât-ı insaniyeye sevk edip insan eder. Hakkın şe'ni, İttifaktır. Faziletin şe'ni, Tesanüddür. Düstur-u Teavünün şe'ni, birbirinin imdadına yetişmektir. Dinin şe'ni, Uhuvvettir, İncizabdır. Nefsi gemlemekle bağlamak, Ruhu Kemalâta kamçılamağa serbest bırakmanın şe'ni, Saadet-i Dareyndir.

Onüncübü Sözün İkinci Makamı

[Cazibedar bir fitne içinde bulunan ve daha Aklını kaybetmeyen bazı gençlerle bir muhaveredir.]

Bir kısım gençler tarafından şimdiki aldatıcı ve cazibedar lehviyat ve hevesatın hücumları karşısında "Âhiretimizi ne suretle kurtaracağız" diye, Risale-i Nur'dan meded istediler. Ben de Risale-i Nur'un Şahs-ı Manevîsi namına onlara dedim ki: Kabir var, hiç kimse inkâr edemez. Herkes ister istemez oraya girecek. Ve oraya girmek için de üç tarzda üç yoldan başka yol yok...

B i r i n c i y o l: O kabir, Ehl-i İman için bu dünyadan daha güzel bir Âlemin kapısıdır.

İ k i n c i y o l: Âhireti tasdik eden, fakat sefahet ve dalalette gidenlere, bir haps-i ebedî ve bütün dostlarından bir tecrid içinde bir haps-i münferid, yalnız başına bir hapis kapısıdır. Öyle gördüğü ve itikad ettiği ve inandığı gibi hareket etmediği için öyle muamele görecek.

Ü ç ü n c ü y o l: Âhirete inanmayan ehl-i inkâr ve dalalet için bir i'dam-ı ebedî kapısı, yani hem kendisini, hem bütün sevdiklerini i'dam edecek bir darağacıdır. Öyle bildiği için, cezası olarak aynını görecek. Bu iki sık bedihîdir, delil istemiyor, göz ile görünür.

Madem ecel gizlidir; her vakit ölüm, başını kesmek için gelebiliyor ve genç ihtiyar farkı yoktur. Elbette daima gözü önünde öyle büyük dehşetli bir mes'ele karşısında bîçare insan; o

i'dam-ı ebedî, o dipsiz, nihayetsiz haps-i münferidden kurtulmak çaresini aramak ve kabir kapısını bir Âlem-i Bâkiye, bir Saadet-i Ebediyeye ve Âlem-i Nura açılan bir kapıya kendi hakkında çevirmek hâdisesi; o insanın dünya kadar büyük bir mes'elesidir.

Bu kat'î Hakikat, bu üç yol ile bulunduğunda ve bu üç yolun da mezkûr üç Hakikat ile olacağını ihbar eden yüzyirmidört bin Muhibir-i Sadık, ellerinde Nişane-i Tasdik olan Mu'cizeler bulunan Enbiyalar ve o Enbiyaların haber verdikleri aynı haberleri, Keşf ve Zevk ve Şuhud ile tasdik eden ve imza basan yüzyirmidört milyon Evliyanın aynı Hakikate Şehadetleri ve hadd ü hesaba gelmeyen muhakkiklerin, kat'î delilleriyle -o Enbiya ve Evliyanın verdikleri aynı haberleri- Aklen İlmelyakîn derecesinde (*) isbat ettikleri ve yüzde doksan dokuz ihtimal-i kat'î ile "i'dam ve zindan-ı ebedîden kurtulmak ve o yolu Saadet-i Ebediyeye çevirmek, yalnız İman ve itaat iledir." diye ittifaken haber veriyorlar.

Acaba yüzde bir ihtimal-i helâket bulunan bir tehlike yolunda gitmemek için, bir tek muhibirin sözü nazara alınsa ve onun sözünü dinlemeyip o yolda giden adamin, endişe-i helâketten gelen elem-i manevî, onun yemek iştihadını kaçırıldığı halde.. böyle yüzbinler Sadık ve Musaddak Muhibirlerin yüzde yüz ihtimal ile, dalalet ve sefahet göz önündeki kabir darağacına ve ebedî haps-i münferidine kat'î sebeb olduğunu ve İman, Ubudiyet yüzde yüz ihtimal ile o darağacını kaldırıp, o haps-i münferidi kapatıp, şu göz önündeki kabri, bir Hazine-i Ebediyeye, bir Saray-ı Saadete açılan bir kapıya çeviriyor diye ihbar eden ve emarelerini ve âsârlarını gösterdikleri halde, bu

(*): Onlardan birisi Risale-i Nur'dur. Meydandadır.

acib ve garib ve dehşetli ve azametli mes'ele karşısında bulunan bîçare insan ve bahusus Müslüman eğer İman ve Ubudiyeti olmazsa, bütün dünya sultanatı ve lezzeti bir tek insana verilse; acaba o göz önündeki, her vakit oraya çağrılmamasına nöbetini bekleyen bir insana verdiği o endişeden gelen elîm elemi kaldırabilir mi? Sizden soruyorum.

Madem ihtiyarlık, hastalık, musibet ve her tarafta vefiyatlar o dehşetli elemi deseiyorlar ve ihtar ediyorlar. Elbette o ehl-i dalalet ve sefahet yüzbin lezzeti ve zevki alsa da, yine o manevî bir Cehennem Kalbinde yaşar ve yakar. Fakat pek kalın gaflet sersemliği muvakkaten hissettirmez.

Madem Ehl-i İman ve Taat, göz önünde gördüğü kabrı bir Hazine-i Ebediyeye, bir Saadet-i Lâyezalîye kendisi hakkında bir kapı olduğunu ve o ezelî mukadderat piyangosundan milyarlar altın ve elmasları kazandıracak bir bilet dahi iman vesikasıyla ona olmuş. Her vakit "Gel biletini al!" diye beklemesinden derin, esaslî, hakikî lezzet ve zevk-i manevî öyle bir lezzettir ki; eğer tecessüm etse ve o çekirdek bir ağaç olsa, o adama hususî bir Cennet hükmüne geçtiği halde; o zevk ve lezzet-i azîmeyi terkedip, gençlik saikasıyla, o hadsiz elemeler ile âlûde zehirli bir bala benzeyen sefihane ve heveskârane muvakkat bir lezzet-i gayr-ı meşruayı ihtiyar eden, hayvandan yüz derece aşağı düşer. Ecnebi dinsizleri gibi de olamaz. Çünkü onlar, Peygamberi inkâr etseler, diğerlerini tanıyabilirler. Peygamberleri bilmeseler de Allah'ı tanıyabilirler. Allah'ı bilmeseler de Kemalâtâ medar olacak bazı güzel hasletler bulunabilir. Fakat bir Müslüman; hem Enbiyayı, hem Rabbini, hem bütün Kemalâtı Muhammed-i Arabî Aleyhissalâtü Vesselâm vasıtasyyla biliyor. Onun

Terbiyesini bırakan ve zincirinden çıkan daha hiçbir Peygamberi (A.S.) tanımaz ve Allah'ı da tanımaz. Ve Ruhunda Kemalâtı muhafaza edecek hiçbir Esasatı bilemez. Çünkü Peygamberlerin en âhiri ve en büyükleri ve Dini ve Daveti umum nev'-i besere baktığı için ve mu'cizatça ve dince umuma faik ve bütün nev'-i besere bütün Hakaikte Üstadlık edip, ondört asırda parlak bir surette isbat eden ve nev'-i beşerin Medar-ı İftiharı bir Zâtın Terbiye-i Esasiyelerini ve Usûl-ü Dinini terkeden, elbette hiçbir cihette bir Nur, bir Kemal bulamaz. Sukut-u mutlaka mahkûmdur.

İşte ey hayat-ı dünyeviyenin zevkine mübtela ve endişe-i istikbal ile istikbalını ve hayatını temin için çabalayan bîçareler! Dünyanın lezzetini, zevkini, Saadetini, rahatını isterseniz; meşru dairedeki keyfe iktifa ediniz. O, keyfinize kâfidir. Haricinde ve gayr-ı meşru dairedeki bir lezzetin içinde bin elem olduğunu sâbık beyanatta elbette anladınız. Eğer mazi, yani geçmiş zamanın hâdisatını, sinema ile halihazırda gösterdikleri gibi; istikbaldeki ahval dahi, meselâ elli sene sonraki halleri bir sinema ile gösterilse idi, ehl-i sefahet şimdiki güldüklerine yüzbinlerce nefrin ve nefret edip ağlayacaktılar. Dünya ve Âhirette ebedî ve daimî sürürü isteyen, İman Dairesindeki Terbiye-i Muhammediyeyi (A.S.M.) kendine Rehber etmek gerektir.

* * *

Birkaç bîçare gençlere verilen bir tenbih, bir Ders, bir ihtardır

Bir gün yanına parlak birkaç genç geldiler. Hayat ve gençlik ve hevesat cihetinden gelen tehlikelerden sakınmak için tesirli bir ihtar almak isteyen bu gençlere, ben de eskiden Risale-i Nur'dan meded isteyen gençlere dediğim gibi dedim ki: Sizdeki gençlik kat'iyyen gidecek. Eğer siz daire-i meşruada kalmazsanız, o gençlik zayı' olup başınıza hem dünyada, hem kabirde, hem Âhirette kendi lezzetinden çok ziyade belalar ve elemler getirecek. Eğer Terbiye-i İslâmiye ile o gençlik Nimetine karşı bir Şükür olarak İffet ve Namusluluk ve Taatte sarfetseniz, o gençlik manen bâki kalacak ve ebedî bir gençlik kazanmasına sebeb olacak.

Hayat ise, eğer İman olmazsa veya hatta isyan ile o İman tesir etmezse; Hayat, zahirî ve kısacık bir zevk ve lezzetle beraber, binler derece o zevk ve lezzetten ziyade elemeler, hüzünler, kederler verir. Çünkü insanda Akıl ve Fikir olduğu için, hayvanın aksine olarak hazır zamanla beraber geçmiş ve gelecek zamanlarla da fitraten alâkadardır. O zamanlardan dahi hem elem, hem lezzet alabilir. Hayvan ise, fikri olmadığı için, hazır lezzetini, geçmişten gelen hüzünler ve gelecektenden gelen korkular, endişeler bozmuyor. İnsan ise, eğer dalalet ve gaflete düşmüş ise, hazır lezzetine geçmişten gelen hüzünler ve gelecektenden gelen endişeler o căz'î lezzeti cidden acılaştırıyor, bozuyor. Hususan gayr-ı meşru ise, bütün bütün zehirli bir bal hükmündedir. Demek hayvandan yüz derece, lezzet-i hayat noktasında aşağı düşer. Belki ehl-i dalaletin ve gafletin hayatı, belki vücudu, belki kâinatı; bulunduğu

gündür. Bütün geçmiş zaman ve Kâinatlar, onun dalaleti noktasında madumdur, ölmüştür. Akıl alâkadarlığı ile ona zulmetler, karanlıklar veriyor. Gelecek zamanlar ise, itikadsızlığı cihetiyle yine madumdur. Ve ademle hasıl olan ebedî firaklar, mütemadiyen onun fikir yoluyla hayatına zulmetler veriyorlar. Eğer İman Hayata Hayat olsa; o vakit hem geçmiş, hem gelecek zamanlar İmanın Nuruyla ışıklanır ve vücut bulur. Zaman-ı hazır gibi Ruh ve Kalbine İman noktasında ulvî ve manevî ezvakı ve envâr-ı vücudiyyeyi veriyor. Bu Hakikatîn, İhtiyar Risalesi'nde Yedinci Rica'da izahı var. Ona bakmalısınız.

İşte Hayat böyledir. Hayatın lezzetini ve zevkini isterseniz, Hayatınızı İman ile hayatlandıınız ve Feraizle zînetlendiriniz ve günahlardan çekinmekle muhafaza ediniz. Her gün ve her yerde ve her vakit vefiyatların gösterdikleri dehşetli hakikat-ı mevt ise, size -başka gençlere söyledigim gibi- bir temsil ile beyan ediyorum:

Meselâ, burada gözünüz önünde bir darağacı dikilmiş. Onun yanında bir piyango (fakat pek büyük bir ikramiye biletleri veren) dairesi var. Biz buradaki on kişi alâküllihal, ister istemez, hiç başka çare yok, oraya davet edileceğiz, bizi çağıracaklar. Ve çağrıma zamanı gizli olmasından her dakika, ya "Gel i'dam biletini al, darağacına çı!" veya "Gel, milyonlar altın kazandıran bir ikramiye bilet sana çıkışmış gel, al!" demelerini beklerken, birden kapıya iki adam geldi. Biri yarı çıplak güzel ve aldatıcı bir kadın, elinde zahren gayet tatlı, fakat zehirli bir helva getirip yedirmek istiyor. Diğer biri de; aldatmaz ve aldanmaz ciddî bir adam, o kadının arkasından girdi. Dedi ki: "Size bir Tılsım, bir Ders getirdim. Bunu okusunuz, o helvayı yemezseniz, o darağacından

kurtulursunuz. Bu Tılsım ile o emsalsiz ikramiye biletini alırsınız. İşte bu darağacında zâten gözünüzle görüporsunuz ki, bal yiyenler oraya giriyorlar ve oraya girinceye kadar o helvanın zehirinden dehşetli karın sancısı çekiyorlar ve o büyük ikramiye biletini alanlar çendan görünmüyorkar ve zahiren onlar da o darağacına çıktıkları görünüyor. Fakat onlar asılmadıklarını, belki oradan kolayca ikramiye dairesine girmek için basamak yaptıklarını milyonlar Şahidler var, haber veriyorlar. İşte pencerelerden bakınız. En büyük memurlar ve bu işe alâkadar büyük zâtlar yüksek sesle ilân ediyorlar ve haber veriyorlar ki; o darağacına gidenleri Aynelyakîn gözünüz ile gördüğünüz gibi, bu ikramiye biletini tılsımcılar aldılarını hiç şek ve şübhesisiz gündüz gibi kat'î biliniz." dedi.

İşte bu temsil gibi zehirli bir bal hükmünde olan gayr-1 meşru dairedeki gençliğin sefahetkârane zevkleri, Hazine-i Ebediyenin ve Saadet-i Sermediyenin bilet ve vesikası olan İmanı kaybettiği için, darağacı hükmünde olan ölüm ve ebedî zulüm kapısı olan kabrin musibetine, aynen zahiren göründüğü gibi düşer ve ecel gizli olduğu için genç, ihtiyar farketmeyerek her vakit ecel cellâdi, başını kesmek için gelebilir. Eğer o zehirli bal hükmünde olan hevesat-1 gayr-1 meşruayı terkedip, Tılsım-1 Kur'anî olan İman ve Feraizi elde etmekle ve fevkâlâde mukadderat-1 beşer piyangosundan çıkan Saadet-i Ebediye hazinesi biletini alacağına, yüzyirmidört bin Enbiya Aleyhimüsselâm ile beraber hadd ü hesaba gelmeyen Ehl-i Velayet ve Ehl-i Hakikat müttefikan haber veriyorlar.. ve âsârını gösteriyorlar.

E l h a s ı l: gençlik gidecek. Sefahette gitmiş ise, hem dünyada, hem Âhirette, binler bela ve elemeler netice

verdiğini ve öyle gençler ekseriyetle sū'-i istimal ile, israfat ile gelen evhamlı hastalıkla hastahanelere ve taşkınlıklarıyla hapishanelere veya sefaletanelere ve manevî elemlerden gelen sıkıntılarla meyhanelere düşeceklerini anlamak isterseniz; hastahanelerden ve hapishanelerden ve kabristanlardan sorunuz. Elbette hastahanelerin ekseriyetle lisan-ı halinden, gençlik saikasıyla israfat ve sū'-i istimalden gelen hastalıktan eninler, eyvahlar işittiğiniz gibi; hapishanelerden dahi, ekseriyetle gençliğin taşkınlık saikasıyla gayr-ı meşru dairedeki harekatın tokatlarını yiyan bedbaht gençlerin teessüflerini işiteceksiniz. Ve kabristanda ve mütemadiyen oraya girenler için kapıları açılıp kapanan o Âlem-i Berzahta -Ehl-i Keşfelkuburun Müşahedatıyla ve bütün Ehl-i Hakikatın Tasdikiyla ve Şehadetyle- ekser azablar, gençlik sū'-i istimalâtının neticesi olduğunu bileceksiniz. Hem nev'-i insanın ekseriyetini teşkil eden ihtiyarlardan ve hastalardan sorunuz. Elbette ekseriyet-i mutlaka ile esefler, hasretler ile "Eyvah gençliğimizi bâdiheva, belki zararlı zayı' ettik. Sakın bizim gibi yapmayınız." diyecekler. Çünkü beş-on senelik gençliğin gayr-ı meşru zevki için, dünyada çok seneler gam ve keder ve Berzahta azab ve zarar ve Âhirette Cehennem ve sakar belasını çeken adam, en acıacak bir halde olduğu halde

الرّضي بِالضَّرِّ لَا يُنْظَرُ لَهُ Sırriyla hiç acınmaya müstehak olamaz. Çünkü zarara rızasıyla girene merhamet edilmez ve lâyık değildir. Cenab-ı Hak bizi ve sizi, bu zamanın cazibedar fitnesinden kurtarsın ve muhafaza eylesin, **آمِينَ...**

Onuçüncü Söz'ün İkinci Makamının Haşıyesidir

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ

Risale-i Nur'daki hakikî teselliye mahpuslar çok muhtaçtırlar. Hususan gençlik darbesini yiyp, taze ve şirin ömrünü hapiste geçirenlerin, Nurlara ekmek kadar ihtiyaçları var. Evet gençlik damarı, Akıldan ziyade hissiyatı dinler. His ve heves ise kördür, akibeti görmez. Bir dirhem hazır lezzeti, ileride bir batman lezzete tercih eder. Bir dakika intikam lezzeti ile katleder, seksen bin saat hapis elemelerini çeker. Ve bir saat sefahet keyfiyle bir namus mes'elesinde; binler gün hem hapsin, hem düşmanın endişesinden sıkıntılarla ömrünün saadeti mahvolur. Bunlara kiyasen bîcâre gençlerin çok vartaları var ki: En tatlı hayatını, en acı ve acınacak bir hayatı çeviriyorlar ve bilhassa şîmalde koca bir devlet, gençlik hevesatını elde ederek, bu asrı firtinalarıyla sarsıyor. Çünkü akibeti görmeyen kör hissiyatla hareket eden gençlere, ehl-i namusun güzel kızlarını ve karlarını ibahе eder. Belki hamamlarında erkek kadın beraber çiplak olarak girmelerine izin vermeleri cihetinde bu fuhsiyatı teşvik eder. Hem serseri ve fakir olanlara, zenginlerin mallarını Helâl eder ki; bütün beşer bu musibete karşı titriyor.

İşte bu asırda İslâm ve Türk gençleri kahramanane davranışını iki cihetten hücum eden bu tehlikeye karşı, Risale-i Nur'un Meyve ve Gençlik Rehberi gibi keskin kılınçlarıyla mukabele etmeleri elzemdir. Yoksa o bîcâre genç, hem dünya istikbalini, hem mes'ud hayatını, hem Âhiretteki Saadetini ve Hayat-ı Bâkiyesini azablara, elemelere çevirip mahveder ve sû'-i istimal ve sefahetle hastahanelere ve hayatın taşkınlıklarıyla hapishanelere düşer. Eyvahlar,

esefler ile ihtiyarlığında çok ağlayacak. Eğer Terbiye-i Kur'aniye ve Nur'un Hakikatlarıyla kendini muhafaza eylese, tam bir kahraman genç ve mükemmel bir insan ve mes'ud bir Müslüman ve sair zîhayatlara, hayvanlara bir nevi sultan olur.

Evet bir genç, hapiste yirmidört saat her günde ömründen tek bir saatini beş Farz Namazına sarfetse ve ekser günahlardan hapis mani olduğu gibi o musibete sebebiyet veren hatadan dahi tövbe edip sair zararlı, elemli günahlardan çekilse; hem hayatına, hem istikbaline, hem vatanına, hem milletine, hem akrabasına büyük bir faydası olması gibi o on-onbeş senelik fâni gençlikle ebedî parlak bir gençliği kazanacağını, başta Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan, bütün Kütüb ve Suhuf-u Semaviye kat'î haber verip müjde ediyorlar.

Evet o şirin, güzel gençlik Nimetine istikametle, taatle şükretse; hem ziyadeleşir, hem bâkileşir, hem lezzetlenir. Yoksa hem belalı olur, hem elemli, gamlı, kâbuslu olur, gider. Hem akrabasına, hem vatanına, hem milletine muzır bir serseri hükmüne geçirmeğe sebebiyet verir.

Eğer mahpus, zulmen mahkûm olmuş ise, Farz Namazını kılmak şartıyla, herbir saati, bir gün İbadet olduğu gibi, o hapis onun hakkında bir çilehane-i uzlet olup eski zamanda mağaralara girerek İbadet eden münzevi Sâlihlerden sayılabilirler. Eğer fakir ve ihtiyar ve hasta ve İman Hakikatlarına müştak ise; Farzını yapmak ve tövbe etmek şartıyla herbir saatleri yirmişi saat İbadet olup hapis ona bir istirahathane ve merhametkârane ona bakan dostlar için bir muhabbethane, bir terbiyehane, bir Dershane hükmüne geçer. O hapiste durmakla hariçteki müşevveş, her taraftaki günahların hücumuna maruz serbestiyetten daha ziyade hoşlanabilir. Hapisten tam bir terbiye

alır. Çıktığı zaman bir katil, bir müntakim olarak değil, belki tövbekâr, tecrübecli, terbiyeli, millete menfaatli bir adam çıkar. Hattâ Denizli hapsindeki zâtların az zamanda Nurlardan fevkâlâde Hüsn-ü Ahlâk Dersini alanlarını gören bazı alâkadar zâtlar demişler ki: "Terbiye için onbeş sene hapse atmaktan ise, onbeş hafta Risale-i Nur Dersini alsalar, daha ziyade onları ıslah eder."

Madem ölüm ölmüyor ve ecel gizlidir, her vakit gelebilir ve madem kabir kapanmıyor, kafile kafile arkasında gelenler oraya girip kayboluyorlar ve madem ölüm, Ehl-i İman hakkında i'dam-ı ebedîden terhis tezkeresine çevrildiği, Hakikat-ı Kur'aniye ile gösterilmiş ve ehl-i dalalet ve sefahet hakkında göz ile göründüğü gibi bir i'dam-ı ebedîdir; bütün mahbubatından ve mevcudattan bir firak-ı lâyezalıdır. Elbette ve elbette hiç şüphe kalmaz ki, en bahtiyar odur ki; sabır içinde şükretmek ve hapis müddetinden tam istifade ederek Nurların Dersini alarak İstikamet Dairesinde, İmanına ve Kur'ana Hizmete çalışmaktadır.

Ey zevk ve lezzete mübtela insan! Ben yetmişbeş yaşında binler tecrübeplerle ve hüccetlerle ve hâdiselerle Aynelyakîn bildim ki: **Hakikî zevk ve elemsiz lezzet ve kedersiz sevinç ve hayattaki Saadet yalnız İmandadır ve İman Hakikatleri Dairesinde bulunur.** Yoksa dünyevî bir lezzette çok elemler var. Bir üzüm tanesini yedirir, on tokat vurur gibi hayatın lezzetini kaçırır.

Ey hapis musibetine düşen bîcareler!. Madem dünyanız ağlıyor ve hayatınız acılaştı; çalışınız, Âhiretiniz dahi ağlamasın ve Hayat-ı Bâkiyeniz gülsün, tatlılaşın, hapisten istifade ediniz. Nasıl bazan ağır şerait altında düşman karşısında bir saat nöbet, bir sene İbadet hükmüne gecebilir. Öyle de, sizin bu ağır şerait altında herbir saat İbadet zahmeti; çok saatler olup, o zahmetleri Rahmetlere çevirir.

بِاسْمِهِ سُبْحَانَهُ الْسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Aziz Siddık Kardeşlerim,

Hapis musibetine düşenlere ve onlara merhametkârane, Sadakatle, hariçten gelen erzaklarına nezaret ve yardım edenlere kuvvetli bir teselliyi "Üç Nokta"da beyan edeceğim.

B i r i n c i N o k t a: Hapiste geçen ömür günleri, herbir gün on gün kadar bir İbadet kazandırabilir ve fâni saatleri, meyveleri cihetiyile manen bâki saatlere çevirebilir ve beş-on sene ceza ile, milyonlar sene haps-i ebedîden kurtulmağa vesile olabilir. İşte Ehl-i İman için bu pek büyük ve çok kıymetdar kazanç şartı, Farz Namazını kilmak ve hapse sebebiyet veren günahlardan tövbe etmek ve sabır içinde şükretmektir. Zâten hapis çok günahlara manidir, meydan vermiyor.

I k i n c I N o k t a: Zeval-i lezzet elem olduğu gibi, zeval-i elem dahi lezzettir. Evet herkes geçmiş lezzetli, safalı günlerini düşünse; teessûf ve tahassûr elem-i manevîsini hissedip "Eyvah" der ve geçmiş musibetli, elemlî günlerini tahattur etse; zevalinden bir manevî lezzet hisseder ki:

الْحَمْدُ لِلّٰهِ şükür, o bela sevabını bıraktı gitti" der. Ferah ile

teneffüs eder. Demek bir saat muvakkat elem, Ruhta bir manevî lezzet bırakır ve lezzetli saat, bilakis elem bırakır. Madem Hakikat budur ve madem geçmiş musibet saatleri, elemleri ile beraber madum ve yok olmuş ve gelecek bela günleri, şimdi madum ve yoktur ve yoktan elem yok ve madumdan elem gelmez. Meselâ, birkaç gün sonra aç ve susuz olmak ihtimalinden, bugün o niyetle mütemadiyen ekmek yese ve

su içse, ne derece divaneliktir. Aynen öyle de, geçmiş ve gelecek elemlı saatleri -ki hiç ve madum ve yok olmuşlar- şimdî düşündüp sabırsızlık göstermek ve kusurlu nefşini bırakıp, Allah'tan şekva etmek gibi "Of, of" etmek divaneliktir. Eğer sağa-sola yani geçmiş ve geleceklere sabır kuvvetini dağıtmazsa ve hazır saate ve güne karşı tutsa, tam kâfi gelir. Sıkıntı ondan bire iner. Hattâ şekva olmasın, ben bu üçüncü Medrese-i Yusufiyede, birkaç gün zarfında, hiç ömrümde görmediğim maddî ve manevî sıkıntılı, hastalık musibetimde, hususan Nur'un Hizmetinden mahrumiyetimden gelen me'yusiyet ve kalbî ve ruhî sıkıntılar beni ezdiği sırada, İnayet-i İlahiye bu mezkûr Hakikati gösterdi. Ben de sıkıntılı hastalığımdan ve hapsimden razi oldum. Çünkü benim gibi kabir kapısında bir bîçareye, gafletle geçebilir bir saatini, on aded İbadet saatleri yapmak büyük kârdır diye şükreyledim.

Ü ç ü n c ü N o k t a: Mahpuslara şefkatkârane hizmetle yardım etmek ve muhtaç oldukları Rızıklarını ellerine vermek ve manevî yaralarına tesellilerle merhem sürmekte az bir amel ile büyük bir kazanç var ve dışarıdan gelen yemeklerini onlara vermek, aynı o yemek kadar o gardiyân ve gardiyân ile beraber dâhilde ve hariçte çalışanların -bir Sadaka hükmünde- Defter-i Hasenatına yazılır. Hususan musibetzede, ihtiyar veya hasta veya fakir veya garib olsa, o Sadaka-i Maneviyyenin Sevabı çok ziyadeleşir.

İşte bu kıymetli kazancın şartı, Farz Namazını kılmaktır. Tâ ki o Hizmeti, **الله için olsun. Hem bir şartı da, Sadakat ve Şefkat ve Sevinç ile, minnet etmemek tarzda yardımlarına koşmaktadır.**

* * *

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ وَإِنْ مَنْ شَاءَ لَا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

السلام عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللهِ وَبَرَكَاتُهُ

Ey Hapis Arkadaşlarım Ve Din Kardeşlerim!

Size hem dünya azabından, hem Âhiret azabından kurtaracak bir Hakikati beyan etmek, Kalbime ihtar edildi. O da şudur:

Meselâ: Birisi birinin kardeşini veya bir akrabasını öldürmüştür. Bir dakika intikam lezzetiyle bir katl, milyonlar dakika hem kalbî sıkıntı, hem hapis azabını çektirir ve maktulün akrabası dahi intikam endişesiyle ve karşısında düşmanını düşünmesiyle, hayatının lezzetini ve ömrünün zevkini kaçırır. Hem korku, hem hiddet azabını çekiyor. Bunun tek bir çaresi var. O da Kur'anın emrettiği ve Hak ve Hakikat ve maslahat ve insaniyet ve İslâmiyet iktiza ve teşvik ettikleri olan barışmak ve musalaha etmektir.

Evet, Hakikat ve maslahat sulhtur. Çünkü ecel birdir, değişmez. O maktul, herhalde ecel geldiğinden daha ziyade kalmayacaktı. O katil ise, o Kaza-i İlahiyyeye vasıta olmuş. Eğer barışmak olmazsa, iki taraf da daima korku ve intikam azabını çekerler. Onun içindir ki; "Üç günden fazla bir Mü'min diğer bir Mü'mine küsmemek" İslâmiyet emrediyor. Eğer o katl, bir adavetten ve bir kinli garazdan gelmemiştir ve bir münafık o fitneye vesile olmuş ise; çabuk barışmak elzemdir. Yoksa o cüz'î musibet

büyük olur, devam eder. Eğer barışsalar ve öldüren tövbe etse ve maktule her vakit Dua etse, o halde her iki taraf çok kazanırlar ve kardeş gibi olurlar. Bir gitmiş kardeşe bedel, birkaç dindar kardeşleri kazanır. Kaza ve Kader-i İlahîye teslim olup düşmanını afveder ve bilhassa madem Risale-i Nur Dersini dinlemişler, elbette mabeynlerinde bulunan bütün küsmekleri bırakmağa hem maslahat ve istirahat-ı şahsiye ve umumiye, hem Nur Dairesindeki Uhuvvet iktiza ediyor.

Nasılık Denizli hapsinde birbirine düşman bütün mahpuslar, Nurlar Dersiyle birbirlerine Kardeş oldular ve bizim beraetimize bir sebeb olup, hattâ dinsizlere, serserilere de o mahpuslar hakkında **مَا شَاءَ اللَّهُ ، بَارَكَ اللَّهُ** dedirtiler ve o mahpuslar tam teneffüs ettiler. Ben burada gördüm ki: Birtek adının yüzünden yüz adam sıkıntı çekip beraber teneffüse çıkmıyorlar. Onlara zulüm olur. Mert ve vicdanlı bir Mü'min, küçük ve cüz'î bir hata veya menfaatle yüzə zararı Ehl-i İmana vermez. Eğer hata etse verse, çabuk Tövbe etmek lâzımdır.

* * *

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Aziz Yeni Kardeşlerim Ve Eski Mahpuslar!

Benim kat'î kanaatim gelmiş ki; buraya girmemizin İnayet-i İlahiye cihetinde bir ehemmiyetli sebebi sizsiniz. Yani, Nurlar tesellileriyle ve İmanın Hakikatlarıyla sizi bu hapis musibetinin sıkıntılarından ve dünyevî çok zararlarından ve boşuboşuna gam ve hüzün ile giden hayatınızı faydasızlıktan, bâdiheva zayı' olmasından ve dünyanızın ağlaması gibi Âhiretinizi ağlamaktan kurtarıp tam bir teselli size vermektir. Madem Hakikat budur. Elbette siz dahi, Denizli mahpusları ve Nur Talebeleri gibi birbirinize Kardeş olmanız lâzımdır. Görüyorsunuz ki: Bir bıçak içiniz girmemek ve birbirinize tecavüz etmemek için dışarıdan gelen bütün eşyanız ve yemek ve ekmeğinizi ve çorbanızı karıştırıyorlar. Size Sadakatla hizmet eden gardiyanlar çok zahmet çekiyorlar. Hem siz, beraber teneffüse çıkmuyorsunuz. Güya canavar ve vahşi gibi birbirinize saldıracaksınız. İşte şimdî sizin gibi fitrî Kahramanlık damarını taşıyan yeni arkadaşlar, bu zamanda manevî büyük bir Kahramanlık ile heyete deyiniz ki: "Değil elimize bıçak, belki mavzer ve rovelver de verilse, hem emir de verilse, biz bu bîçare ve bizim gibi musibetzede arkadaşlarımıza dokunmayacağız. Eskiden yüz düşmanlık ve adavetimiz dahi olsa da, onları Helâl edip hatırlarını kırmamağa çalışacağımıza, Kur'anın ve İmanın ve Uhuvvet-i İslâmiyenin ve maslahatımızın Emriyle ve İrşadiyla karar verdik." diyerek, bu hapsi bir Mübârek Dershane'ye çeviriniz.

* * *

Leyle-i Kadir'de İhtar Edilen Bir Mes'ele-i Mühimme

(Onüçüncü Söz'ün İkinci Makamının Zeyli)

Leyle-i Kadir'de Kalbe gelen pek geniş ve uzun bir Hakikate, pek kısaca bir işaret edeceğiz. Şöyle ki:

Nev'-i beşer bu son harb-i umumîn eşedd-i zulüm ve eşedd-i istibdadı ile ve merhametsiz tahribatı ile ve birtek düşmanın yüzünden üzer masumu perişan etmesiyle ve mağlubların dehşetli me'yusiyetleriyle ve galiblerin dehşetli telaş ve hâkimiyetlerini muhafaza ve büyük tahribatlarını tamir edememelerinden gelen dehşetli Vicdan azablarıyla ve dünya hayatının bütün bütün fâni ve muvakkat olması ve medeniyet fantaziyelerinin aldatıcı ve uyutucu olduğu umuma görünmesiyle ve fitrat-ı beşeriyyedeki yüksek istidadatın ve mahiyet-i insaniyesinin umumî bir surette dehşetli yaralanmasıyla ve gaflet ve dalaletin, sert ve sağır olan tabiatın, Kur'anın Elmas Kılinci altında parçalanmasıyla ve gaflet ve dalaletin en boğucu, aldatıcı en geniş perdesi olan siyaset-i rûy-i zeminin pek çirkin, pek gaddarane hakikî sureti görünmesiyle elbette ve elbette hiç şüphe yok ki: Şimalde, garbda, Amerika'da emareleri göründüğüne binaen nev'-i beşerin maşuk-u mecazîsi olan hayat-ı dünyeviye, böyle çirkin ve geçici olmasından fitrat-ı beşerin hakikî sevdigi, aradığı Hayat-ı Bâkiyeyi bütün kuvvetiyle arayacak ve elbette hiç şüphe yok ki: Bin üçyüzaltmış senede, her asırda üçyüzelli milyon Şakirdi bulunan ve her Hükmüne ve Davasına milyonlar Ehl-i Hakikat tasdik ile imza basan ve her dakikada milyonlar Hâfızların Kalbinde Kudsiyet ile bulunup lisانlarıyla besere Ders veren ve hiç bir kitabda emsali bulunmayan bir tarzda, beşer için Hayat - ı Bâkiyeyi

ve Saadet-i Ebediyeyi müjde veren ve bütün beşerin yaralarını tedavi eden Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın şiddetli, kuvvetli ve tekrarlı binler Âyâtiyla, belki sarihan ve işareten onbinler defa dava edip haber veren ve sarsılmaz katî delillerle, şüphe getirmez hadsiz hüccetleriyle Hayat-ı Bâkiyeyi kat'iyyetle müjde ve Saadet-i Ebediyeyi Ders vermesi, elbette nev-i beşer bütün bütün Aklını kaybetmezse, maddî veya manevî bir Kıyamet başlarına kopmazsa; İsveç, Norveç, Finlandiya ve İngiltere'nin Kur'anı kabul etmeye çalışan meşhur hatibleri ve Amerika'nın Din-i Hakkı arayan ehemmiyetli cem'iyeti gibi rûy-i zeminin geniş kır'aları ve büyük hükümetleri Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ı arayacaklar ve Hakikatlerini anladıkta sonra bütün ruh u canlarıyla sarılacaklar. Çünkü bu Hakikat noktasında kat'iyyen Kur'anın misli yoktur ve olamaz ve hiçbir şey bu Mu'cize-i Ekberin yerini tutamaz.

S â n i y e n: Madem Risale-i Nur, bu Mu'cize-i Kübranın elinde bir Elmas Kılınc hükümdede Hizmetini göstermiş ve muannid düşmanlarını teslime mecbur etmiş. Hem Kalbi, hem Ruhu, hem Hissiyatı tam tenvir edecek ve ilâçlarını verecek bir tarzda Hazine-i Kur'aniyenin Dellâllığını yapan ve Ondan başka Me'hazı ve Mercii olmayan ve bir Mu'cize-i Maneviyesi bulunan Risale-i Nur o Vazifeyi tam yapıyor ve aleyhindeki dehşetli propagandalara ve gayet muannid zindiklara tam galebe çalmış ve dalaletin en sert kuvvetli kalesi olan tabiatı, **Tabiat Risalesi**'yle parça parça etmiş ve gafletin en kalın ve boğucu ve geniş daire-i âfâkında ve fennin en geniş perdelerinde **Asâ-yı Musa**'daki Meyve'nin Altıncı Mes'elesi ve Birinci, İkinci, Üçüncü, Sekizinci Hüccetleriyle gayet parlak bir tarzda gafleti dağıtıp, Nur-u Tevhidi göstermiş.

Hâtime

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا مَتَاعٌ الْفُرُورٌ

[Gafil kafaya bir tokmak ve bir
Ders-i İbrettir.]

Ey gaflete dalıp ve bu hayatı tatlı görüp ve Âhireti unutup, dünyaya talib bedbaht nefsim! Bilir misin neye benzersin? Deve kuşuna... Avcıyı görür, uçamıyor; başını kuma sokuyor, tâ avcı onu görmesin. Koca gövdesi dışarda. Avcı görür. Yalnız o, gözünü kum içinde kapamış, görmez.

Ey nefis! Şu temsile bak gör: Nasıl dünyaya hasr-ı nazar, aziz bir lezzeti, elîm bir eleme kalb eder.

Meselâ; şu karyede (yani Barla'da) iki adam bulunur. Birisinin yüzde doksan dokuz ahhabı İstanbul'a gitmişler. Güzelce yaşıyorlar. Yalnız bir tek burada kalmış. O dahi oraya gidecek. Bunun için şu adam İstanbul'a müştaktır, orayı düşünür. Ahbabâ kavuşmak ister. Ne vakit ona denilse "Oraya git", sevinip gülerek gider. İkinci adam ise, yüzde doksan dokuz dostları buradan gitmişler. Bir kısmı mahvolmuşlar. Bir kısmı, ne görür, ne de görünür yerlere sokulmuşlar. Perişan olup gitmişler, zanneder. Şu bîçare adam ise, bütün onlara bedel yalnız bir misafire ünsiyet edip teselli bulmak ister. Onunla o elîm âlâm - ı firakı kapamak ister.

E y n e f i s! Başta Habibullah, bütün ahbabın kabrin öbür tarafındadırlar. Burada kalan bir-iki tane ise, onlar da gidiyorlar. Ölümden ürküp, kabirden korkup, başını çevirme. Merdane kabre bak, dinle ne taleb eder. Erkekçesine ölümün yüzüne gül, bak ne ister. Sakın gafil olup ikinci adama benzeme.

Ey nefsim! Deme: "Zaman değişmiş, asır başkalaşmış, herkes dünyaya dalmış, hayatı perestmiş eder. Derd-i maişetle sarhoştur." Çünkü ölüm değişmiyor. Firak, Bekaya kalbolup başkalaşmıyor. Acz-i beşerî, fakr-ı insanî değişmiyor, ziyadeleşiyor. Beşer yolculuğu kesilmiyor, sür'at peyda ediyor.

Hem deme: "Ben de herkes gibiyim." Çünkü herkes sana kabir kapısına kadar arkadaşlık eder. Herkesle musibette beraber olmak demek olan teselli ise, kabrin öbür tarafında pek esassızdır. Hem kendini başıboş zannetme. Zira şu misafirhane-i dünyada Nazar-ı Hikmetle baksan, hiçbir şeyi nizamsız gayesiz göremezsın. Nasıl sen nizamsız, gayesiz kalabilirsin? Zelzele gibi vakıalar olan şu hâdisat-ı kevniye, tesadüf oyuncağı değiller. Meselâ: Zemine nebatat ve hayvanat enva'ından giydirilen birbiri üstünde, birbiri içinde, gayet muntazam ve gayet münakkaş gömlekler; baştan aşağıya kadar gayelerle, Hikmetlerle müzeyyen, mücehhez olduklarını gördüğün ve gayet Âlî Gayeler içinde Kemal-ı İntizam ile meczub mevlevî gibi devredip döndürmesini bildiğin halde, nasıl oluyor ki, küre-i arzin benî-Âdemden, bahusus Ehl-i İmandan beğenmediği bir kısım etvar-ı gafletin sıklet-i maneviyesinden omuz silkmeye benzeyen zelzele gibi (Haşıye) mevt-âlûd hâdisat-ı hayatıyesini; bir mülhidin neşrettiği gibi

(Haşıye): İzmir'in zelzelesi münasebetiyle yazılmıştır.

gayesiz, tesadüfî zannederek bütün musibetzedelerin elîm zayıatını bedelsiz hebâen-mensur gösterip, müdhiş bir ye'se atarlar. Hem büyük bir hata, hem büyük bir zulüm ederler. Belki öyle hâdiseler, bir Hakîm-i Rahîm'in Emriyle Ehl-i İmanın fâni malını, Sadaka hükmüne çevirip ibka etmektir ve küfran-ı nimetten gelen günahlara keffarettir. Nasıлki bir gün gelecek, şu müsahhar zemin yüzünün zîneti olan âsâr-ı beşeriyeyi şirk-âlûd, şükûrsüz görüp, çirkin bulur. Hâlik'ın Emriyle büyük bir zelzele ile bütün yüzünü siler, temizler. Allah'ın Emriyle ehl-i şırkı Cehennem'e döker. Ehl-i Şükre "Haydi, Cennet'e buyurun" der.

* * *

Onyedinci Söz

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ زِينَةً لَهَا لِتَنْبُلُوهُمْ أَيُّهُمْ أَحَسَنُ عَمَالًا ◊ وَإِنَّا
لَجَاعِلُونَ مَا عَلَيْهَا صَعِيدًا جُرُزًا ◊ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهُوٌ

[Bu Söz, İki Âlî Makam Ve Bir Parlak Zeylden İbarettir.]

Hâlik-ı Rahîm ve Rezzak-ı Kerim ve Sâni'-i Hakîm; su dünyayı, Âlem-i Ervah ve Ruhaniyat için bir Bayram, bir Şehrayin suretinde yapıp bütün Esmasının Garaib-i Nukuşuya süslendirip küçük-büyük, ulvî-süflî herbir Ruha, ona münasib ve o Bayramdaki ayrı ayrı hesabsız mehasin ve În'amattan istifade etmeye muvafık ve havas ile mücehhez bir cesed giydirir, bir vücud-u cismanî verir, bir defa o temasagâha gönderir. Hem zaman ve mekân cihetiyile pek geniş olan o bayramı; asırlara, senelere, mevsimlere hattâ günlere, kit'alarla taksim ederek herbir asrı, herbir seneyi, herbir mevsimi, hattâ bir cihette herbir günü, herbir kit'ayı, birer taife ruhlu mahlukatına ve nebatî masnuatına birer resmi geçit tarzında bir Ulvî Bayram yapmıştır ve bilhassa rûy-i zemin, hususan bahar ve yaz zamanında masnuat-ı sagirenin taifelerine öyle şaaşalı ve birbiri arkasında Bayramlardır ki, Tabakat-ı Âliyede olan Ruhaniyatı ve Melaikeleri ve Sekene-i Semavatı seyre celbedecek bir cazibedarlık görünüyor ve Ehl-i Tefakkür için öyle şirin bir mütalaagâh oluyor ki, Akıl tarifinden âcizdir. Fakat bu

Ziyafet-i İlahiye ve Bayram-ı Rabbaniyedeki İsm-i Rahman ve Muhyî'nin Tecellilerine mukabil İsm-i Kahhar ve Mümît, firak ve mevt ile karşılarına çıkmalar.

وَسِعْتُ رَحْمَتِي كُلَّ شَيْءٍ

Rahmetinin Vüs'at-i

Şümulüne zahiren muvafık düşmüyor. Fakat Hakikatte birkaç cihet-i muvafakatı vardır. Bir ciheti şudur ki:

Sâni'-i Kerim, Fâtır-ı Rahîm, herbir taifenin resm-i geçit nöbeti bittikten ve o resm-i geçmişten maksud olan neticeler alındıktan sonra, ekseriyet itibariyle dünyadan, merhametkârane bir tarz ile tenfir edip usandırıyor, istirahata bir meyil ve başka bir Âleme göçmeye bir şevk İhsan ediyor ve Vazife-i Hayattan terhis edildikleri zaman, Vatan-ı Aslîlerine bir meyelan-ı şevk-engiz, Ruhlarında uyandırıyor. Hem o Rahman'ın nihayetsiz Rahmetinden uzak değil ki , nasıl vazife uğrunda, mücahede içinde telef olan bir nefere şehadet rütbesini veriyor ve Kurban olarak kesilen bir koyuna, Âhirette cismanî bir Vücud-u Bâki vererek Sîrat üstünde, sahibine Burak gibi bir bineklik mertebesini vermekle mükâfatlandırıyor. Öyle de, sair zîruh ve hayvanatın dahi, kendilerine mahsus Vazife-i Fitriye-i Rabbaniyelerinde ve Evamir-i Sübhaniyenin itaatlerinde telef olan ve şiddetli meşakkat çeken zîruhların, onlara göre bir çeşit Mükâfat-ı Ruhaniye ve onların istidadlarına göre bir nevi ücret-i maneviye, o tükenmez Hazine-i Rahmetinde baîd değil ki bulunmasın. Dünyadan gitmelerinden pek çok incinmesinler, belki memnun olsunlar.

لَا يَعْلَمُ الغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ

Lâkin zîruhların en eşrefi ve şu Bayramlarda kemmiyet ve keyfiyet cihetiyile en ziyade istifade eden insan, dünyaya pek çok meftun ve mübtela olduğu halde, dünyadan nefret ve Âlem-i Bekaya geçmek için Eser-i Rahmet olarak iştıyak-engiz bir halet verir. Kendi insaniyeti dalalette boğulmayan insan, o haletten istifade eder. Rahat-ı Kalb ile gider. Şimdi, o haleti intac eden vecihlerden, nümune olarak beşini beyan edeceğiz.

B i r i n c i s i: İhtiyarlık mevsimiyle; dünyevî, güzel ve cazibedar şeyler üzerinde fena ve zevalin damgasını ve acı manasını göstererek o insanı dünyadan ürkütüp, o fâniye bedel, bir bâki matlubu arattırıyor.

İ k i n c i s i: İnsanın alâka peyda ettiği bütün ahbablardan yüzde doksandokuzu, dünyadan gidip diğer bir Âleme yerleşikleri için, o ciddî Muhabbet saikasıyla o ahbabın gittiği yere bir iştıyak ihsan edip, mevt ve eceli mesurane karşılaştırıyor.

Ü ç ü n c ü s ü: İnsandaki nihayetsiz zaîflik ve âcizliği, bazı şeylerle ihsas ettip, Hayat yükü ve yaşamak tekâlifi ne kadar ağır olduğunu anlattırıp, istirahata ciddî bir arzu ve bir Diyar-ı Âhere gitmeye samimî bir şevk veriyor.

D ö r d ü n c ü s ü: İnsan-ı Mü'mine Nur-u İman ile gösterir ki: Mevt, i'dam değil; tebdil-i mekândır. Kabir ise, zulümatalı bir kuyu ağızı değil; nuraniyetli Âlemlerin kapısıdır. Dünya ise, bütün şaşaasiyla Âhirete nisbeten bir zindan hükmündedir. Elbette zindan-ı dünyadan Bostan-ı Cinana çıkmak ve müz'ic dağdağa-i hayat-ı cismaniyyeden Âlem-i Rahata ve Meydan-ı Tayeran-ı Ervaha geçmek ve mahlukatın sıkıntılı gürültüsünden sıyrılıp Huzur-u

Rahman'a gitmek; bin can ile arzu edilir bir seyahattir, belki bir Saadettir.

B e ş i n c i s i: Kur'anı dinleyen insana, Kur'andaki İlm-i Hakikati ve Nur-u Hakikatle dünyanın mahiyetini bildirmekliği ile dünyaya aşk ve alâka pek manasız olduğunu anlatmaktadır. Yani, insana der ve isbat eder ki: "Dünya, bir Kitab-ı Samedanîdir. Huruf ve Kelimati nefislerine değil, belki başkasının Zât ve Sîfât ve Esmasına delalet ediyorlar. Öyle ise manasını bil al, nukuşunu bırak git..."

Hem bir mezraadır, ek ve mahsulünü al, muhafaza et; müzahrefatını at, ehemmiyet verme...

Hem birbiri arkasında daim gelen geçen âyineler mecmuasıdır. Öyle ise, onlarda tecelli edeni bil, Envârını gör ve onlarda tezahür eden Esmanın Tecelliyatını anla ve müsem-malarını sev ve zevale ve kırılmaya mahkûm olan o cam parçalarından alâkanı kes.

Hem seyyar bir ticaretgâhtır. Öyle ise alış-verişini yap, gel ve senden kaçan ve sana iltifat etmeyen kafilelerin arkalarından beyhude koşma, yorulma.

Hem muvakkat bir seyrangâhtır. Öyle ise, nazar-ı ibretle bak ve zahirî çırkin yüzüne değil; belki Cemil-i Bâki'ye bakan gizli, güzel yüzüne dikkat et, hoş ve faideli bir tenezzüh yap, dön ve o güzel manzaraları irae eden ve güzelleri gösteren perdelerin kapanmasıyla akılsız çocuk gibi ağlama, merak etme...

Hem bir misafirhanedir. Öyle ise, onu yapan Mihmandar-ı Kerim'in izni dairesinde ye, iç, şükret. Kanunu dairesinde işle, hareket et. Sonra arkana bakma, çıkış git. Herzekârane fuzulî bir surette karmaşma. Senden ayrılan ve

sana aid olmayan şeylerle manasız uğraşma ve geçici işlerine bağlanıp boğulma..." gibi zahir Hakikatlarla dünyanın iç yüzündeki Esrarı gösterip dünyadan müfarakatı gayet hafifletirir, belki hüşyar olanlara sevdirir ve Rahmetinin herseyde ve her Şe'hinde bir izi bulunduğu gösterir. İşte Kur'an şu beş veche işaret ettiği gibi, başka hususî vecihlere dahi Âyât-ı Kur'aniye işaret ediyor.

Veyl o kimseye ki, şu beş vecihten bir hissesi olma-ya!..

* * *

Kalbe Farisî Olarak Tahattur Eden Bir Münacat

هَذِهِ الْمُنَاجَاهَةُ تَخَطَّرُ فِي الْقَلْبِ هَكَذَا بِالْبَيَانِ الْفَارِسِيِّ

Yani bu Münacat, Kalbe Farisî olarak tahattur ettiğinden Farisî yazılmıştır.(*)

يَا رَبُّ بَشَّشْ جِهَتُ نَظَرٍ مِّيكَرْدَمْ دَرْدِ خُودُرَا دَرْمَانْ ثِمِّي دِيدَمْ

Ya Rab! Tevekkülsüz, gafletle, iktidar ve ihtiyarıma dayanıp derdime derman aramak için cihat-ı sitte denilen altı cihette nazar gezdirdim. Maatteessüf derdime derman bulamadım. Manen bana denildi ki: "Yetmez mi derd, derman sana."

دَرْ رَاسْتِ مِي دِيدَمْ كِه دِي رُوْزْ مَزَارِ پَدَرِ مَنْسُت

Evet, gafletle sağimdaki geçmiş zamanдан teselli almak için baktım. Fakat gördüm ki: Dünkü gün, pederimin kabri ve geçmiş zaman,ecdadımın bir mezar-ı ekberi suretinde göründü. Teselli yerine vahşet verdi. (Haşıye 1).

(Haşıye 1): İman, o vahşetli mezar-ı ekberi, ünsiyetli bir Meclis-i Münevver ve bir Mecma-ı Ahbab gösterir.)

(*) Evvelce matbu olan „Hubab Risale’sinde“ dercedilmiştir.

وَ دَرْ چَپِ دِيدُمْ كِه فَرْدَا قَبْرِ مَنَسْت

Sonra soldaki istikbale baktım. Derman bulamadım. Belki yarınki gün, benim kabrim ve istikbal ise, emsalimin ve Nesl-i Âtinin bir kabr-i ekberi suretinde görünüp ünsiyet değil, belki vahşet verdi. (Haşiye 2)

(Haşiye 2): (İman ve Huzur-u İman, o dehşetli kabr-i ekberi sevimli Saadet Saraylarında bir Davet-i Rahmaniye gösterir.)

وَ إِيْرُوْزْ تَابُوتِ جِسْمٍ پُرْ إِصْطَرَابِ مَنَسْت

Soldan dahi Hayır görünmediği için, hazır güne baktım. Gördüm ki: Şu gün, güya bir tabuttur. Hareket-i mezbuhanede olan cismimin cenazesini taşıyor. (Haşiye 3)

(Haşiye 3): (İman, o tabutu, bir ticaretgâh ve şaaşalı bir misafirhane gösterir.)

بَرْ سِرِّ عُمْرِ جَنَازَهِ مَنْ إِيْسْتَادَهَ آسْت

İşbu cihetten dahi deva bulamadım. Sonra başımı kaldırıp, şecere-i ömrümün başına baktım. Gördüm ki: O ağacın tek meyvesi, benim cenazemdir ki, o ağacın üzerinde duruyor, bana bakıyor. (Haşiye 4).

(Haşiye 4): (İman, o ağacın meyvesini cenaze değil, belki Ebedî Hayata mazhar ve Ebedî Saadete namzed olan Ruhumun eskimiş yuvasından yıldızlarda gezmek için çıktığını gösterir.)

دَرْ قَدْمِ اِبِ حَائِ خِلْقَتِ مَنْ وَ خَاكِسْتَرِ عِظَامِ مَنَسْت

O cihetten dahi me'yus olup başımı aşağıya eğdim. Baktım ki: Aşağıda ayak altında kemiklerimin toprağı ile Mebde-i Hilkatimin toprağı birbirine karışmış gördüm. Derman değil, derdime dert kattı. (Haşiye 5).

(Haşiye 5): (İman, o toprağı Rahmet kapısı ve Cennet salonunun perdesi olduğunu gösterir.)

چُونْ دَرْ پَسْ مِينَگَرْمٌ بِيَمَّ إِيْنْ دُنْيَاَءِ بِيْ بُنْيَادٍ هِيَچْ دَرْ هِيَچَسْت

Ondan dahi nazarı çevirip arkama baktım. Gördüm ki: Esassız, fâni bir dünya, hiçlik derelerinde ve adem zulümâtında yuvarlanıp gidiyor. Derdime merhem değil, belki vahşet ve dehşet zehirini ilâve etti. (Haşiye 6).

(Haşiye 6): (İman o zulümmatta yuvarlanan dünyayı, vazifesi bitmiş, manasını ifade etmiş, neticelerini kendine bedel vücudda bırakmış Mektubat-ı Samedaniye ve Sahaif-i Nukuş-u Sübhaniye olduğunu gösterir.)

**وَ دَرْ پِيشْ آنْدَازَهِ نَظَرٌ مِيكُنْمٌ دَرِ قَبْرٌ كُشَادَه آسْت
وَ رَاهِ آبْدُ بَدُورِ دِرَازٌ بَدِيدَارَسْت**

Onda dahi Hayır görmediğim için ön tarafıma, ileriye nazarımı gönderdim. Gördüm ki: Kabir kapısı yolumun başında açık görünüp; onun arkasında Ebede giden cadde, uzaktan uzağa nazara çarpıyor. (Haşiye 7):

(Haşiye 7): (İman, o kabir kapısını, Âlem-i Nur kapısı ve o yol dahi, Saadet-i Ebediye yolu olduğunu gösterdiğinde dertlerime hem derman, hem merhem olur.)

مَرَا جُزْ جُزْءِ اخْتِيَارِي چِيزِي نِيسْت دَرْ دَسْت

İşte şu altı cihette ünsiyet ve teselli değil, belki dehşet

ve vahşet aldığım onlara mukabil benim elimde bir cüz'-i ihtiyarîden başka hiçbir şey yoktur ki, ona dayanıp onunla mukabele edeyim. (Haşiye 8).

(Haşiye 8): İman, o cüz'-i lâ-yetecezza hükmündeki cüz'-i ihtiyarî yerine, gayr-ı mütenahî bir kudrete istinad etmek için bir vesika verir ve belki İman bir vesikadır.

كِهْ أُو جُرْءَهْ عَاجِزْهْ كُوتَاهْ وَ هَمْ كِمْ عَيَارَسْتَ

Halbuki o cüz'-i ihtiyarî denilen silâh-ı insanî hem âciz, hem kısadır. Hem ayarı noksandır. İcad edemez, kesbden başka hiçbir şey elinden gelmez. (Haşiye 9).

(Haşiye 9): İman, o cüz'-i ihtiyarîyi, Allah namına istimal ettip, her şeye karşı kâfi getirir. Bir askerin cüz'î kuvvetini devlet hesabına istimal ettiği vakit, binler kuvvetinden fazla işler görmesi gibi...

نَهْ دَرْ مَاضِي مَجَالِ حُلُولْ نَهْ دَرْ مُسْتَقْبَلُ مَدَارِ نُفُوذْ آسْتَ

Ne geçmiş zamana hulûl edebilir, ne de gelecek zamana nüfuz edebilir. Mazi ve müstakbele aid emellerime ve elemlerime faidesi yoktur. (Haşiye 10).

(Haşiye 10): (İman, dizginini cism-i hayvanının elinden alıp Kalbe, Ruha teslim ettiği için; maziye nüfuz ve müstakbele hulûl edebilir. Çünkü Kalb ve Ruhun Daire-i Hayatı genişştir.)

مَيْدَانِ أُو إِينِ زَمَانِ حَالِ وَ يَكِ اِنِ سَيَّالَسْتَ

O cüz'-i ihtiyarînin meydan-ı cevelanı, kısacık şu zaman-ı hazır ve bir ân-ı seyyaldır.

بَا إِينِ هَمَهْ فَقْرَهَا وَ ضَعْفَهَا قَلَمِ قُدْرَتِ تُو اِشْكَارَهْ نُوشْتَهْ آسْتَ

دَرْ فِطْرَتِ مَا مَيْلِ آبَدْ وَ آمَلِ سَرْمَدْ

İşte şu bütün ihtiyaçlarımıla ve zaîfliğimle ve faktır ve aczimle beraber altı cihetten gelen dehşetler ve vahşetlerle perişan bir halde iken; Kalem-i Kudretle sahife-i fitratımda Ebede uzanan arzular ve sermede yayılan emeller aşikâre bir surette yazılmıştır, mahiyetimde dercedilmiştir.

بَلْكِهِ هَرْ چِه هَسْتَ

Belki dünyada ne varsa, nümuneleri fitratımda vardır. Umum onlara karşı alâkadaram. Onlar için çalıştırıyorum, çalışıyorum.

دَاعِرَهٌ إِحْتِيَاجٌ مَانَدِ دَاعِرَهٌ مَدِ نَظَرٌ بُزْرُگٍ دَارَسْتَ

İhtiyaç dairesi, nazar dairesi kadar büyütür, genişştir.

خَيَالٌ كُدَامٌ رَسْدٌ إِحْتِيَاجٌ نِيزْ رَسْدٌ

دَرْ دَسْتَ هَرْ چِه نِيَسْتَ دَرْ إِحْتِيَاجٌ هَسْتَ

Hattâ hayal nereye gitse, ihtiyaç dairesi dahi oraya gider. Orada da hacet vardır. Belki her ne ki elde yok, ihtiyaçta vardır. Elde olmayan, ihtiyaçta vardır. Elde bulunmayan ise hadsizdir.

دَاعِرَهٌ إِقْنِدَارٌ هَمْجُو دَاعِرَهٌ دَسْتِ كُوتَاهَسْتَ

Halbuki daire-i iktidar, kısa elimin dairesi kadar kısa ve dardır.

پَسْ فَقْرٌ وَ حَاجَاتٍ مَا بَقَدْرٍ جَهَانَسْتَ

Demek faktır ve ihtiyaçlarım, dünya kadardır.

وَ سَرْمَائِهٌ مَا هُمْ چُو جُزْءٌ لَا يَتَجَزَّأُ أَسْتَ

Sermayem ise, cüz'-i lâ-yetecezza gibi cüz'î bir şeydir.

إِنْ جُزْءٌ كُدَامٌ وَ إِنْ كَائِنَاتٍ حَاجَاتٌ كُدَامَسْتَ

İşte şu cihan kadar ve milyarlar ile ancak istihsal edilen hacet nerede?

Ve bu beş paralık cüz'-i ihtiyarî nerede? Bununla onların mübayaasına gidilmez. Bununla onlar kazanılmaz. Öyle ise başka bir çare aramak gerektir.

پَسْ دَرْ رَاهِ تُو آزْ إِنْ جُزْءٌ بَازْ مِي گُذْشَنْ چَارَهِ مَنْ أَسْتَ

O çare ise şudur ki: O cüz'-i ihtiyarîden dahi vazgeçip, İrade-i İlahiyyeye işini bırakıp, kendi havl ve kuvvetinden teberri edip, Cenab-ı Hakk'ın Havl ve Kuvvette iltica ederek Hakikat-1 Tevekküle yapışmaktadır. Ya Rab! Madem çare-i necat budur. Senin yolunda o cüz'-i ihtiyarîden vazgeçiyorum ve enaniyetimden teberri ediyorum.

تَأْعِيَاتٍ تُو دَسْتُكِيرِ مَنْ شَوَّدْ رَحْمَتٍ بِي نِهَايَاتٍ تُو پَنَاهِ مَنْ أَسْتَ

Tâ Senin İnayetin, acz ve za'fima merhameten elimi tutsun. Hem tâ Senin Rahmetin, fakr ve ihtiyacımı şefkat edip bana İstinadgâh olabilsin, kendi kapısını bana açsun.

اُنْ كَسْ كِه بَخْرِ بِي نِهَايَاتٍ رَحْمَتٌ يَافْتَ أَسْتَ

تَكْيِيَه نَهْ كُنْدْ بَرْ إِنْ جُزْءٌ اِحْتِيَارِي كِه يَكْ قَطْرَه سَرَابَسْتَ

Evet, herkim ki Rahmetin nihayetsiz denizini bulsa,

elbette bir katre serab hükmünde olan cüz'-i ihtiyarına itimad etmez; Rahmeti bırakıp ona müracaat etmez...

آئِواهِ إِينْ زِنْدَگَانِي هَمْ جُو حَابَسْت

وِبِنْ عُمْرِي بِي بُنْيَادْ هَمْ جُو بَادَسْت

Eyvah! Aldandık. Şu hayat-ı dünyeviyeyi sabit zannettik. O zan sebebiyle bütün bütün zayı' ettik. Evet şu üzerinden-ı hayat bir uykudur, bir rü'ya gibi geçti. Şu temelsiz ömür dahi, bir rüzgâr gibi uçar gider...

إِنْسَانْ بَزَوَالْ دُنْيَا بَفَنَا آسْتَ اِمَّاً بِي بَقَا الْأَمْ بَقَا آسْتَ

Kendine güvenen ve ebedî zanneden mağrur insan, zevale mahkûmdur. Sür'atle gidiyor. Hane-i insan olan dünya ise, zulümât-ı ademe sukut eder. Emeller bekâsîz, elemler Ruhta bâki kalır.

بِيَا آئِي نَفْسِي نَافِرْ جَامْ وُجُودِ فَانِسِي خُودْرَا فَدَا كُنْ

خَالِقِ خُودْرَا كِهِ إِينْ هَسْتِي وَدِيعَهِ هَسْتِ

Madem Hakikat böyledir; gel ey Hayata çok müştak ve ömre çok talib ve dünyaya çok âşık ve hadsiz emeller ile ve elemler ile mübtela bedbaht nefsim! Uyan Aklını başına al! Nasılık yıldız böceği, kendi ışıkçığını itimad eder. Gecenin hadsiz zulümâtında kalır. Bal arısı, kendine güvenmediği için, gündüzün güneşini bulur. Bütün dostları olan çiçekleri, Güneşin ziyasıyla yıldızlanmış müşahede eder. Öyle de: Kendine, vücuduna ve enaniyetine dayansan; yıldız böceği gibi olursun. Eğer sen, fâni vücudunu,

o vücudu sana veren Hâlikin yolunda feda etsen, bal arısı gibi olursun. Hadsiz bir Nur-u Vücud bulursun. Hem feda et. Çünkü şu vücud, sende vedia ve emanettir.

وَ مُلْكٍ أُو وَ أُو دَادَه فَنَا كُنْ تَا بَقَا يَابَدْ

آزْ انْ سِرّى كِه نَفِى نَفِى إِثْبَات آسْت

Hem Onun mülküdür. Hem O vermiştir. Öyle ise, minnet etmeyerek ve çekinmeyerek fena et, feda et; tâ Beka bulsun. Çünkü nefy-i nefy, isbattır. Yani: Yok, yok ise; o vardır. Yok, yok olsa; var olur.

خُدَائِي پُرْكَرَمْ خُودْ مُلْكٍ خُودْرَا مِي خَرَدْ آزْ تُو

بَهَائِي بِي گِرَانْ دَادَه بَرَائِي تُو نِنَگَاهْ دَارْسْت

Hâlik-ı Kerim, kendi mülkünü senden satın alıyor. Cennet gibi büyük bir fiati verir. Hem o mülkü senin için güzelce muhofaza ediyor. Kiyemetini yükselttiyor. Yine sana, hem bâki, hem mükemmel bir surette verecektir. Öyle ise, ey nefsim! Hiç durma. Birbiri içinde beş kârlı bu ticareti yap. Tâ beş hasaretten kurtulup, beş ribhi birden kazanasın.

* * *

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

فَلَمَّا آتَفَلَ قَالَ لَا أَحِبُّ الْأَفْلِينَ

لَقَدْ أَبْكَانِي نَفْعٌ (لَا أَحِبُّ الْأَفْلِينَ) مِنْ خَلِيلِ اللهِ

İbrahim Aleyhisselâm'dan sudûr ile, Kâinatın zevl ve ölümünü ilân eden na'y-i **لَا أَحِبُّ الْأَفْلِينَ** beni ağlattırdı.

فَصَبَّتْ عَيْنُ قَلْبِي قَطَرَاتٍ بَاكِيَاتٍ مِنْ شُؤُونِ اللهِ

Onun için Kalb gözü ağladı ve ağlayıcı katreleri döktü. Kalb gözü ağladığı gibi, döktüğü herbir daması da, o kadar hazındır. Ağlattırıyor, güya kendisi de ağlıyor. O damalar, gelecek farisî fikralardır.

إِتْفَسِيرٌ كَلَامٌ مِنْ حَكِيمٍ أَيْ نَبِيٍّ فِي كَلَامِ اللهِ

İşte o damalar ise, Nebiyy-i Peygamber olan bir Hakîm-i İlâhî'nin Kelâmullah içinde bulunan bir Kelâmının bir nevi tefsiridir.

نَبِيٌّ زِيَادُتْ أُفُولَدَهُ گُمْ شَدَنْ مَحْبُوبٌ

Güzel değil batmakla gaib olan bir mahbub. Çünkü zevale mahkûm, hakikî güzel olamaz. Aşk-ı ebedî için yaratılan ve Âyine-i Samed olan Kalb ile sevilmez ve sevilmemeli.

نَمِيْ آرَزَدُ عُرُوْبَدَه غَيْبُ شَدَنْ مَطْلُوبٌ

Bir matlub ki, gurubda gaybubet etmeye mahkûmdur; Kalbin alâkasına, fikrin merakına deðmiyor. Âmâle merci olamıyor. Arkasında gam ve kederle teessüf etmeye lâyik degildir. Nerede kaldı ki Kalb ona perestîş etsin ve ona baþlansın kalsın.

نَمِيْ خَوَاهُمْ فَنَادَهُ مَحْوُ شَدَنْ مَقْصُودٌ

Bir maksud ki, fenada mahvoluyor; o maksudu istemem. Çünkü fâniyim, fâni olanı istemem; neyleyeyim?..

نَمِيْ خَوَاهُمْ زَوَالَدَه دَفْنُ شَدَنْ مَعْبُودٌ

Bir mabud ki, zevalde defnoluyor; onu çağirmam, ona iltica etmem. Çünkü nihayetsiz muhtacım ve âcizim. Âciz olan, benim pek büyük derdlerime deva bulamaz. Ebedî yaralarıma merhem süremez. Zevalden kendini kurtaramayan nasıl mabud olur?

عَقْلٌ فَرِيَادٌ مِيْ دَارَدٌ نِداءُ (لَاَ أُحِبُّ الْأَلْفِلِينَ) مِيْ زَنَدٌ رُوحٌ

Evet zahire mübtela olan Akıl, şu keşmekeş Kâinatta perestîş ettiði şeylerin zevalini görmek ile me'yusane feryad eder ve bâki bir mahbubu arayan Ruh dahi

لَاَ أُحِبُّ الْأَلْفِلِينَ

feryadını ilân ediyor.

نَمِيْ خَوَاهُمْ نَمِيْ خَوَاهُمْ نَمِيْ تَابَمْ فِرَاقِي

İstemem, arzu etmem, tâkat getirmem müfarakati...

نَحِيْ آرَزَدْ مَرَاقَهِ إِيْنِ زَوَالْ دَرْ يَسْ تَلَاقِيْ

Derakab zeval ile açılanan mülâkatlar, keder ve meraka degmez. İslâiyaka hiç lâyık değildir. Çünkü zeval-i lezzet, elem olduğu gibi; zeval-i lezzetin tasavvuru dahi bir elemdir. Bütün mecazî âşıkların divanları, yani aşknameleri olan manzum kitapları, şu tasavvur-u zevalden gelen elemden birer feryaddır. Herbirinin, bütün divan-ı eş'arının Ruhunu eğer siksas, elemkârane birer feryad damlar.

آزْ اُنْ دَرْ دِگِزِينْ (لَا أَحِبُّ الْأَفْلِينَ) مِيْ زَنْ دَقْلَمْ

İşte o zeval-âlûd mülâkatlar, o elemli mecazî muhabbetler derdinden ve belasındandır ki, Kalbim İbrahimvari

لَا أَحِبُّ الْأَفْلِينَ ağlamasıyla ağlıyor ve bağıriyor.

دَرْ إِيْنِ فَانِيْ بَقَا خَازِيْ بَقَا خِبَرَدْ فَنَادِنْ

Eğer şu fâni dünyada Beka istiyorsan; Beka, fenadan çıkıyor. Nefs-i emmare cihetile fena bul ki, bâki olasın.

فَنَا شُدْ هَمْ فَدَا كُنْ هَمْ عَدَمْ بِينْ كِه آزْ دُنْيَا بَقَايَه رَاهْ فَنَادِنْ

Dünyaperestlik esasatı olan ahlâk-ı seyyieden tecerrûd et. Fâni ol! Daire-i mülkünde ve malındaki eşyayı, Mahbub-u Hakikî yolunda feda et. Mevcudatın adem-nüma akibetlerini gör. Çünkü şu dünyadan Bekaya giden yol, fenadan gidiyor.

فِكِرْ فِيرَارْ مِيْ دَارَدْ آئِينْ (لَا أَحِبُّ الْأَفْلِينَ) مِيْ زَنْ دِ وجَدانْ

Esbab içine dalan fikr-i insanî, şu zelzele-i zeval-i dünyadan hayrette kalıp, me'yusane fizar ediyor. Vücut-u Hakikî isteyen Vicdan, İbrahimvari **لَا أَحِبُّ الْأَفْلِينَ** eniniyle mahbubat-ı mecaziyeden ve mevcudat-ı zâileden kat-ı alâka edip, Mevcud-u Hakikî'ye ve Mahbub-u Sermedi'ye bağlanıyor.

بِدَانْ آى نَفْسِي نَادَاتِمْ كِه دَرْ هَرْ فَرْدَ آزْ فَانِى دُو رَاهْ هَسْتْ

بَا بَاقِى دُو سِرّ جَانِى

Ey nâdan nefsim! Bil ki: Çendan dünya ve mevcudat fânidir. Fakat her fâni şeyde, Bâkiye îsal eden iki yol bulabilirsin ve Can ve Canan olan Mahbub-u Lâyezal'in Tecelli-i Cemalinden iki Lem'ayı, iki Sırı görebilirsın. An şart ki: Suret-i fâniyeden ve kendinden gecebilersen...

كِه دَرْ نِعْمَتْهَا إِنْعَامْ هَسْتْ وَ پَسْ آثَارَهَا آسْمَا بِكِيرْ مَغْزِى وَ

مِيزْنْ دَرْ فَنَا انْ قِشْرِ بِى مَعْنَا

Evet, Nimet içinde În'am görünür; Rahman'ın iltifati hissedilir. Nimetten În'ama geçsen, Mün'im'i bulursun. Hem her Eser-i Samedanî, bir Mektub gibi, bir Sâni'-i Zülcelal'in Esmasını bildirir. Nakıştan manaya geçsen, Esma yoluyla Müsemmayı bulursun. Madem şu masnuat-ı fâniyenin mağzını, içini bulabilirsin; onu elde et, manasız kabuğunu kışrını, acımadan fena seyline atabilirsın.

بَلِى اثَارُهَا گُويَنْد زِآسْمَا لَفْظِ پُرْ مَعْنَا بِخَانْ مَعْنَا

و مِيزَنْ دَرْ هَوَا انْ لَفْظٍ بِي سَوْدَا

Evet masnuatta hiçbir eser yok ki, çok manalı bir lafz-ı mücessem olmasın, Sâni'-i Zülcelal'in çok Esmasını okutturmasın. Madem şu masnuat, elfazdır, Kelimat-ı Kudrettir; manalarını oku, Kalbine koy. Manasız kalan elfazı, bilâpervâ zevalin havasına at. Arkalarından alâkadarane bakıp meşgul olma.

عَقْلٌ فَرِيادٌ مِّي دَارْدٌ غِيَاثٌ (لَا أُحِبُّ الْأَفْلِينَ) مِيزَنْ آيُ نَفْسَمْ

İşte zahirperest ve sermayesi âfâkî malûmattan ibaret olan akl-ı dünyevî böyle silsile-i efkârı, hiçe ve ademe incirar ettiğinden, hayretinden ve haybetinden me'yusane feryad ediyor. Hakikate giden bir doğru yol arıyor. Madem uful edenlerden ve zeval bulanlardan Ruh elini çekti. Kalb dahi mecazî mahbublardan vazgeçti. Vicdan dahi fânilerden yüzünü çevirdi. Sen dahi bîçare nefsim, İbrahimvari

لَا أُحِبُّ الْأَفْلِينَ

چه خوش گوید او شیئدا جامی عشق خوی

Fîtratı Aşkla yoğrulmuş gibi Sermest-i Câm-ı Aşk olan Mevlâna Câmî, kesretten Vahdete yüzleri çevirmek için, bak ne güzel söylemiş:

يَكِي خَواه يَكِي خَوَنْ يَكِي جُونْ يَكِي يَكِي بَيْنْ يَكِي دَانْ يَكِي گُونْ

demiştir. (Haşıye)

1 - Yani: Yalnız biri iste, başkaları istenmeye değil miyor.

2 - Biri çağır, başkaları imdada gelmiyor.

3 - Biri taleb et, başkalar lâyik degiller.

4 - Biri gör, başkalar her vakit görünmüyorkar, zeval perdesinde saklanıyorlar.

5 - Biri bil, marifetine yardım etmeyen başka bilmekler faidesizdir.

6 - Biri söyle, Ona aid olmayan sözler malayani sayılabilir.

نَعَمْ صَدَقْتَ أَيْ جَامِى هُوَ الْمُطْلُوبْ هُوَ الْحَبُوبْ هُوَ الْمَقْصُودْ هُوَ الْمَعْبُودْ

Evet Câmî pek doğru söyledi. **Hakikî Mahbub**, **Hakikî Matlub**, **Hakikî Maksud**, **Hakikî Mabud**; yalnız Odur.

كِه لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ بَرَابِرْ مِيرَنْدْ عَالَمْ

Çünkü bu Âlem bütün mevcudatıyla muhtelif dilleriyle, ayrı ayrı nağamatiyla Zikr-i İlahinin Halka-i Kübrasında beraber **لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ** der, Vahdaniyete şahadet eder.

لَا إِحْبَّ أَلَّا فِلِينَ in açtığı yaraya merhem sürüyor ve alâkayı kestiği mecazî mahbublara bedel, bir Mahbub-u Lâyezalî'yi gösteriyor.

[Bundan yirmibes sene kadar evvel İstanbul Boğazındaki Yuşa Tepesinde, dünyanın terkine karar verdiği bir zamanda, bir kısım mühim dostlarım beni dünyaya, eski vaziyetime döndürmek için yanına geldiler. Dedim: "Yarına kadar beni bırakınız, istihare edeyim." Sabahleyin Kalbime bu iki levha hatur etti. Şiire benzer, fakat şiir değil. O mübarek hatırının hatırları için ilişmedim. Geldiği gibi muhafaza edildi. Yirmiüçüncü Söz'ün âhirine ilhak edilmişti. Makam münasebetiyle buraya alındı.]

Birinci Levha

**[Ehl-i Gaflet Dünyasının Hakikatini
Tasvir Eder Levhadır.]**

Beni dünyaya çağırma..... Ona geldim fena gördüm.
Dema gaflet hicab oldu..... Ve Nur-u Hak nihan gördüm.
Bütün eşya-yı mevcudat Birer fâni muzır gördüm.
Vücud desen onu giydim..... Ah ademdi çok bela gördüm.
Hayat desen onu tattım..... Azab ender azab gördüm.
Akıl ayn-ı ikab oldu Bekayı bir bela gördüm.
Ömür ayn-ı heva oldu..... Kemal ayn-ı heba gördüm.
Amel ayn-ı riya oldu Emel ayn-ı elem gördüm.
Visal, nefş-i zeval oldu..... Devayı ayn-ı dâ' gördüm.
Bu Envâr, zulümât oldu..... Bu ahababı yetim gördüm.
Bu savtlar, na'y-ı mevt oldu..... Bu ahyayı mevat gördüm.
Ulûm, evhamâ kalboldu..... Hikemde bin sekam gördüm.
Lezzet, ayn-ı elem oldu..... Vücudda bin adem gördüm.
Habib desen onu buldum..... Ah! Firakta çok elem gördüm.

İkinci Levha

[Ehl-i Hidayet Ve Huzurun Hakikat-ı Dünyalarına İşaret Eder Levhadır.]

Dema gaflet zeval buldu.....Ve Nur-u Hak ayan gördüm.
Vücut, Bürhan-ı Zât oldu.....Hayat, Mir'at-ı Hak'tır gör.
Akıl, Miftah-ı Kenz oldu.....Fena, Bab-ı Bekadır gör.
Kemalin Lem'ası söndü.....Fakat, Şems-i Cemal var gör.
Zeval, Ayn-ı Visal oldu.....Elem, Ayn-ı Lezzettir gör.
Ömür nefsi amel oldu.....Ebed Ayn-ı Ömürdür gör.
Zalâm zarf-ı ziya oldu.....Bu mevtte Hak Hayat var gör.
Bütün eşya enis oldu.....Bütün asvat Zikirdir gör.
Bütün zerrat-ı mevcudat.....Birer Zâkir, Müsebbih gör.
Fakrı kenz-i gına buldum.....Aczde tam kuvvet var gör.
Eğer Allah'ı buldunsa.....Bütün eşya senindir gör.
Eğer Mâlik-i Mülk'e memluk

isen...Onun mülkü senindir gör

Eğer hodbin ve kendi nefsine

mâlik isen:..Bilâ-addin beladır gör,

Bilâ-haddin azabdır tad,Bilâ-gayet ağırdır gör.

Eğer hakikî Abd-i Hudabin

Isen.....Hududsuz bir safadır gör.

Hesabsız bir Sevab var tad.....Nihayetsiz Saadet gör...

Ey nefsim! Kalbim gibi ağla ve bağır ve de ki:

"Fâniyim, fâni olanı istemem. Âcizim, âciz olanı istemem. Ruhumu Rahman'a teslim eyledim, gayrı istemem. İsterim, fakat bir Yâr-ı Bâki isterim. Zerreyim, fakat bir şems-i sermed isterim. Hiç ender hicim, fakat bu mevcudati umumen isterim."

Yirmiüçüncü Söz

Şu sözün iki mebhası vardır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ * ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ *
إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

Birinci Mebhəs

İmanın binler mehasininden yalnız olmasını "Beş Nokta" içinde beyan ederiz.

BİRİNCİ NOKTA: İnsan, Nur-u İman ile A'lâ-yı İlliyyîne çıkar; Cennet'e lâyık bir kıymet alır. Ve zulmet-i küfür ile, esfel-i safiline düşer; Cehennem'e ehil olacak bir vaziyete girer. Çünkü İman, insanı Sâni'-i Zülcelal'ine nisbet ediyor; İman, bir İntisabdır. Öyle ise insan, İman ile insanda tezahür eden San'at-ı İlahiye ve Nukuş-u Esma-i Rabbaniye itibariyle bir kıymet alır. Küfür, o nisbeti kat'eder. O kat'dan San'at-ı Rabbaniye gizlenir. Kıymeti dahi yalnız madde itibariyle olur. Madde ise, hem fâniye, hem zâile, hem muvakkat bir hayat-ı hayvanî olduğundan, kıymeti hiç hükmündedir.

Bu Sırı bir temsil ile beyan edeceğiz. Meselâ: İnsanların san'atları içinde nasılki maddenin kıymeti ile san'atın kıymeti ayrı ayrıdır. Bazan müsavi, bazan madde daha kıymettar, bazan oluyor ki; beş kuruşluk demir gibi bir maddede beş liralık bir san'at bulunuyor. Belki bazan, antika olan bir san'at, bir milyon kıymeti aldığı halde, maddesi beş kuruşa da değişmiyor. İşte öyle antika bir san'at, antikacıların karşısına gidilse, hârika-pişe ve pek eski hünerver san'atkârına nisbet ederek o san'atkârı yâd etmekle ve o san'atla teşhir edilse, bir milyon fiatla satılır. Eğer kaba demirciler karşısına gidilse, beş kuruşluk bir demir bahasına alınabilir.

İşte insan, Cenab-ı Hakk'ın böyle antika bir san'atıdır ve en nazik ve nazenin bir Mu'cize-i Kudretidir ki; insanı, bütün Esmasının Cilvesine mazhar ve nakışlarına medar ve Kâinata bir Misal-i Musaggar suretinde yaratmıştır.

Eğer Nur-u İman, içine girse, üstündeki bütün manidar nakışlar, o ışıkla okunur. O Mü'min, şuur ile okur ve o İntisabla okutur. Yani: "Sâni'-i Zülcelal'in masnuuyum, mahlukuyum, Rahmet ve Keremine mazharım" gibi manalarla insandaki San'at-ı Rabbaniye tezahür eder. Demek Sâniine İntisabdan ibaret olan İman; insandaki bütün âsâr-ı san'atı izhar eder. İnsanın kıymeti, o San'at-ı Rabbaniyeye göre olur ve Âyne-i Samedaniye itibariyledir. O halde şu ehemmiyetsiz olan insan, şu itibarla bütün mahlukat üzerinde bir Muhatab-ı İlahî ve Cennet'e lâyik bir Misafir-i Rabbanî olur.

Eğer kat'-ı intisabdan ibaret olan küfür, insanın içine girse; o vakit bütün o manidar Nukuş-u Esma-i İlahiye karanlığa düşer, okunmaz. Zira **Sâni' unutulsa, Sânia**

müteveccih manevî cihetler de anlaşılmaz. Âdetâ baş aşağı düşer. O manidar âlî san'atların ve manevî âlî nakışların çoğu gizlenir. Bâki kalan ve göz ile görülen bir kısmı ise; süflî esbaba ve tabiata ve tesadüfe verilip, nihayet sukut eder. Herbiri birer parlak elmas iken, birer sönüük şîşe olurlar. Ehemmiyeti yalnız madde-i hayvaniyeye bakar. Maddenin gayesi ve meyvesi ise; -dediğimiz gibi- kısapçık bir ömürde hayvanatın en âcizi ve en muhtacı ve en kederlisi olduğu bir halde yalnız cüzî bir hayat geçirmektir. Sonra tefessüh eder gider. İşte küfür, böyle mahiyet-i insaniyeyi yıkar, elmastan kömüre kalbeder.

İkinci Nokta: İman nasılık bir Nurdur, insanı ışıklandırıyor, üstünde yazılan bütün Mektubat-1 Same-daniyeyi okutturuyor. Öyle de, Kâinatı dahi ışıklandırıyor. Zaman-1 mazi ve müstakbeli, zulümattan kurtarıyor. Şu Sırri, bir

vakiada **أَللّهُ وَلِيُّ الدّينَ أَمْنُوا يُخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ**

Âyet-i Kerimesinin bir Sırrına dair gördüğüm bir temsil ile beyan ederiz. Şöyled ki:

Bir vakia-i hayaliyede gördüm ki: İki yüksek dağ var birbirine mukabil.. Üstünde dehşetli bir köprü kurulmuş. Köprünün altında pek derin bir dere.. Ben o köprünün üstünde bulunuyorum. Dünyayı da, her tarafı karanlık, kesif bir zulümât içinde bir mezâr-ı ekber gördüm, yani tahayyül ettim. Sol tarafıma baktım; müdhiş zulümât dalgaları içinde azîm firtınalar, dağdağalar, dâhiyeler hazırlandığını görüyor gibi oldum. Köprünün altına baktım; gayet derin bir uçurum görüyorum zannettim. Bu müdhiş zulümata karşı sönüük bir cep fenerim vardı. Onu istimal ettim, yarımda yamalak ışığıyla baktım. Pek

müdhiş bir vaziyet bana göründü. Hattâ önumdeki köprünün başında ve etrafında öyle müdhiş ejderhalar, arslanlar, canavarlar göründü ki; keşke bu cep fenerim olmasa idi, bu dehşetleri görmese idim, dedim. O feneri hangi tarafa çevirdim ise, öyle dehşetler aldım. "Eyvah! Şu fener, başıma beladır" dedim. Ondan kızdım; o cep fenerini yere çarptım, kıldım. Güya onun kırılması, dünyayı ışıklandıran büyük elektrik lâmbasının düğmesine dokundum gibi birden o zulümət boşandı. Her taraf o lâmbanın Nuru ile doldu. Herşeyin Hakikatini gösterdi. Baktım ki: O gördüğüm köprü, gayet muntazam yerde, ova içinde bir caddedir. Ve sağ tarafimda gördüğüm mezar-ı ekber; baştan başa güzel, yeşil bahçelerle nuranî insanların Taht-ı Riyasetinde İbadet ve Hizmet ve Sohbet ve Zikir Meclisleri olduğunu farkettim. Ve sol tarafimda, firtinalı, dağdağalı zannettiğim uçurumlar, şahikalar ise; süslü, sevimli cazibedar olan dağların arkalarında azîm bir ziyafetgâh, güzel bir seyrangâh, yüksek bir nüzhetgâh bulduğunu hayal meyal gördüm. Ve o müdhiş canavarlar, ejderhalar zannettiğim mahluklar ise, munis deve, oküz, koyun, keçi gibi hayvanat-ı ehliye olduğunu gördüm.

الْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلٰى نُورِ الْإِيمَانِ
diyerek
اللّٰهُ وَلِيُّ الدِّينَ أَمَنُوا يُخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ

Âyet-i Kerimesini okudum, o vakiadan ayıldım.

İşte o iki dağ; Mebde-i Hayat, Âhir-i Hayat..yani Âlem-i Arz ve Âlem-i Berzahtır. O köprü ise, hayat yoludur. O sağ taraf ise, geçmiş zamanıdır. Sol taraf ise, istikbalıdır. O cep feneri ise, hodbin ve bildiğine itimad eden ve Vahy-i Semâviyi dinlemeyen enaniyet-i insaniyedir. O canavarlar zannolunan şeyler ise Âlemin hâdisatı ve acib mahlukatıdır.

İşte enaniyetine itimad eden, zulümat-ı gaflete düşen, dalalet karanlığına mübtela olan adam; o vakıada evvelki halime benzer ki: O cep feneri hükmünde nâkış ve dalalet-âlûd malûmat ile zaman-ı maziyi, bir mezar-ı ekber suretinde ve adem-âlûd bir zulümat içinde görüyor. İstikbali, gayet firtinalı ve tesadüfe bağlı bir vahşetgâh gösterir. Hem herbirisini, bir Hakîm-i Rahîm'in birer Memur-u Müsâhhâri olan hâdisat ve mevcudatı, muzır birer canavar hükmünde bildirir.

وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاءُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُمْ مِنَ النُّورِ
إِلَى الظُّلُمَاتِ

hükümüne mazhar eder. Eğer Hidayet-i İlahiye yetişse, İman Kalbine girse, nefsin firavuniyeti kırılsa, Kitabullah'ı dinlese, o vakıada ikinci halime benzeyecek. O vakit birden Kâinat bir gündüz rengini alır, Nur - u İlahî ile dolar. Âlem

اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

Âyetini okur. O vakit zaman-ı mazi, bir mezar-ı ekber değil, belki herbir asrı bir Nebinin veya Evliyanın Taht-ı Riyasetinde Vazife-i Ubudiyeti îfa eden Ervah-ı Sâfiye Cemaatlarının Vazife-i Hayatlarını bitirmekle

اللَّهُ أَكْبَرُ

diyerek Makamat-ı Âliyeye uçmalarını ve müstakbel tarafına geçmelerini Kalb gözü ile görür. Sol tarafına bakar ki; dağlar-misal bazı Înkılabat-ı Berzahiye ve Uhreviye arkalarında Cennet'in bağlarındaki Saadet Saraylarında kurulmuş bir Ziyafet-i Rahmaniyeyi o Nur-u İman ile uzaktan uzağa fark eder. Ve firtına ve zelzele, taun gibi hâdiseleri, birer müsâhhâr memur bilir. Bahar firtinası ve yağmur gibi hâdisatı; sureten haşin, manen çok latif Hikmetlere medar görüyor. Hattâ mevti, Hayat-ı Ebediyenin Mukaddemesi ve kabri, Saadet-i Ebediyenin kapısı görüyor. Daha sair

cihetleri sen kıyas eyle. Hakikatı temsile tatbik et...

ÜÇÜNCÜ NOKTA: İman hem Nurdur, hem Kuvvettir. Evet Hakikî İmanı elde eden adam, Kâinata meydan okuyabilir ve İmanın Kuvvetine göre hâdisatın tazyikatından kurtulabilir. **تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ** der, sefine-i hayatta kemal-i emniyetle hâdisatın dağlarvari dalgaları içinde seyran eder. Bütün ağırlıklarını Kadır-i Mutlak'ın Yed-i Kudretine emanet eder, rahatla dünyadan geçer, Berzahta istirahat eder. Sonra Saadet-i Ebediyeye girmek için Cennet'e uçabilir. Yoksa tevekkül etmezse, dünyanın ağırlıkları uçmasına değil, belki esfel-i safilîne çeker. Demek **İman Tevhidi, Tevhid Teslimi, Teslim Tevekkülü, Tevekkül Saadet-i Dareyni iktiza eder. Fakat yanlış anlama. Tevekkül, esbabı bütün bütünü reddetmek değildir. Belki esbabı Dest-i Kudretin perdesi bilip riayet ederek; esbaba teşebbüs ise, bir nevi Dua-i Fiilî telakki ederek; müsebbebatı yalnız Cenab-ı Hak'tan istemek ve neticeleri ondan bilmek ve ona minnettar olmaktan iba-rettir.**

Tevekkül eden ve etmeyenin misalleri, şu hikâyeye benzer:

Vaktiyle iki adam hem bellerine, hem başlarına ağır yükler yüklenip, büyük bir sefineye bir bilet alıp girdiler. Birisi girer girmez yükünü gemiye bırakıp, üstünde oturup nezaret eder. Diğerî hem ahmak, hem mağrur olduğundan yükünü yere bırakmıyor. Ona denildi: "Ağır yükünü gemiye bırakıp rahat et." O dedi: "Yok, ben bırakmayacağım. Belki zayıf olur. Ben kuvvetliyim. Malımı, belimde ve başımda muhafaza edeceğim." Yine ona denildi: "Bizi ve sizi kaldırın şu emniyetli Sefine-i Sultaniye daha kuvvetlidir. Daha ziyade iyi muhafaza eder.

Belki başın döner, yükün ile beraber denize düşersin. Hem gittikçe kuvvetten düşersin. Şu bükülmüş belin, şu akılsız başın gittikçe ağırlaşan şu yüklere tâkat getiremeyecek. Kaptan dahi eğer seni bu halde görse, ya divanedir diye seni tardedecek. Ya haindir, gemimizi ittiham ediyor, bizimle istihza ediyor, hapis edilsin, diye emredecektir. Hem herkese maskara olursun. Çünkü ehl-i dikkat nazarında, za'fi gösteren tekebbürün ile, aczi gösteren gururun ile, riyayı ve zilleti gösteren tasannuun ile kendini halka mudhike yaptın. Herkes sana gülüyör." denildikten sonra o bîçarenin Aklı başına geldi. Yükünü yere koydu, üzerinde oturdu. "Oh!. Allah senden razı olsun. Zahmetten, hapisten, maskaralıktan kurtuldum." dedi.

İşte ey tevekkülsüz insan! Sen de bu adam gibi Aklını başına al, tevekkül et. Tâ bütün Kâinatın dilenciliğinden ve her hâdisenin karşısında titremekten ve hodfüruşluktan ve maskaralıktan ve şekavet-i uhreviyeden ve tazyikat-ı dünyeviye hapsinden kurtulasın...

DÖRDÜNCÜ NOKTA: İman, insanı insan eder. Belki insanı sultan eder. Öyle ise, insanın Vazife-i Asliyesi, İman ve Duadır. Küfür, insanı gayet âciz bir canavar hayvan eder.

Şu mes'elenin binler delillerinden yalnız hayvan ve insanın dünyaya gelmelerindeki farkları, o mes'eleye vâzih bir delildir ve bir bürhan-ı katı'dır. Evet insaniyet, İman ile insaniyet olduğunu; insan ile hayvanın dünyaya gelişindeki farkları gösterir. Çünkü hayvan dünyaya geldiği vakit âdetâ başka bir Âlemde tekemmül etmiş gibi istidadına göre mükemmel olarak gelir, yani gönderilir. Ya iki saatte, ya iki günde veya iki ayda, bütün şerait-i hayatıyesini ve Kâinatla olan münasebetini ve kavanın-i

hayatını öğrenir, meleke sahibi olur. İnsanın yirmi senede kazandığı iktidar-ı hayatıye ve meleke-i ameliyeye, yirmi günde serçe ve arı gibi bir hayvan tâhsil eder, yani ona ilham olunur. Demek hayvanın vazife-i asliyesi; taallümle tekemmül etmek değildir ve Marifet kesbetmekle terakki etmek değildir ve aczini göstermekle meded istemek, Dua etmek değildir. Belki vazifesi; istidadına göre taammüldür, amel etmektir, Ubudiyet-i Fiiliyedir. İnsan ise dünyaya gelişinde herşeyi öğrenmeye muhtaç ve hayat kanunlarına cahil, hattâ yirmi senede tamamen şerait-i hayatı öğrenemiyor. Belki âhir-i ömrüne kadar öğrenmeye muhtaç, hem gayet âciz ve zaîf bir surette dünyaya gönderilip bir-iki senede ancak ayağa kalkabiliyor. Onbeş senede ancak zarar ve menfaati farkeder. Hayat-ı beseriyyenin muavenetiyle, ancak menfaatlарını celb ve zararlardan sakınabilir. Demek ki, insanın Vazife-i Fitriyesi; Taallümle Tekemmüldür, Dua ile Ubudiyettir. Yani: "Kimin Merhametile böyle hakîmane idare olunuyorum? Kimin Keremiyle böyle müşfikane terbiye olunuyorum? Nasıl birisinin Lütuflarıyla böyle nazeninane besleniyorum ve idare ediliyorum?" bilmektir ve binden ancak birisine eli yetişemediği hacatına dair Kadî-ül Hacat'a lisan-ı acz ve fakr ile yalvarmaktır ve istemek ve Dua etmektir. Yani aczin ve fakrin cenahlarıyla Makam-ı A'lâ-yı Ubudiyete uçmaktadır.

Demek insan bu Âleme İlim ve Dua vasıtasıyla tekemmül etmek için gelmiştir. Mahiyet ve istidad itibariyle herşey İlme bağlıdır. Ve bütün Ulûm-u Hakikiyenin Esası ve Madeni ve Nuru ve Ruhu; Marifetullahtır ve Onun Üss-ül Esası da İman-ı Billahtır.

Hem insan, nihayetsiz acziyle nihayetsiz beliyyata maruz ve hadsiz a'danın hücumuna mübtela ve nihayetsiz

fakriyla beraber nihayetsiz hacata giriftar ve nihayetsiz metalibe muhtaç olduğundan, Vazife-i Asliye-i Fitriyesi, İmandan sonra "Dua"dir. Dua ise, Esas-ı Ubudiyettir. Nasıl bir çocuk, eli yetişmediği bir meramını, bir arzusunu elde etmek için, ya ağlar, ya ister. Yani ya fiilî, ya kavlı lisan-ı acziyle bir Dua eder. Maksuduna muvaffak olur. Öyle de: İnsan bütün zîhayat Âlemi içinde nazik, nazenin, nazdar bir çocuk hükmündedir. Rahmanürrahîm'in Dergâhında; ya za'f ve acziyle ağlamak veya fakr ve ihtiyacıyla Dua etmek gerektir. Tâ ki, makasıdı ona müsahhar olsun veya teshirin şürkünü eda etsin. Yoksa bir sinekten vaveylâ eden ahmak ve haylaz bir çocuk gibi; "Ben kuvvetimle bu kabil-i teshir olmayan ve bin derece ondan kuvvetli olan acib şeyleri teshir ediyorum ve fikir ve tedbirimle kendime itaat ettiriyorum." deyip küfran-ı nimete sapmak, insaniyetin fitrat-ı asliyesine zid olduğu gibi, şiddetli bir azaba kendini müstehak eder.

BEŞİNCİ NOKTA: İman Duayı bir Vesile-i Kat'iyye olarak iktiza ettiği ve fitrat-ı insaniye, onu şiddetle istediği gibi; Cenab-ı Hak dahi "**Duanız olmazsa ne ehemmiyetiniz var?**" mealinde **قُلْ مَا يَعْبُدُوا بِكُمْ رَبِّ لَوْلَا دُعَاءَكُمْ** ferman ediyor. Hem **أَدْعُونَّكَ سَتَجِبْ لَكُمْ** emrediyor.

E g e r d e s e n: "Bir çok defa Dua ediyoruz, kabul olmuyor. Halbuki, Âyet umumîdir.. her Duaya cevab var ifade ediyor.

E l c e v a b: Cevab vermek ayrıdır, kabul etmek ayrıdır. Her Dua için cevab vermek var; fakat kabul etmek,

hem ayn-ı matlubu vermek Cenab-ı Hakk'ın Hikmetine tâbi'dir. Meselâ: Hasta bir çocuk çağrıır: "Ya Hekim! Bana bak." Hekim: "Lebbeyk" der.. "Ne istersin?" cevab verir. Çocuk: "Şu ilâci ver bana" der. Hekim ise; ya aynen istediğini verir, yahut onun maslahatına binaen ondan daha iyisini verir, yahut hastalığına zarar olduğunu bilir, hiç vermez. İşte Cenab-ı Hak, Hakîm-i Mutlak Hazır, Nâzır olduğu için, Abdin Duasına cevab verir. Vahşet ve kimsesizlik dehşetini, Huzuruyla ve cevabıyla ünsiyete çevirir. Fakat insanın hevaperestane ve heveskârane tahakkümüyle değil, belki Hikmet-i Rabbaniyenin iktizasıyla ya matlubunu veya daha evlâsını verir veya hiç vermez.

Hem, Dua bir Ubudiyettir. Ubudiyet ise semerati uhreviyedir. Dünyevî maksadlar ise, o nevi Dua ve İbadetin vakitleridir. O maksadlar, gayeleri değil. Meselâ: Yağmur Namazı ve Duası bir İbadettir. Yağmursuzluk, o İbadetin vaktidir. Yoksa o İbadet ve o Dua, yağmuru getirmek için değildir. Eğer sîrf o niyet ile olsa; o Dua, o İbadet hâlis olmadığından kabule lâyık olmaz. Nasılki güneşin gurubu, Akşam Namazının vaktidir. Hem Güneş'in ve Ay'ın tutulmaları, Küsuf ve Husuf Namazları denilen iki İbadet-i Mahsusânın vakitleridir. Yani gece ve gündüzün Nurani Âyetlerinin nikablanmasıyla bir Azamet-i İlahiyeyi ilâna medar olduğundan, Cenab-ı Hak İbadını o vakitte bir nevi İbadete davet eder. Yoksa o Namaz, (açılması ve ne kadar devam etmesi, müneccim hesabıyla muayyen olan) Ay ve Güneş'in husuf ve küsuflarının inkişafları için değildir. Aynı onun gibi; yağmursuzluk dahi, yağmur Namazının vaktidir. Ve beliyyelerin istilası ve muzır şeylerin tasallutu, bazı Duaların evkat-ı mahsusalarıdır ki; insan o vakitlerde aczini anlar, Dua ile Niyaz ile Kadîr - i Mutlak'ın Dergâhına iltica eder. Eğer Dua çok edildiği halde beliyyeler

defolunmazsa denilmeyecek ki: "Dua kabul olmadı." Belki denilecek ki: "Duanın vakti, kaza olmadı." Eğer Cenab-ı Hak Fazl ve Keremiyle belayı refetse; **نُورٌ عَلَى نُورٍ**; o vakit Dua vakti biter, kaza olur. Demek Dua, bir Sırr-ı Ubudiyettir.

Ubudiyet ise, hâlisen **لَوْجِهِ اللَّهِ** olmalı. Yalnız aczini izhar edip, Dua ile ona iltica etmeli. Rububiyetine karışmamalı. Tedbiri ona bırakmalı. Hikmetine itimad etmeli. Rahmetini ittiham etmemeli. Evet Hakikat-ı Halde Âyât-ı Beyyinatın beyanıyla sabit olan: Bütün mevcudat, herbirisinden birer mahsus Tesbih ve birer hususî İbadet, birer has Secde ettikleri gibi; bütün Kâinattan Dergâh-ı İlahiye giden, bir Duadır. Ya istidad lisaniyladır. (Bütün nebatatın Duaları gibi ki; herbiri lisan-ı istidadıyla Feyyaz-ı Mutlak'tan bir suret taleb ediyorlar ve Esmasına bir mazhariyet-i münkeşife istiyorlar.) Veya ihtiyac-ı fitrî lisaniyladır. (Bütün zîhayatın, iktidarları dâhilinde olmayan hacat-ı zaruriyeleri için Dualarıdır ki; her birisi o ihtiyac-ı fitrî lisaniyla Cevvad-ı Mutlak'tan idame-i hayatları için bir nevi Rızkî hükmünde bazı metalibi istiyorlar.) Veya lisan-ı ızdırarıyla bir Duadır ki: Muztar kalan herbir zîruh; kat'î bir iltica ile Dua eder, bir Hâmi-i Meçhulüne iltica eder, belki Rabb-ı Rahîm'ine teveccûh eder. Bu üç nevi Dua, bir mani olmazsa daima makbuldür.

Dördüncü nevi ki; en meşhurudur, bizim Duamızdır. Bu da iki kısımdır; Biri, fiili ve halî; diğeri, kalbî ve kalîdir. Meselâ: Esbaba teşebbüüs, bir Dua-yı Fiilîdir. Esbabın içtimai; müsebbebi icad etmek için değil, belki lisan-ı hal ile müsebbebi Cenab-ı Hak'tan istemek için bir vaziyet-i marziye almaktır. Hattâ çift sürmek Hazine – i Rahmet

kapısını çalmaktır. Bu nevi Dua-yı Fiilî, Cevvad-ı Mutlak'ın İsim ve Ünvanına müteveccih olduğundan, kabule mazhariyeti ekseriyet-i mutlakadır. İlkinci kısım; lisan ile Kalb ile Dua etmektir. Eli yetişmediği bir kısım metalibi istemektir. Bunun en mühim ciheti, en güzel gayesi, en tatlı meyvesi şudur ki: "Dua eden adam anlar ki: Birisi var; onun Hatırat-ı Kalbini işitir, herşeye Eli yetişir, her bir arzusunu yerine getirebilir, aczine merhamet eder, fakrına meded eder."

İşte ey âciz insan ve ey fakir beşer! Dua gibi Hazine-i Rahmetin anahtarları ve tükenmez bir kuvvetin medarı olan bir vesileyi elden bırakma, ona yapış, A'lâ-yı İlliyyân-i İnsaniyete çık. Bir Sultan gibi bütün Kâinatın Dualarını, kendi Duan içine al. Bir Abd-i Küllî ve bir Vekil - i Umumî gibi

إِيَّاكَ نُسْتَعِينُ de. Kâinatın güzel bir takvimi ol!..

* * *

İkinci Meblas

İnsanın Saadet Ve Şekavetine Medar Beş Nükteden İbarettir.

[İnsan Ahsen-i Takvimde yaratıldığı ve ona gayet câmi' bir istidad verildiği için; esfel-i safilinden tâ A'lâ-yı İlliyyîne, ferşten tâ Arşa, zerredden tâ şemse kadar dizilmiş olan makamata, meratibe, derecata, derekata girebilir ve düşebilir bir meydan-ı imtihana atılmış, nihayetsiz sukut ve suuda giden iki yol onun önünde açılmış bir Mu'cize-i Kudret ve Netice-i Hilkat ve Acube-i San'at olarak şu dünyaya gönderilmiştir. İşte insanın şu dehşetli terakki ve tedennisinin Sırrını "Beş Nükte"de beyan edeceğiz.]

BİRİNCİ NÜKTE: İnsan, Kâinatın ekser enva'ına muhtaç ve alâkadardır. İhtiyacatı Âlemin her tarafına dağılmış, arzuları Ebede kadar uzanmış... Bir çiçeği istediği gibi, koca bir baharı da ister. Bir bahçeyi arzu ettiği gibi, ebedî Cennet'i de arzu eder. Bir dostunu görmeğe müştak olduğu gibi, Cemil-i Zülcelal'i de görmeye müştaktır. Başka bir menzilde duran bir sevdığını ziyaret etmek için o menzinin kapısını açmaya muhtaç olduğu gibi; Berzaha göçmuş yüzde doksandokuz ahbabını ziyaret etmek ve firak-ı ebedîden kurtulmak için koca dünyanın kapısını kapayacak ve bir Mahşer-i Acaib olan Âhiret kapısını açacak, dünyayı kaldırıp Âhireti yerine kuracak ve koyacak bir Kadîr-i Mutlak'ın Dergâhına ilticaya muhtaçtır. İşte şu vaziyette bir insana hakikî Mabud olacak; yalnız, herşeyin dizgini elinde, herşeyin hazinesi yanında, herşeyin yanında nâzır, her mekânda hazır, mekândan münezzeх,

aczden müberra, kusurdan mukaddes, nakıştan muallâ bir Kadîr-i Zülcelal, bir Rahîm-i Zülcemal, bir Hakîm-i Zulkemal olabilir. Çünkü nihayetsiz hacat-ı insaniyeyi îfa edecek, ancak nihayetsiz bir Kudret ve muhit bir İlim Sahibi olabilir. Öyle ise, Mabudiyete lâyik yalnız Odur.

İşte ey insan! Eğer yalnız Ona Abd olsan, bütün mahlukat üstünde bir mevki kazanırsın. Eğer Ubudiyetten istinkaf etsen, âciz mahlukata zelil bir Abd olursun. Eğer enaniyetine ve iktidarına güvenip tevekkül ve Duayı bırakıp, tekebbür ve davaya sapsan; o vakit iyilik ve icad cihetinde arı ve karıncadan daha aşağı, örümcek ve sinekten daha zaîf düşersin. Şer ve tahrib cihetinde; dağdan daha ağır, taundan daha muzır olursun.

Evet ey insan! Sende iki cihet var: Birisi, icad ve Vücut ve Hayır ve müsbet ve fiil cihetidir. Diğer; tahrib, adem, şer, nefy, infial cihetidir. Birinci cihet itibariyle; arıdan, serçeden aşağı, sinekten, örümcekten daha zaîfsin. İkinci cihet itibariyle; dağ, yer, göklerden geçersin. Onların çekindiği ve izhar-ı acz ettikleri bir yükü kaldırırsın. Onlardan daha geniş, daha büyük bir daire alırsın. Çünkü sen iyilik ve icad ettiğin vakit, yalnız vüs'atin nisbetinde, elin ulaşacak derecede, kuvvetin yetişecek mertebede iyilik ve icad edebilirsin. Eğer fenalık ve tahrib etsen, o vakit fenalığın tecavüz ve tahribin intişar eder:

Meselâ: Küfür bir fenaklıktır, bir tahribdir, bir adem-i tasdiktir. Fakat o tek seyyie; bütün Kâinatın tâhkîrini ve bütün Esma-i İlâhiyenin tezyifini, bütün insaniyetin terzilini tazammun eder. Çünkü şu mevcudatın âlî bir makamı, ehemmiyetli bir vazifesi vardır. Zira onlar, Mektubat-ı Rabbaniye ve Meraya-yı Sûbhâniye ve Memurîn-i

İlahiyedirler. Küfür ise; onları âyinedarlık ve vazifedarlık ve manidarlık makamından düşürüp, abesiyet ve tesadüfün oyuncagi derekesine ve zeval ve firakın tahribiyle çabuk bozulup değişen mevadd-i fâniyeye ve ehemmiyetsizlik, kıymetsizlik, hiçlik mertebesine indirdiği gibi.. bütün Kâinatta ve mevcudatın âyinelerinde Nakışları ve Cilveleri ve Cemalleri görünen Esma-i İlahiyeyi inkâr ile tezyif eder. Ve insanlık denilen, bütün Esma-i Kudsiye-i İlahiyenin Cilvelerini güzelce ilân eden bir Kaside-i Manzume-i Hikmet ve bir Şecere-i Bâkiyenin cihazatını câmi' çekirdek-misal bir Mu'cize-i Kudret-i Bahire ve Emanet-i Kübrayı uhdesine almakla yer, gök, dağa tefevvuk eden ve Melaikeye karşı rüchaniyet kazanan bir Sahib-i Mertebe-i Hilafet-i Arziyeyi; en zelil bir hayvan-ı fâni-i zâilden daha zelil, daha zaîf, daha âciz, daha fakir bir derekeye atar. Ve manasız, karmakarışık, çabuk bozulur bir âdi levha derekesine indirir.

E l h a s i l: Nefs-i emmare tahrib ve şer cihetinde nihayetsiz cinayet işleyebilir, fakat icad ve Hayırda iktidarı pek azdır ve căz'îdir. Evet, bir haneyi bir günde harab eder, yüz içinde yapamaz. Lâkin eğer enaniyeti bıraksa, Hayrı ve Vücudu Tevfik-i İlahiyeden istese, şer ve tahribden ve nefse itimaddan vazgeçse, istigfar ederek tam Abd olsa; o vakit

يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّأَتِهِمْ حَسَنَاتٍ Sırrına mazhar olur. Ondaki nihayetsiz kabiliyet-i şer, nihayetsiz kabiliyet-i hayra inkılâb eder. Ahsen-i Takvim kıymetini alır, A'lâ-yı İlliyyîne çıkar.

İşte ey gafil insan! Bak Cenab-ı Hakk'ın Fazlına ve Keremine! Seyyieyi bir iken bin yazmak, Haseneyi bir yazmak

veya hiç yazmamak Adalet olduğu halde; bir seyyieyi bir yazar, bir Haseneyi on, bazan yetmiş, bazan yediyüz, bazan yedi bin yazar. Hem şu nükteden anla ki; o müdhiş Cehennem'e girmek ceza-yı ameldir, Ayn-ı Adldır. Fakat Cennet'e girmek, Mahz-ı Fazıldır.

İKINCI NÜKTE: İnsanda iki vecih var. Birisi, enaniyet cihetinde şu hayat-ı dünyeviyeye nâzırdır. Diğer Ubudiyet cihetinde Hayat-ı Ebediyeye bakar. Evvelki vecih itibariyle öyle bir bîçare mahluktur ki; sermayesi yalnız ihtiyardan bir şâ're (saç) gibi căz'î bir căz'-i ihtiyarî ve iktidardan zaîf bir kesb ve hayattan çabuk sôner bir şu'le ve ömürden çabuk geçer bir müddetçik ve mevcudiyetten çabuk çürür küçük bir cisimdir. O haliyle beraber Kâinatın tabakatında serilmiş hadsiz enva'ın hesabsız efradından nazik zaîf bir ferd olarak bulunuyor.

İkinci vecih itibariyle ve bilhassa Ubudiyete müteveccih acz ve faktır cihetinde pek büyük bir vüs'ati var. Pek büyük bir ehemmiyeti bulunuyor. Çünkü Fâtır-ı Hakîm, insanın mahiyet-i maneviyesinde nihayetsiz azîm bir acz ve hadsiz cesîm bir faktır dercetmiştir. Tâ ki, Kudreti nihayetsiz bir Kadîr-i Rahîm ve Ginası nihayetsiz bir Ganiyy-i Kerim bir Zâtın hadsiz Tecelliyatına câmi' geniş bir âyne olsun.

Evet insan bir çekirdeğe benzer. Nasilki o çekirdeğe Kudretten manevî ve ehemmiyetli cihazat ve Kaderden ince ve kıymetli program verilmiş. Tâ ki, toprak altında çalışıp, tâ o dar âlemden çıkışip, geniş olan hava Âlemine girip, Hâlikindan istidad lisaniyla bir ağaç olmasını isteyip, kendine lâyık bir kemal bulsun. Eğer o çekirdek, sû'-i mizacından dolayı ona verilen cihazat-ı maneviyeyi, toprak altında bazı mevadd-ı muzırrayı celbine sarfetse; o

dar yerde kısa bir zamanda faidesiz tefessüh edip çürüyecektir. Eğer o çekirdek, o manevî cihazatını

فالقُ الْحَبْ وَ النَّوْي nın Emr-i Tekvinîsini imtisal edip hüsн-ü

istimal etse; o dar âlemden çıkacak, meyvedar koca bir ağaç olmakla küçükçük cüz'î Hakikatî ve Ruh-u Manevîsi, büyük bir Hakikat-ı Külliye suretini alacaktır.

İşte aynen onun gibi; insanın mahiyetine, Kudretten ehemmiyetli cihazat ve Kaderden kıymetli programlar tevdî edilmiş. Eğer insan, şu dar Âlem-i Arzîde, hayat-ı dünyeviye toprağı altında o cihazat-ı maneviyesini nefsin hevesatına sarfetse; bozulan çekirdek gibi bir cüz'î telezzüz için kısa bir ömürde, dar bir yerde ve sıkıntılı bir halde çürüyüp tefessüh ederek, mes'uliyet-i maneviyeyi bedbaht ruhuna yüklenecek, şu dünyadan göçüp gidecektir.

Eğer o istidad çekirdeğini İslâmiyet suyu ile, İmanın ziyasıyla Ubudiyet toprağı altında terbiye ederek, Evamir-i Kur'aniyeyi imtisal edip cihazat-ı maneviyesini hakiki gayelerine tevcih etse, elbette Âlem-i Misal ve Berzahta dal ve budak verecek ve Âlem-i Âhiret ve Cennet'te hadsiz Kemalât ve Nimetlere medar olacak bir Şecere-i Bâkiyenin ve bir Hakikat-ı Daimenin cihazatına câmi' kıymettar bir çekirdek ve revnakdar bir makine ve bu Şecere-i Kâinatın mübarek ve münevver bir meyvesi olacaktır.

Evet hakikî terakki ise; insana verilen Kalb, Sır, Ruh, Akıl hattâ Hayal ve sair kuvvelerin Hayat-ı Ebediyeye yüzlerini çevirerek, herbiri kendine lâyık hususî bir Vazife-i Ubudiyet ile meşgul olmaktadır. Yoksa ehl-i dalaletin terakki zannettikleri, hayat-ı dünyeviyyenin bütün inceliklerine girmek ve zevklerinin her çeşitlerini, hattâ en

süflisini tatmak için bütün Letaifini ve Kalb ve Aklinı nefsi emmareye müsahhar edip yardımcı verse; o terakki değil, sukuttur. Şu Hakikati bir vakia-i hayaliyede, şöyle bir temsilde gördüm ki:

Ben büyük bir şehre giriyorum. Baktım ki, o şehirde büyük saraylar var. Bazı sarayların kapısına bakıyorum, gayet şenlik, parlak bir tiyatro gibi nazar-ı dikkati celbeder, herkesi eğlendirir bir cazibedarlık vardı. Dikkat ettim ki, o sarayın efendisi kapıya gelmiş, it ile oynuyor ve oynamasına yardım ediyor. Hanımlar, yabani gençlerle tatlı sohbetler ediyorlar. Yetişmiş kızlar dahi, çocukların oynamasını tanzim ediyorlar. Kapıcı da onlara kumandanlık eder gibi bir aktör tavrını almış. O vakit anladım ki, o koca sarayın içerisinde bomboş. Hep nazik vazifeler muattal kalmış. Ahlâkları sukut etmiş ki, kapıda bu sureti almışlardır.

Sonra geçtim, bir büyük saraya daha rast geldim. Gördüm ki; kapıda uzanmış vefadar bir it ve kaba, sert, sâkin bir kapıcı ve sönükk bir vaziyet vardı. Merak ettim. Ne için o öyle? Bu böyle? İçeriye girdim. Baktım ki, içerişi çok şenlik... Daire daire üstünde, ayrı ayrı nazik vazifeler ile saray ehli meşguldürler. Birinci dairedeki adamlar sarayın idaresini, tedbirini görüyorlar. Üstündeki dairede kızlar, çocuklar Ders okuyorlar. Daha üstünde hanımlar, gayet latif san'atlar, güzel nakışlarla iştigal ediyorlar. En yukarıda efendi, padişahla muhabere edip halkın istirahatını temin için ve kendi kemalâtı ve terakkiyatı için kendine has ve Ulvî Vazifeler ile iştigal ediyor gördüm. Ben onlara görünmediğim için, "Yasak" dedemeler, gezebildim. Sonra çıktım, baktım. O şehrin her tarafında bu iki kısım saraylar var. Sordum dediler: "O kapısı

şenlik ve içi boş saraylar, kâfirlerin ileri gelenlerininindir ve ehl-i dalaletindir. Diğerleri, namuslu Müslüman Büyüklerinindir." Sonra bir köşede bir saraya rast geldim. Üstünde "SAİD" ismini gördüm. Merak ettim. Daha dikkat ettim, suretimi üstünde gördüm gibi bana geldi. Kemal-i taaccübümdeň bağırrarak, Aklım başıma geldi, ayıldım.

İşte o vakia-i hayaliyeyi sana tabir edeceğim. Allah hayır etsin.

İşte o şehir ise, hayat-ı ictimaiye-i beseriye ve medine-i medeniyet-i insaniyedir. O sarayların herbirisı, birer insandır. O saray ehli ise; insandaki göz, kulak, Kalb, Sır, Ruh, Akıl gibi letaif ve nefs ve heva ve kuvve-i şeheviye ve kuvve-i gadabiye gibi şeylerdir. Herbir insanda her bir latifenin ayrı ayrı Vazife-i Ubudiyetleri var. Ayrı ayrı lezzetleri, elemleri var. Nefis ve heva, kuvve-i şeheviye ve gadabiye, bir kapıcı ve it hükmündedirler. İşte o yüksek letaifi, nefis ve hevaya müsahhar etmek ve Vazife-i Asliyelerini unutturmak, elbette sukuttur, terakki değildir. Sair cihetleri sen tabir edebilirsin.

ÜÇÜNCÜ NÜKTE: İnsan, fil ve amel cihetinde ve sa'y-i maddî itibarıyle zaîf bir hayvandır, âciz bir mahluktur. Onun o cihetteki daire-i tasarrufatı ve mâlikiyeti o kadar dardır ki; elini uzatsa ona yetişebilir. Hattâ, insanın eline dizginini veren hayvanat-ı ehliye, insanın za'f ve acz ve tenbelliğinden birer hisse almışlardır ki; yabani emsallerine kıyas edildikleri vakit, azîm fark görünür (Ehlî keçi ve öküz, yabanî keçi ve öküz gibi). Fakat o insan, infial ve kabul ve Dua ve sual cihetinde, şu dünya hanında aziz bir yolcudur. Ve öyle bir Kerim'e misafir olmuş ki nihayetsiz Rahmet Hazinelerini ona açmış.

Ve hadsiz bedi' masnuatını ve hizmetkârlarını ona müsahhar etmiş. Ve o misafirin tenezzühüne ve temasasına ve istifadesine öyle büyük bir daire açıp müheyya etmiştir ki; o dairenin nisf-1 kutru -yani merkezden muhit hattına kadar gözün kestiği miktar, belki hayalin gittiği yere kadar genişir ve uzundur.

İşte eğer insan, enaniyetine istinad edip hayat-1 dünyeviyeyi gaye-i hayal ederek derd-i maişet içinde muvakkat bazı lezzetler için çalışsa, gayet dar bir daire içinde boğulur gider. Ona verilen bütün cihazat ve âlât ve letaif, ondan şikayet ederek Haşırde onun aleyhinde şehadet edeceklerdir. Ve davacı olacaklardır. Eğer kendini misafir bilse, misafir olduğu Zât-1 Kerim'in izni dairesinde sermaye-i ömrünü sarfetse, öyle geniş bir daire içinde uzun bir Hayat-1 Ebediye için güzel çalışır ve teneffüs edip istirahat eder. Sonra, A'lâ-yı İlliyyîne kadar gidebilir.

Hem de bu insana verilen bütün cihazat ve âlât, ondan memnun olarak Âhirette lehinde şehadet ederler. Evet insana verilen bütün cihazat-1 acibe, bu ehemmiyetsiz hayat-1 dünyeviye için değil; belki, pek ehemmiyetli bir Hayat-1 Bâkiye için verilmişler. Çünkü insanı hayvana nisbet etsek görüyoruz ki: İnsan, cihazat ve âlât itibariyle çok zengindir. Yüz derece hayvandan daha ziyadedir. Hayat-1 dünyeviye lezzetinde ve hayvanî yaşamışında yüz derece aşağı düşer. Çünkü her gördüğü lezzetinde, binler elem izi vardır. Geçmiş zamanın elemeleri ve gelecek zamanın korkuları ve herbir lezzetin dahi elem-i zevali, onun zevklerini bozuyor ve lezzetinde bir iz bırakıyor. Fakat hayvan öyle değil. Elemsiz bir lezzet alır, kedersiz bir zevk eder. Ne geçmiş zamanın elemeleri onu incitir, ne de gelecek zamanın korkuları onu ürkütür. Rahatla yaşar, yatar, Hâlikâna şükreder.

Demek Ahsen-i Takvim suretinde yaratılan insan, hayat-ı dünyeviyeye hasr-ı fikr etse; yüz derece sermayece hayvandan yüksek olduğu halde, yüz derece serçe kuşu gibi bir hayvandan aşağı düşer. Başka bir yerde bir temsil ile bu Hakikati beyan etmiştim. Münasebet geldi, yine o temsili tekrar ediyorum. Şöyled ki:

Bir adam, bir hizmetkârına on altın verip "Mahsus bir kumaştan bir kat elbise yaptır" emreder. İkincisine, bin altın verir, bir pusula içinde bazı şeyler yazılı o hizmetkârin cebine koyar, bir pazara gönderir. Evvelki hizmetkâr on altın ile a'lâ kumaştan mükemmel bir elbise alır. İkinci hizmetkâr, divanelik edip, evvelki hizmetkâra bakıp, cebine konulan hesab pusulasını okumayarak bir dükkâncıya bin altın vererek bir kat elbise istedi. İnsafsız dükkâncı da kumaşın en çürüğünden bir kat elbise verdi. O bedbaht hizmetkâr, seyyidinin huzuruna geldi ve şiddetli bir te'dib gördü ve dehşetli bir azab çekti. İşte edna bir şuuru olan anlar ki, ikinci hizmetkâra verilen bin altın, bir kat elbise almak için değildir. Belki mühim bir ticaret içindir.

Aynen onun gibi: İnsandaki Cihazat-ı Maneviye ve Letaif-i İnsaniye ki, herbirisи hayvana nisbeten yüz derece inbisat etmiş. Meselâ; güzelliğin bütün meratibini farkeden insan gözü ve taamların bütün çeşit çeşit ezzvak-ı mahsusalarını temyiz eden insanın zaika-i lisaniyesi ve Hakaikin bütün inceliklerine nüfuz eden insanın Aklı ve Kemalâtın bütün enva'na müstak insanın Kalbi gibi sair cihazları, âletleri nerede? Hayvanın pek basit yalnız bir-iki mertebe inkişaf etmiş âletleri nerede? Yalnız şu kadar fark var ki; hayvan, kendine has bir amelde (münhasıran o hayvanda bir cihaz-ı mahsus) ziyade inkişaf eder. Fakat o inkişaf, hususîdir.

İnsanın cihazat cihetiyle zenginliği şu Sırdandır ki: Akıl ve fikir sebebiyle insanın hasseleri, duyguları fazla inkişaf ve inbisat peyda etmiştir. Ve ihtiyacatin kesreti sebebiyle çok çeşit çeşit hissiyat peyda olmuştur. Ve hassasiyeti çok tenevvü etmiş. Ve fitratın câmiiyeti sebebiyle pek çok makasında müteveccih arzulara medar olmuş ve pek çok vazife-i fitriyesi bulunduğu sebebiyle, âlât ve cihazatı ziyade inbisat peyda etmiştir. Ve İbadatın bütün enva'ına müstайд bir fitratta yaratıldığı için bütün Kemalâtın tohumlarına câmi' bir istidad verilmiştir. İşte şu derece cihazatça zenginlik ve sermayece kesret, elbette ehemmi-yetsiz muvakkat şu hayat-ı dünyeviyenin tahsili için verilmemiştir. Belki şöyle bir insanın Vazife-i Asliyesi, nihayetsiz makasında müteveccih vezaifini görüp, acz ve faktır ve kusurunu ubudiyet suretinde ilân etmek ve külli nazarıyla mevcudatın Tesbihatını müşahede ederek şehadet etmek ve Nimetler içinde İmdadat-ı Rahmaniyeyi görüp şükretmek ve masnuatta Kudret-i Rabbaniyenin Mu'cizatını temaşa ederek nazar-ı ibretle tefekkür etmektir.

Ey dünya-perest ve hayat-ı dünyeviyeye âşık ve Sîrr-ı Ahsen-i Takvimden gafil insan! Şu hayat-ı dünyeviyenin Hakikatini bir Vakia-i Hayaliyede Eski Said görmüş. Onu Yeni Said'e döndürmüşt olan şu vakia-i temsiliyeyi dinle:

Gördüm ki, ben bir yolcuyum. Uzun bir yola gidiyorum. Yani gönderiliyorum. Seyyidim olan zât, bana tahsis ettiği altmış altından tedricen birer miktar para veriyordu. Ben de sarfedip pek eğlenceli bir hana geldim. O handa bir gece içinde on altunu kumara mumara, eğlencelere ve şöhret-perestlik yoluna sarfettim. Sabahleyin elimde hiç bir para kalmadı. Bir ticaret edemedim.

Gideceğim yer için bir mal alamadım. Yalnız o paradan bana kalan elemler, günahlar ve eğlencelerden gelen yaralar, bereler, kederler benim elimde kalmıştı. Birden ben o hazin halette iken orada bir adam peyda oldu. Bana dedi: "Bütün bütün sermayeni zayı' ettin. Tokata da müstehak oldun. Gideceğin yere de müflis olarak elin boş gideceksin. Fakat Aklın varsa, tövbe kapısı açıktır. Bundan sonra sana verilecek bâki kalan onbeş altundan her eline geçtikçe yarısını ihtiyaten muhafaza et. Yani gideceğin yerde sana lâzım olacak bazı şeyleri al." Baktım nefsim razı olmuyor. "Üçte birisini" dedi. Ona da nefsim itaat etmedi. Sonra dörtte birisini dedi. Baktım nefsim mübtela olduğu âdetini terkedemiyorum. O adam hiddetle yüzünü çevirdi gitti.

Birden o hal değişti. Baktım ki; ben, tünel içinde sukut eder gibi bir sür'atle giden bir şimendifer içindeyim. Telaş ettim. Fakat ne çare ki, hiç bir tarafa kaçılmaz. Garaibden olarak o şimendiferin iki tarafında pek cazibedar çiçekler, leziz meyveler görünyordu. Ben de akılsız acemîler gibi onlara bakıp elimi uzattım. O çiçekleri koparmak, o meyveleri almak için çalıştım. Fakat o çiçekler ve meyveler, dikenli mikenli, mülâkatında elime batıyor, kanatıyor. Şimendiferin gitmesiyle müfarakatından elimi parçalıyorlar. Bana pek pahali düşüyorlardı. Birden şimendiferdeki bir hademe dedi: "Beş kuruş ver, sana o çiçek ve meyvelerden istediğin kadar vereceğim. Beş kuruş yerine elin parçalanmasıyla yüz kuruş zarar ediyorsun. Hem de ceza var, izinsiz koparamazsun." Birden sıkıntından ne vakit tünel bitecek diye başımı çıkarıp ileriye baktım. Gördüm ki, tünel kapısı yerine çok delikler görünyor. O uzun şimendiferden o deliklere adamlar atılıyorlar. Bana mukabil bir delik gördüm. İki tarafında iki

mezar taşı dikilmiş. Merak ile dikkat ettim. O mezar taşında büyük harflerle "SAİD" ismi yazılmış gördüm. Teessüf ve hayretimden "Eyvah!" dedim. Birden o han kapısında bana nasihat eden zâtın sesini işittim. Dedi:

- "Aklın başına geldi mi?"

Dedim: "Evet geldi fakat kuvvet kalmadı, çare yok."

Dedi: "Tövbe et, tevekkül et."

Dedim: "Ettim!"

Ayıldım... Eski Said kaybolmuş. Yeni Said olarak kendimi gördüm.

İşte o vakıa-i hayaliyeyi, -Allah Hayr etsin- bir-iki kısmını ben tabir edeceğim, sair cihetleri sen kendin tabir et.

O yolculuk ise; Âlem-i Ervahtan, rahm-ı maderden, gençlikten, ihtiyarlıktan, kabirden, Berzahtan, Haşirden, Köprüden geçen Ebed-ül Âbâd tarafına bir yolculuktur. O altmış altın ise, altmış sene ömürdür ki; bu vakayı gördüğüm vakit kendimi kırkbeş yaşında tahmin ediyordum. Senedim yok, fakat bâki kalan onbeşinden yarısını Âhirete sarfetmek için Kur'an-ı Hakîm'in hâlis bir Tilmizi beni irşad etti. O han ise, benim için İstanbul imiş. O şimendifer ise, zamandır. Herbir yıl bir vagondur. O tünel ise, hayat-ı dünyeviyedir. O dikenli çiçekler ve meyveler ise, lezaiz-i nâmeşruadır ve lehviyat-1 muharremedir ki; mülâkat esnasında tasavvur-u zevaldeki elem, Kalbi kanatıyor. Müfarakatında parçalıyor. Cezayı dahi çektiyor. Şimendifer hademesi demişti: "Beş kuruş ver, onlardan istediğin kadar vereceğim." Onun tabiri şudur ki: İnsanın Helâl sa'yile meşru dairede gördüğü zevkler, lezzetler, keyfine kâfidir. Harama girmeye ihtiyaç bırakmaz. Sair kısımları sen tabir edebilirsin...

DÖRDÜNCÜ NÜKTE: İnsan şu Kâinat içinde pek nazik ve nazenin bir çocuğa benzer. Za'fında büyük bir kuvvet ve aczinde büyük bir kudret vardır. Çünkü o za'fin kuvvetiyle ve aczin kudretiyledir ki, şu mevcudat ona müsahhar olmuş. Eğer insan za'fini anlayıp, kalen, halen, tavren Dua etse ve aczini bilip istimdad eylese; o teshirin şükrynü eda ile beraber matlubuna öyle muvaffak olur ve maksadları ona öyle müsahhar olur ki, iktidar-ı zâtisiyle onun öşr-i mi'sarına muvaffak olamaz. Yalnız bazı vakit Lisan-ı Hal Duasıyla hasıl olan bir matlubunu yanlış olarak kendi iktidara hamleder. Meselâ: Tavuğun yavrusunun za'findaki kuvvet, tavuğu arslana saldırır. Yeni dünyaya gelen arslanın yavrusu, o canavar ve aç arslanı kendine müsahhar edip onu aç bırakıp kendi tok oluyor. İşte cây-ı dikkat, za'ftaki bir kuvvet ve şayan-ı temşa bir Cilve-i Rahmet...

Nasılık nazdar bir çocuk ağlamasıyla, ya istemesiyle, ya hazîn haliyle matlublarına öyle muvaffak olur ve öyle kavîler ona müsahhar olurlar ki; o matlublardan binden birisine bin defa kuvvetçiğiyle yetişemez. Demek za'f ve acz, onun hakkında şefkat ve himayeti tahrîk ettikleri için küçük parmağıyla kahramanları kendine müsahhar eder. Şimdi böyle bir çocuk, o şefkati inkâr etmek ve o himayeti ittihâm etmek suretiyle ahmakane bir gurur ile "Ben kuvvetimle bunları teshir ediyorum" dese, elbette bir tokat yiyecektir.

İşte insan dahi Hâlikînîn Rahmetini inkâr ve Hikmetini ittihâm edecek bir tarzda küfran-ı nimet suretinde Karun gibi *إِنَّمَا أُوتِيَتُهُ عَلَى عِلْمٍ* yani: "Ben kendi ilmimle, kendi iktida-rımla kazandım" dese, elbette sille-i azaba kendini

müstehak eder. Demek şu meşhud sultanat-1 insaniyet ve terakkiyat-1 beşeriye ve kemalât-1 medeniyet; celb ile değil, galebe ile değil, cidal ile değil, belki ona onun za'fi için teshir edilmiş, onun aczi için ona muavenet edilmiş, onun fakrı için ona ihsan edilmiş, onun cehli için ona ilham edilmiş, onun ihtiyacı için ona ikram edilmiş. Ve o sultanatın sebebi, kuvvet ve iktidar-1 ilmî değil, belki Şefkat ve Re'fet-i Rabbaniye ve Rahmet ve Hikmet-i İlahiyedir ki; eşyayı ona teshir etmiştir. Evet, bir gözsüz akrep ve ayaksız bir yılan gibi haşerata mağlub olan insana, bir küçük kurttan ipeği giydiren ve zehirli bir böcekten balı yediren; onun iktidarı değil, belki onun za'finin semeresi olan Teshir-i Rabbanî ve İkram-1 Rahmanîdir.

Ey insan! Madem Hakikat böyledir; gururu ve enaniyeti bırak. Uluhiyetin Dergâhında acz ve za'fini, istimdad lisaniyla; fakr ve hacatını, Tazarru' ve Dua lisaniyla ilân et ve Abd olduğunu göster. Ve **حَسْبُنَا اللَّهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ** de, yüksel.

Hem deme ki: "Ben hicim; ne ehemmiyetim var ki, bu Kâinat bir Hakîm-i Mutlak tarafından kasdî olarak bana teshir edilsin, benden bir şükür-ü küllî istenilsin?"

Çünkü sen çendan, nefsin ve suretin itibariyle hiç hükmündesin. Fakat vazife ve mertebe noktasında, sen şu haşmetli Kâinatın dikkatli bir seyircisi, şu hikmetli mevcudatın belâgatlı bir Lisan-1 Nâtkî ve şu Kitab-1 Âlemin anlayışlı bir Mütalaacısı ve şu tesbih eden mahlukatın hayretli bir Nâziri ve şu İbadet eden masnuatın hürmetli bir Ustabaşısı hükmündesin.

Evet ey insan! Sen, nebatî cismaniyetin cihetiyile ve hayvanî nefsin itibariyle; sagîr bir căz, hakir bir căz'î, fakir

bir mahluk, zaîf bir hayvansın ki; bütün dehşetli mevcudat-ı seyyalenin dalgaları içinde çalkanıp gidiyorsun. Fakat Muhabbet-i İlahiyenin ziyasını tazammun eden İmanın Nuruya münevver olan İslâmiyetin Terbiyesiyle tekemmül edip; insaniyet cihetinde, Abdiyetin içinde bir sultansın ve cüz'iyetin içinde bir küllîsin, küçüklüğün içinde bir Âlemsin ve hakaretin içinde öyle makamın büyük ve daire-i nezaretin geniş bir nâzırsın ki, diyebilirsin: "Benim Rabb-ı Rahîm'im dünyayı bana bir hane yaptı. Ay ve güneşi, o haneme bir lâmba; ve baharı, bir deste gül; ve yazı, bir Sofra-i Nimet; ve hayvanı, bana hizmetkâr yaptı. Ve nebatatı, o hanemin zînetli levazımı yapmıştır."

N e t i c e-i k e l â m: Sen eğer nefis ve şeytani dinlersen, esfel-i safiline düşersin. Eğer Hak ve Kur'an'ı dinlersen, A'lâ-yı İlliyyîne çıkar, Kâinatın bir güzel takvimi olursun.

BEŞİNCİ NÜKTE: İnsan, şu dünyaya bir memur ve misafir olarak gönderilmiş, çok ehemmiyetli istidad ona verilmiş. Ve o istidadata göre ehemmiyetli Vazifeler tevdî edilmiş. Ve insanı, o gayeye ve o Vazifelere çalıştmak için, şiddetli teşvikler ve dehşetli tehdidler edilmiş. Başka yerde izah ettigimiz Vazife-i İnsaniyetin ve Ubudiyetin Esasatını şurada icmal edeceğiz. Tâ ki, "**Ahsen-i Takvim**" Sırrı anlaşılsın.

İşte insan, şu Kâinata geldikten sonra "iki cihet ile" Ubudiyeti var: Bir ciheti; gaibane bir surette bir Ubudiyeti, bir Tefekkürü var. Diğer; hazırlane, muhataba suretinde bir Ubudiyeti, bir Münacatı vardır.

B i r i n c i v e c i h ș u d u r k i: Kâinatta görünen Saltanat-ı Rububiyeti, itaatkârane tasdik edip Kemalâtına ve Mehasinine hayretkârane nezaretidir.

Sonra, Esma-i Kudsiye-i İlahiyenin Nukuşlarından ibaret olan bedi' san'atlari, birbirinin nazar-ı ibretlerine gösterip dellâllik ve ilâncılıktır.

Sonra, herbiri birer gizli Hazine-i Maneviye hükmünde olan Esma-i Rabbanienenin cevherlerini idrak terazisiyle tartmak, Kalbin kıymet-şinaslığı ile takdirkârane kıymet vermektir.

Sonra Kalem-i Kudretin Mektubatı hükmünde olan mevcudat sahifelerini, Arz ve Sema yapraklarını mütalaa edip hayretkârane Tefekkürdür.

Sonra, şu mevcudattaki zînetleri ve latif san'atlari istihsankârane temasa etmekle onların Fâtır-ı Zülçemal'inin Marifetine Muhabbet etmek ve onların Sâni'-i Zulkemal'inin huzuruna çıkmaga ve iltifatına mazhar olmaya bir iştiyaktır.

I k i n c i V e c i h: Huzur ve Hitab makamıdır ki; eserden müessire geçer, görür ki: Bir Sâni'-i Zülcelal, kendi san'atının Mu'cizeleri ile kendini tanıttırmak ve bildirmek ister. O da İman ile Marifet ile mukabele eder.

Sonra görür ki: Bir Rabb-ı Rahîm, Rahmetinin güzel meyveleriyle kendini sevdirmek ister. O da Ona hasr-ı muhabbetle, tahsis-i taabbüdle kendini Ona sevdirir.

Sonra görüyor ki: Bir Mün'im-i Kerim, maddî ve manevî Nimetlerin lezzetleriyle onu perverde ediyor. O da ona mukabil; fiiliyle, haliyle, kaliyle, hattâ elinden gelse bütün hasseleri ile, cihazatı ile şükür ve hamd ü sena eder.

Sonra görüyor ki: Bir Celil-i Cemil, şu mevcudatın âyinelerinde Kibriya ve Kemalini ve Celal ve Cemalini izhar edip nazar-ı dikkati celbediyor. O da ona mukabil:

اللَّهُ أَكْبَرُ، سُبْحَانَ اللَّهِ deyip, mahviyet içinde Hayret ve Muhabbet ile Secde eder.

Sonra görüyor ki: Bir Ganiyy-i Mutlak, bir Sehavet-i Mutlak içinde nihayetsiz servetini, hazinelarını gösteriyor. O da ona mukabil, Ta'zim ve Sena içinde kemal-i iftikar ile sual eder ve ister.

Sonra görüyor ki: O Fâtır-ı Zülcelal, yeryüzünü bir sergi hükmünde yapmış. Bütün antika san'atlarını orada teşhir ediyor. O da ona mukabil: **مَا شَاءَ اللَّهُ بَارَكَ اللَّهُ** diyerek takdir ile, **سُبْحَانَ اللَّهِ** diyerek tahsin ile, **اللَّهُ أَكْبَرُ** diyerek istihsan ile mukabele eder.

Sonra görüyor ki: Bir Vâhid-i Ehad, şu Kâinat Sarayında taklid edilmez Sikkeleriyle, Ona mahsus Hâtemleriyle, Ona münhasır Turralarıyla, Ona has Fermanlarıyla bütün mevcudata Damga-i Vahdet koyuyor ve Tevhidin Âyâtını nakşediyor. Ve Âfâk-ı Âlemin aktarında Vahdaniyetin bayrağını dikiyor ve Rububiyetini ilân ediyor. O da ona mukabil; Tasdik ile, İman ile, Tevhid ile, İz'an ile, Şehadet ile, Ubudiyet ile mukabele eder.

İşte bu çeşit İbadat ve Tefekküratla hakikî insan olur, Ahsen-i Takvimde olduğunu gösterir. İmanın yumnuyle emanete lâyık, emin bir Halife-i Arz olur.

Ey Ahsen-i Takvimde yaratılan ve sū'-i ihtiyariyla esfel-i safilîn tarafına giden insan-ı gafil! Beni dinle. Ben de senin gibi gençlik sarhoşluğuyla gaflet içinde dünyayı hoş ve güzel gördüğüm halde, gençlik sarhoşluğunundan ihtiyarlık sabahında ayıldığım dakikada, o güzel zannettiğim Âhirete müteveccih olmayan dünyanın yüzünü nasıl çirkin gördüğümü ve Âhirete bakan hakikî yüzü ne kadar

güzel olduğunu, Onyedinci Söz'ün İkinci Makamının 219-220'nci sahifelerinde yazılan iki Levha-i Hakikate bak, sen de gör:

Birinci Levha: Ehl-i dalalet gibi, fakat sarhoş olmadan gaflet perdesiyle eskiden gördüğüm ehl-i gaflet dünyasının Hakikatini tasvir eder.

İkinci Levha: Ehl-i Hidayet ve Huzurun Hakikat-ı Dünyalarına işaret eder. Eskiden ne tarzda yazılmış, o tarzda bıraktım. Şiire benzer, fakat şiir degillerdir...

سُبْحَانَكَ لَا إِلَمْ لَنَا إِلَّا مَا عَلَمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ
 رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي وَيَسِّرْ لِي آمْرِي وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِنْ لِسَانِي ◊
 يَفْقَهُوا قَوْلِي

اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ عَلَى الدَّارِ الْمُحَمَّدِيَّةِ الْطَّيِّفَةِ الْأَحَدِيَّةِ شَمْسِ سَمَاءِ
 الْأَسْرَارِ وَمَظْهَرِ الْأَنْوَارِ وَمَرْكَزِ مَدَارِ الْجَالِلِ وَقُطْبِ فَلَكِ الْجَمَالِ
 اللَّهُمَّ سِرِّي لَدَيْكَ وَبِسِيرِهِ إِلَيْكَ آمِنٌ خَوْفِي وَأَقِلْ عُثْرَقِي وَأَذْهِبْ
 حُزْنِي وَجِرْحِي وَكُنْ لِي وَخُذْنِي إِلَيْكَ مِنِّي وَارْزُقْنِي الْفَنَاءَ عَنِّي وَلَا
 تَجْعَلْنِي مَفْتُونًا بِنَفْسِي مَحْجُوبًا بِرَحْسِي وَأَكْشِفْ لِي عَنْ كُلِّ سِرِّ مَكْتُومِ
 يَا حَسْنِي يَا قَيْوُمْ يَا حَسْنِي يَا قَيْوُمْ ◊ وَارْحَمْنِي وَارْحَمْ
 رُفَقَائِي وَارْحَمْ أَهْلِ الْإِيمَانِ وَالْقُرْآنِ آمِينَ يَا أَرْحَمَ الرَّحِيمِينَ وَيَا
 أَكْرَمَ الْأَكْرَمِينَ
 وَأَخِرُ دَعْوَيْهِمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

Yirmidördüncü Söz'den

BEŞİNCİ DAL: Beşinci Dal'ın "Beş Meyve"si var.

BİRİNCİ MEYVE: Ey nefisperest nefsim!.. Ey dünyaperest arkadaşım!..

Muhabbet, şu Kâinatın bir Sebeb-i Vücududur. Hem şu Kâinatın Rabıtasıdır. Hem şu Kâinatın Nurudur, hem Hayatıdır. İnsan, Kâinatın en câmi' bir meyvesi olduğu için, Kâinatı istila edecek bir Muhabbet o meyvenin çekirdeği olan Kalbine dercedilmiştir. İşte şöyle nihayetsiz bir Muhabbete lâyık olacak, nihayetsiz bir Kemal Sahibi olabilir. İşte ey nefis ve ey arkadaş! İnsanın havfe ve Muhabbete âlet olacak iki cihaz, fitratında dercolunmuştur. Alâküllihal o Muhabbet ve havf, ya halka veya Hâlik'a müteveccih olacak. Halbuki **halktan havf ise, elîm bir beliyyedir. Halka muhabbet dahi, belâlı bir musibettir.** Çünkü sen öylelerden korkarsın ki, sana merhamet etmez veya senin istirhamını kabul etmez. Şu halde havf, elîm bir beladır. Muhabbet ise, sevdığın şey, ya seni tanımaz, Allah'a ısmarladık demeyip gider. -Gençliğin ve malın gibi. - Ya Muhabbetin için seni tâhkîr eder. Görmüyor musun ki, mecazî aşklarda yüzde doksan dokuzu, maşukundan şikayet eder. Çünkü Samed Âyinesi olan Bâtin-ı Kalb ile sanem-misal dünyevî mahbublara perestîş etmek, o mahbubların nazârânda sakildir ve istiskal eder, reddeder. Zira fitrat, fitrî ve lâyik olmayan şeyi reddeder, atar. (Şehvanî sevmekler, bahsimizden hariçtir.)

Demek sevdığın şeyler ya seni tanımiyor, ya seni tahrir ediyor, ya sana refakat etmiyor. Senin rağmen müfarakat ediyor. Madem öyledir; bu havf ve Muhabbeti, öyle birisine tevcih et ki, senin havfin lezzetli bir tezellül olsun. Muhabbetin, zilletsiz bir saadet olsun. Evet Hâlik-1 Zülcelal'inden havf etmek, Onun Rahmetinin Şefkatına yol bulup iltica etmek demektir. Havf, bir kamçıdır; Onun Rahmetinin kucağına atar. Malûmdur ki, bir vâlide, meselâ bir yavruyu korkutup sinesine celbediyor. O korku, o yavruya gayet lezzetlidir. Çünkü şefkat sinesine celbediyor. Halbuki, bütün vâlidelerin şefkatleri, Rahmet-i İlahiyenin bir Lem'asıdır. Demek Havfullahta bir azîm lezzet vardır. Madem Havfullahın böyle lezzeti bulunsa, Muhabbetullahta ne kadar nihayetsiz lezzet bulunduğu malûm olur. Hem Allah'tan havf eden, başkaların kasavetli, belalı havfindan kurtulur. Hem Allah hesabına olduğu için mahlukata ettiği muhabbet dahi firaklı, elemlı olmuyor.

Evet insan evvela nefsini sever. Sonra akaribini, sonra milletini, sonra zîhayat mahlukları, sonra Kâinatı, dünyayı sever. Bu dairelerin herbirisine karşı alâkadardır. Onların lezzetleriyle mütelezziz ve elemleriyle müteellim olabilir. Halbuki şu herc ü merc Âlemde ve rüzgâr deveranında hiçbir şey kararında kalmadığından bîçare Kalb-i İnsan, her vakit yaralanıyor. Elleri yaptığışığı şeylerle, o şeyler gidip ellerini paralıyor, belki koparıyor. Daima ızdırab içinde kalır, yahut gaflet ile sarhoş olur. Madem öyledir, ey **nefis! Akılın varsa, bütün o Muhabbetleri topla, Hakikî Sahibine ver, şu belalardan kurtul.** Şu nihayetsiz Muhabbetler, nihayetsiz bir Kemal ve Cemal Sahibine mahsustur. Ne vakit Hakikî Sahibine verdin, o vakit bütün eşyayı Onun namiyla ve Onun âyinesi olduğu

cihetle ızdırabsız sevebilirsin. Demek şu Muhabbet, doğrudan doğruya Kâinata sarfedilmemek gerektir. Yoksa Muhabbet en leziz bir Nimet iken, en elîm bir nîkmet olur.

Bir cihet kaldı ki, en mühimi de odur ki, ey nefis! Sen, muhabbetini kendi nefsine sarfediyorsun. Sen, kendi nefsini kendine mabud ve mahbub yapıyorsun. Herseyi nefsine feda ediyorsun, âdetâ bir nevi rububiyet veriyorsun. Halbuki Muhabbetin sebebi, ya Kemaldir; zira Kemal zâtında sevılır. Yahut menfaattır, yahut lezzettir veya hâlyetdir, ya bunlar gibi bir sebeb tahtında muhabbet edilir. Şimdi ey nefis! Birkaç Sözde kat'î isbat etmişiz ki; asıl mahiyetin kusur, naks, fakr, acizden yoğrulmuştur ki; zulmet, karanlığın derecesi nisbetinde Nurun parlaklığını gösterdiği gibi, zıddiyet itibariyle sen, onlarla Fâtır-ı Zülcelal'in Kemal, Cemal, Kudret ve Rahmetine âyinedarlık ediyorsun. Demek ey nefis! Nefsine muhabbet değil, belki adavet etmelisin veya hâlyut acımalısın veya hâlyut mutmainne olduktan sonra şefkat etmelisin. Eğer nefsini seversen, çünkü senin nefsin lezzet ve menfaatin menşeidir, sen de lezzet ve menfaatin zevkine meftunsun. O zerre hükmünde olan lezzet ve menfaat-ı nefsiyeyi, nihayetsiz lezzet ve menfaatlere tercih etme. Yıldız böceği gibi olma. Çünkü o, bütün ahhabâsını ve sevdiği eşyayı karanlığın vahşetine gark eder, nefsinde bir lem'acık ile iktifa eder. Zira nefsî olan lezzet ve menfaatinle beraber bütün alâkadar olduğun ve bütün menfaatleriyle intifa' ettiğin ve saadetleriyle mes'ud olduğun bütün Kâinatın menfaatleri, Nimetleri, iltifatına tabi bir Mahbub-u Ezelîyi sevmekliğin lâzımdır. Tâ, hem kendinin, hem bütün onların Saadetleriyle mütelezziz olasın. Hem Kemal-i Mutlak'ın Muhabbetinden aldığı nihayetsiz bir lezzeti alasın.

Zâten sana, sende senin nefsine olan şedid muhabbetin, Onun Zâtına karşı Muhabbet-i Zâtiyedir ki, sen sû'-i istimal edip kendi zâtına sarfediyorsun. Öyle ise nefsindeki eneyi yırt, **هُوَ** yi göster ve Kâinata dağınık bütün Muhabbetlerin, Onun Esma ve Sîfâtına karşı verilmiş bir Muhabbettir. Sen sû'-i istimal etmişsin, cezasını da çekiyorsun. Çünkü **yerinde sarfolunmayan bir muhabbet-i gayr-ı meşruanın cezası, merhametsiz bir musibettir.** Rahmanürrahîm İsmiyle, Hurilerle müzeyyen Cennet gibi senin bütün arzularına câmi' bir meskeni, senin cismanî hevesatına ihzar eden ve sair Esmasıyla senin Ruhun, Kalbin, Sırrın, Aklın ve sair letaifin arzularını tatmin edecek ebedî İhsanatını o Cennet'te sana müheyya eden ve herbir İsminde manevî çok Hazine-i İhsan ve Kerem bulunan bir Mahbub-u Ezelî'nin, elbette bir zerre Muhabbeti, Kâinata bedel olabilir. Kâinat Onun bir cüz'î Tecelli-i Muhabbetine bedel olamaz. Öyle ise o Mahbub-u Ezelî'nin kendi Habibine söylettirdiği şu Ferman-ı Ezelîyi dinle, ittiba et:

إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحِبِّبُكُمُ اللَّهُ

İKİNCİ MEYVE: Ey nefis! Ubudiyet, mukaddeme-i mükâfat-ı lâhika değil, belki netice-i nimet-i sâbıkadır. Evet biz ücretimizi almışız. Ona göre Hizmetle ve Ubudiyetle muvazzafız. Çünkü ey nefis! Hayr-ı Mahz olan Vücudu sana giydiren Hâlik-ı Zülcelal, sana iştihalı bir mide verdiginden Rezzak İsmiyle bütün mat'umâti bir Sofra-i Nimet içinde senin önüne koymuştur. Sonra sana hassasiyetli bir Hayat verdiginden, o Hayat dahi bir mide gibi Rızık ister. Göz, kulak gibi bütün duyguların, eller gibidir ki, rûy-i zemin kadar geniş bir Sofra-i Nimeti, o

ellerin önüne koymuştur. Sonra manevî çok Rızık ve Nimetler isteyen İnsaniyeti sana verdiginden, Âlem-i Mülk ve Melekût gibi geniş bir Sofra-i Nimet, o mide-i insaniyetin önüne ve Aklin eli yetişecek nisbette sana açmıştır. Sonra nihayetsiz Nimetleri isteyen ve hadsiz Rahmetin meyveleriyle tegaddi eden ve İnsaniyet-i Kübra olan İslâmiyeti ve İmanı sana verdiginden, daire-i mümkünat ile beraber Esma-i Hüsna ve Sîfât-ı Mukaddesinin Dairesine şamil bir Sofra-i Nimet ve Saadet ve Lezzet sana fethetmiştir. Sonra İmanın bir Nuru olan Muhabbeti sana vermekle, gayr-ı mütenahî bir Sofra-i Nimet ve Saadet ve Lezzet sana ihsan etmiştir. Yani, cismaniyyetin itibariyle küçük, zaîf, âciz, zelil, mukayyed, mahdud bir cüz'sün. Onun İhsanıyla cüz'î bir cüz'den, külli bir küllü-nurani hükmüne geçtin. Zira Hayatı sana vermekle, cüz'iyetten bir nevi külliyyete ve İnsaniyeti vermekle hakiki külliyyete ve İslâmiyeti vermekle ulvî ve nurani bir külliyyete ve Marifet ve Muhabbeti vermekle muhit bir Nura seni çıkarmış.

İşte ey nefis! Sen bu ücreti almışsin. Ubudiyet gibi lezzetli, nimetli, rahatlı, hafif bir Hizmetle mükellefsin. Halbuki, buna da tenbellik ediyorsun. Eğer yarı� yamalak yapsan da, güya eski ücretleri kâfi gelmiyormuş gibi, çok büyük şeyleri mütehakkimane istiyorsun. Ve hem "Niçin Duam kabul olmadı" diye nazlanıyorsun. Evet, senin hakkın naz değil, Niyazdır. Cenab-ı Hak Cennet'i ve Saadet-i Ebediyeyi, Mahz-ı Fazl ve Keremiyle ihsan eder. Sen, daima Rahmet ve Keremine iltica et. Ona güven ve şu Fermanı dinle:

قُلْ بِفَضْلِ اللّٰهِ وَبِرَحْمَتِهِ فَلَيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ

E ğ e r d e s e n: "Şu küllî hadsiz Nimetlere karşı nasıl şu mahdud ve căz'î şükürümle mukabele edebilirim?"

E l c e v a b: Küllî bir Niyetle, hadsiz bir İtikad ile... Meselâ: Nasılkı bir adam beş kuruş kıymetinde bir hediye ile, bir padişahın huzuruna girer ve görür ki, herbiri milyonlara değer hediyeler, makbul adamlardan gelmiş, orada dizilmiş. Onun Kalbine gelir: "Benim hediyem hiçtir, ne yapayım?" Birden der: "Ey Seyyidim! Bütün şu kıymetdar hediyeleri kendi namıma sana takdim ediyorum. Çünkü sen onlara lâyiksin. Eğer benim iktidarım olsaydı, bunların bir mislini sana hediye ederdim." İşte hiç ihtiyacı olmayan ve raiyetinin derece-i sadakat ve hürmetlerine alâmet olarak hediyelerini kabul eden o padişah, o bîçarenin o büyük ve küllî Niyetini ve arzusunu ve o güzel ve yüksek itikad liyakatını, en büyük bir hediye gibi kabul eder. Aynen öyle de: Âciz bir Abd,

Namazında **التحيّات اللّه** der. Yani: Bütün mahlukatın hayatlarıyla sana takdim ettikleri Hediye-i Ubudiyetlerini, ben kendi hesabımı, umumunu sana takdim ediyorum. Eğer elimden gelseydi, onlar kadar Tahiyeler sana takdim edecektim. Hem sen onlara, hem daha fazlasına lâyiksin. İşte şu Niyet ve İtikad, pek geniş bir Şükr-ü Küllîdir. **Nebatatin tohumları ve çekirdekleri, onların Niyetleridir.**

Hem meselâ: Kavun, kalbinde nüveler suretinde bin niyet eder ki, "Ya Hâlikim! Senin Esma-i Hüsnanın nakışlarını yerin bir çok yerlerinde ilân etmek isterim." Cenab-ı Hak gelecek şeylerin nasıl geleceklerini bildiği için, onların Niyetlerini bilfiil İbadet gibi kabul eder. "**Mü'minin Niyeti, amelinden hayırlıdır.**" Şu Sırra işaret eder. Hem

سُبْحَانَكَ وَ بِحَمْدِكَ عَدَدَ خَلْقِكَ وَ رِضَاءَ نَفْسِكَ وَ زِنَةَ عَرْشِكَ وَ مِدَادِ
كَلِمَاتِكَ وَ سُبْحَانَكَ بِجَمِيعِ تَسْبِيحَاتِ آنْبِيَائِكَ
وَ أَوْلِيَائِكَ وَ مَلَئِكَتِكَ

gibi hadsiz adedle Tesbih etmenin Hikmeti şu Sırdan anlaşılır. Hem nasıl bir zabit, bütün neferatının yekûn Hizmetlerini kendi namına padişaha takdim eder. Öyle de: Mahlukata zabitlik eden ve hayvanat ve nebatata Kumandanlık yapan ve mevcudat-ı arziyeye Halifilik etmeye kabil olan ve kendi hususî Âleminde kendini herkese Vekil telakki eden insan,

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَ إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ der. Bütün halkın İbadetlerini ve İstianelerini, kendi namına Mabud-u Zülcelal'e takdim eder. Hem

سُبْحَانَكَ بِجَمِيعِ تَسْبِيحَاتِ جَمِيعِ مَخْلُوقَاتِكَ
وَ بِالسِّنَةِ جَمِيعِ مَصْنُوعَاتِكَ

der. Bütün mevcudatı kendi hesabına söylettirir. Hem

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ بَعْدِ ذَرَّاتِ الْكَائِنَاتِ وَ مُرَكِّبَاتِهَا

der. Herşey namına bir Salavat getirir. Çünkü herşey, Nur-u Ahmedî (A.S.M.) ile alâkadardır. İşte Tesbihatta, Salavatlarda hadsiz adedlerin Hikmetini anla.

ÜÇÜNCÜ MEYVE: Ey nefis! Az bir ömürde hadsiz bir Amel-i Uhrevî istersen ve herbir dakika-i ömrünü bir ölüm kadar faideli görmek istersen ve âdetini İbadete ve gafletini Huzura kalbetmeyi seversen, Sünnet-i Seniyeye ittiba et. Çünkü bir Muamele-i Şer'iye tatbik-i amel ettiğin vakit, bir nevi Huzur veriyor. Bir nevi İbadet oluyor. Uhrevî Çok meyveler veriyor. Meselâ : Birşeyi satın

aldın. Îcab ve Kabul-i Şer'iyyeyi tatbik ettiğin dakikada, o âdi alış-verişin bir İbadet hükmünü alır. O Tahattur-u Hükm-ü Şer'i bir Tasavvur-u Vahy verir. O dahi, Şârii düşünmekle bir Teveccüh-ü İlahî verir. O dahi, bir Huzur verir. Demek Sünnet-i Seniyeye tatbik-i amel etmekle bu fâni ömür, bâki meyveler verecek ve bir Hayat-ı Ebediyeye medar olacak olan faideler elde edilir.

فَآمِنُوا بِاللّٰهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُوعِّدُنَّ بِاللّٰهِ
وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

Fermanını dinle. Şeriat ve Sünnet-i Seniyenin Ahkâmları içinde Cilveleri intişar eden Esma-i Hüsnanın herbir İsminin Feyz-i Tecellisine bir mazhar-ı câmi' olmağa çalış...

DÖRDÜNCÜ MEYVE: Ey nefis! Ehl-i dünyaya, hususan ehl-i sefahete, hususan ehl-i küfre bakıp surî zînet ve aldaticı gayr-ı meşru lezzetlerine aldanıp taklid etme. Çünkü sen onları taklid etsen, onlar gibi olamazsın. Pek çok sukat edeceksin. Hayvan dahi olamazsın. Çünkü senin başındaki Akıl, meş'um bir âlet olur. Senin başını daima dögecektir. Meselâ: Nasılıki bir saray bulunsa, büyük bir dairesinde büyük bir elektrik lâmbası bulunur. O elektrikten teşa'ub etmiş ve onunla bağlı küçük küçük elektrikler, küçük menzillere taksim edilmiş. Şimdi birisi o büyük elektrik lâmbasının düğmesini çevirip ziyayı kapatsa, bütün menziller derin bir karanlık içine ve bir vahşete düşer. Ve başka sarayda büyük elektrik lâmbasıyla merbut olmayan küçük elektrik lâmbaları, her menzilde bulunuyor. O saray sahibi büyük elektrik lâmbasının düğmesini çevirerek kapatsa, sair menzillerde ışıklar bulunabilir. Onunla işini görebilir, hırsızlar istifade edemezler.

İşte ey nefsim! Birinci saray, bir Müslümandır. Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm, onun Kalbinde o büyük elektrik lâmbasıdır. Eğer Onu unutsa, **الْعِيَادُ بِاللّٰهِ** Kalbinden

Onu çıkarsa, hiçbir Peygamberi daha kabul edemez. Belki hiçbir Kemalâtın yeri Ruhunda kalamaz, hattâ Rabbini de tanımaz. Mahiyetindeki bütün menziller ve latifeler, karanlığa düşer ve Kalbinde müdhiş bir tahribat ve vahşet oluyor. Acaba bu tahribat ve vahşete mukabil hangi şeyi kazanıp ünsiyet edebilirsin! Hangi menfaati bulup o tahribat zararını onunla tamir edersin? Halbuki ecnebiler, o ikinci saraya benzerler ki, Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm'ın Nurunu Kalblerinden çıkarsalar da, kendilerince bazı Nurlar kalabilir veya kalabilir zannedelerler. Onların manevî Kemalât-1 Ahlâkiyelerine medar olacak Hazret-i Musa ve İsa Aleyhimesselâm'a bir nevi imanları ve Hâliklarına bir çeşit itikadları kalabilir.

Ey nefsi emmare! Eğer desen: "Ben, ecnebi değil, hayvan olmak isterim." Sana kaç defa söylemiştim: "Hayvan gibi olamazsun. Zira kafandaki Akıl olduğu için, o Akıl geçmiş elemleri ve gelecek korkuları tokatıyla senin yüzüne, gözüne, başına çarparak dövüyor. Bir lezzet içinde bin elem katıyor. Hayvan ise, elemsiz güzel bir lezzet alır, zevkeder. Öyle ise, evvelâ Aklını çıkar at, sonra hayvan ol. Hem

كَلَانَفَامِ بَلْ مُمْ أَضَلُّ sille-i te'dibini gör."

BESİNCİ MEYVE: Ey nefis! Mükerrerden söylediğimiz gibi; insan, Şecere-i Hilkatın Meyvesi olduğundan, meyve gibi en uzak ve en câmi' ve umuma bakar ve umumun cihet-ül vahdetini içinde saklar bir Kalb çekirdeğini taşıyan ve yüzü kesrete, fenaya, dünyaya bakan bir mahluktur.

Ubudiyet ise, onun yüzünü fenadan Bekaya, halktan Hakk'a, kesretten Vahdete, müntehadan mebde'e çeviren bir Hayt-ı Vuslat, yahut mebde' ve münteha ortasında bir Nokta-i İttisaldır. Nasılki tohum olacak kıymettar bir meyve-i zîsuur, ağacın altındaki zîruhlara baksa, güzelliğine güvense, kendini onların ellerine atsa veya gaflet edip düşse, onların ellerine düşecek, parçalanacak, âdi bir tek meyve gibi zayıf olacak. Eğer o meyve, Nokta-i İstinadını bulsa, içindeki çekirdek, bütün ağacın cihet-ül vahdetini tutmakla beraber ağacın bekâsına ve hakikatının devamına vasıta olacağını düşününebilse, o vakit o tek meyve içinde birtek çekirdek, bir Hakikat-ı Külliye-i Daimeye, bir ömr-ü bâki içinde mazhar oluyor. Öyle de: İnsan, eğer kesrete dalıp Kâinat içinde boğulup dünyanın muhabbetiyle sersem olarak fânilerin tebessümlerine aldansa, onların kucaklarına atlsa, elbette nihayetsiz bir hasarete düşer. Hem fena, hem fâni, hem ademe düşer. Hem manen kendini i'dam eder. Eğer Lisan-ı Kur'andan Kalb kulağıyla İman Derslerini iştip başını kaldırırsa, Vahdete müteveccih olsa, Ubudiyetin Mi'racıyla Arş-ı Kemalâtâ çıkabilir. Bâki bir insan olur.

Ey nefsim! Madem Hakikat böyledir ve madem Millet-i İbrahimiyedensin (A.S.) İbrahimvari لا أَحِبُّ الْأَفْلَيْنَ de. Ve Mahbub-u Bâki'ye yüzünü çevir ve benim gibi şöyle ayla... .
(*)

* * *

(*)Buradaki Farisî beyitler, seksenbeşinci sayfa ve devamındadırlar ...

(YİRMİBEŞİNÇİ SÖZ'DEN)

İKİNCİ CİLVE

Kur'anın şebabetidir. Her asırda taze nâzil oluyor gibi tazeliğini, gençliğini muhafaza ediyor. Evet Kur'an, bir Hutbe-i Ezeliye olarak umum asırlardaki umum tabakat-ı beşeriyyeye birden hitab ettiği için öyle daimî bir şebabeti bulunmak lâzımdır. Hem de, öyle görülmüş ve görünüyor. Hattâ efkârca muhtelif ve istidadça mütebayin asırlardan her asra göre güya o asra mahsus gibi bakar, baktırır ve Ders verir. Beşerin âsâr ve kanunları, beşer gibi ihtiyar oluyor, değişiyor, tebdil ediliyor. Fakat Kur'anın Hükümleri ve Kanunları, o kadar sabit ve rasihtir ki, asırlar geçikçe daha ziyade kuvvetini gösteriyor. Evet, en ziyade kendine güvenen ve Kur'anın Sözlerine karşı kulağını kapayan şu asr-ı hazır ve şu asrin ehl-i kitab insanları Kur'anın

يَا آهُلَ الْكِتَابِ يَا آهُلَ الْكِتَابِ Hitab-ı Mürşidanesine

o kadar muhtaçtır ki, güya o Hitab doğrudan doğruya şu asra müteveccihdir ve يَا آهُلَ الْكِتَابِ Lafzı يَا آهُلَ الْمَكْتَبِ manasını dahi tazammun eder. Bütün şiddetiyile, bütün tazeliğiyle, bütün şebabetiyle

يَا آهُلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى الْكَلِمَةِ سَوَاءٌ بَيْنَنَا وَ بَيْنَكُمْ sayhasını Âlemin aktarına savuruyor.

Meselâ: Şahıslar, cemaatler, muarazasından âciz kaldıkları Kur'ana karşı; bütün nev'-i beşerin ve belki cinnîlerin de netice-i efkârları olan medeniyet-i hazırla, Kur'ana karşı muaraza vaziyetini almıştır. İ'caz-1 Kur'ana karşı, sihirleriyle muaraza ediyor. Şimdi, şu müdhiş yeni

فُلَّئِنْ اجْتَمَعَتِ الْأَنْسُ وَالْجِنُّ

Âyetinin Davasını isbat etmek için medeniyetin muaraza suretiyle vaz'ettiği esasatı ve desatirini, Esasat-1 Kur'aniye ile karşılaşacağız.

B i r i n c i d e r e c e d e: Birinci Söz'den tâ Yirmibeinci Söz'e kadar olan müvazeneler ve mizanlar ve o Sözlerin Hakikatleri ve başları olan Âyetler, iki kere iki dört eder derecesinde medeniyete karşı Kur'anın İ'cazını ve galebesini isbat eder.

I k i n c i d e r e c e d e: Onikinci Söz'de isbat edildiği gibi, bir kısım düsturlarını hülâsa etmektir. İşte medeniyet-i hazırla, felsefesiyle hayat-1 ictimaiye-i beşeriyyede nokta-i istinadı "kuvvet" kabul eder. Hedefi "menfaat" bilir. Düstur-u hayatı "cidal" tanır. Cemaatlerin rabıtاسını "unsuriyet ve menfi milliyet" bilir. Gayesi, hevesat-1 nefsaniyeyi tatmin ve hacat-1 beşeriyyeyi tezyid etmek için bazı "lehviyat"tır. Halbuki: Kuvvetin şe'ni, tecavüzdür. Menfaatin şe'ni, her arzuya kâfi gelmediğinden üstünde boğuşmaktadır. Düstur-u cidalin şe'ni, çarpmaktır. Unsuriyetin şe'ni, başkasını yutmakla beslenmek olduğundan tecavüzdür. İşte şu medeniyetin şu düsturlarındandır ki, bütün mehasiniyle beraber beşerin yüzde ancak yirmisine bir nevi surî saadet verip seksenini rahatsızlığa, sefalete atmıştır.

Amma Hikmet-i Kur'aniye ise Nokta-i İstinadı, kuvvet yerine "Hakk"ı kabul eder. Gayede, menfaat yerine "Fazilet ve Rıza-yı İlahî"yi kabul eder. Hayatta, düstur-u cidal yerine "Düstur-u Teavünü" Esas tutar. Cemaatlerin rabitalarında, unsuriyet ve milliyet yerine "Rabita-i Dinî ve Sınıfı ve Vatanı" kabul eder. Gayati, "hevesat-ı nefsanıyenin nâmeşru tecavüzatına sed çekip Ruhu maaliyata teşvik ve Hissiyat-ı Ulviyesini tatmin etmektir ve insanı kemalât-ı insaniyeye sevkedip insan etmektir." Hakkın Şe'ni ise, İttifaktır. Faziletin Şe'ni, Tesanüddür. Teavünün Şe'ni, birbirinin imdadına yetişmektir. Dinin Şe'ni Uhuvvettir, İncizabdır. Nefs-i emmareyi gemlemekle bağlamak, Ruhu kemalâta kamçılamağla serbest bırakmanın Şe'ni, Saadet-i Dâreyn dir. İşte medeniyet-i hazır, edyan-ı sâbika-i semaviyeden, bahusus Kur'anın İrsadatından aldığı mehasinle beraber, Kur'ana karşı böyle Hakikat nazarında mağlub düşmüştür.

Ü ü n c ü d e r e c e: Binler mesailinden yalnız nümune olarak üç-dört mes'eleyi göstereceğiz. Evet Kur'anın Düsturları, Kanunları, Ezelden geldiğinden Ebede gidecektir. Medeniyetin kanunları gibi ihtiyar olup ölüme mahkûm değildir. Daima gençtir, kuvvetlidir. Meselâ: Medeniyetin bütün cem'iyat-ı hayriyeleri ile, bütün cebbarane şedid inzibat ve nizamatlarıyla, bütün ahlâkî terbiyegâhlarıyla, Kur'an-ı Hakîm'in iki mes'elesine karşı muaraza edemeyip mağlub düşmüşlerdir. Meselâ:

وَأَقِمُوا الصَّلَاةَ وَاتُّوا الزَّكُوَةَ * وَأَحَلُّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا

Kur'anın bu Galebe-i İ'cazkâranesini bir Mukaddeme ile beyan edeceğiz. Şöyled ki:

"İşarat-ül İ'caz"da isbat edildiği gibi bütün ihtilalat-ı beşeriyyenin madeni, bir kelime olduğu gibi bütün ahlâk-ı seyyienin menbaşı dahi, bir kelimedir.

Birinci kelime: "Ben tok olayım, başkası açlıktan ölse bana ne."

İkinci kelime: "Sen çalış, ben yiyeşim."

Evet hayat-ı içtimaiye-i beşeriyyede havas ve avam, yani zenginler ve fakirler, müvazeneleriyle rahatla yaşarlar. O müvazenenin esası ise: Havas tabakasında merhamet ve şefkat, aşağısında hürmet ve itaattir. Şimdi birinci kelime, havas tabakasını zulme, ahlâksızlığa, merhametsizlige sevketmiştir. İkinci kelime, avamı kine, hasede, mübarezeye sevkedip rahat-ı beşeriyyeyi birkaç asırdır selbettiği gibi; şu asırda sa'y, sermaye ile mübareze neticesi herkesçe malûm olan Avrupa hâdisat-ı azîmesi meydana geldi. İşte medeniyet, bütün cem'iyat-ı hayriye ile ve ahlâkî mektepleriyle ve şedid inzibat ve nizamatıyla, beşerin o iki tabakasını musalaha edemediği gibi, hayat-ı beşerin iki müdhiş yarasını tedavi edememiştir. Kur'an, birinci kelimeyi esasından "vücub-u zekat" ile kal'eder, tedavi eder. İkinci kelimenin esasını "hurmet-i riba" ile kal'edip tedavi eder. Evet, Âyet-i Kur'aniye Âlem kapısında durup ribaya yasaktır der. "Kavga kapısını kapamak için banka kapısını kapayınız" diyerek insanlara ferman eder. Şakirdlerine "girmeyiniz" emreder.

İkinci Esas: Medeniyet, Taaddüb-ü Ezvacı kabul etmiyor. Kur'anın o Hükmünü, kendine muhalif-i hikmet ve maslahat-ı beşeriyyeye münaffî telakki eder. Evet eğer izdivacdaki Hikmet, yalnız kaza-yı şehvet olsa, taaddüb bilakis olmalı. Halbuki, hattâ bütün hayvanatın şahadetiyle ve izdivac eden nebatatın tasdikiyle sabittir ki ; izdivacın

Hikmeti ve gayesi, tenasüldür. Kaza-yı şehvet lezzeti ise, o vazifeyi gördürmek için Rahmet tarafından verilen bir ücret-i cüz'iyedir. Madem Hikmeten, Hakikaten, izdivac nesil içindir, nev'in bekası içindir. Elbette, bir senede yalnız bir defa tevelliüde kabil ve ayın yalnız yarısında kabil-i telakküh olan ve elli senede ye'se düşen bir kadın, ekseri vakitte tâ yüz seneye kadar kabil-i telkîh bir erkeğe kâfi gelmediğinden, medeniyet pek çok fahişehaneleri kabul etmeye mecburdur.

Üçüncü Esas: Muhakemesiz medeniyet, Kur'an kadına sülüs verdiği için Âyeti tenkid eder. Halbuki hayat-ı içtimaiyede ekser Ahkâm, ekseriyet itibariyle olduğundan; ekseriyet itibariyle bir kadın, kendini himaye edecek birisini bulur. Erkek ise, ona yük olacak ve nafakasını ona bırakacak birisiyle teşrik-i mesaâ etmeye mecbur olur. İşte bu surette bir kadın, pederinden yarısını alsa, kocası noksaniyetini temin eder. Erkek, pederinden iki parça alsa, bir parçasını tezevvük ettiği kadının idaresine verecek; kız kardeşine müsavi gelir. İşte Adalet-i Kur'aniye böyle iktiza eder, böyle hükmetmiştir. **(Haşıye)**

Dördüncü Esas: Sanem-perestliği şiddetle Kur'an men'ettiği gibi, sanem-perestliğin bir nevi taklidi olan suret-perestliği de men'eder. Medeniyet ise, suretleri kendi

(Haşıye): Mahkemeye karşı ve mahkemeyi susturan lâyiha-i Temyiz'in müdafaatından bir parçasıdır. Bu makama haşıye olmuş.

Ben de adliyenin mahkemesine derim ki: Bin üç yüz elli senede ve her asırda üç yüz elli milyon insanların hayat-ı içtimaiyesinde en kudsî ve hakikatlı bir Düstur-u İlahîyi, üçyüzelli bin Tefsirin tasdiklerine ve ittifaklarına istinaden ve bin üçyüzelli sene zarfında geçmiş Ecda-dımızın İtikadlarına iktidaen tefsir eden bir adamı mahkûm eden haksız bir kararı, elbette rûy-ı zeminde adalet varsa, o kararı red ve bu hükmü nakzedecektir."

mehasininden sayıp Kur'ana muaraza etmek istemiş. Halbuki gölgeli gölgesiz suretler, ya bir zulm-ü mütehaccir veya bir riya-yı mütecessid veya bir heves-i mütecessimdir ki, beseri zulme ve riyaya ve hevaya, hevesi kamçılıayıp teşvik eder. Hem Kur'an merhameten, kadınların hürmetini muhafaza için, Hayâ perdesini takmasını emreder. Tâ hevesat-ı rezilenin ayağı altında o şefkat madenleri zillet çekmesinler. Âlet-ı hevesat, ehemmiyetsiz bir meta' hükmüne geçmesinler.**(Haşıye)** Medeniyet ise, kadınları yuvalarından çıkarıp, perdelerini yırtıp, beseri de baştan çıkarmıştır. Halbuki aile hayatı, kadın-erkek mabeyninde mütekabil hürmet ve muhabbetle devam eder. Halbuki açık-saçıklık, samimi hürmet ve muhabbeti izale edip ailevî hayatı zehirlemiştir. Hususan suretperestlik, ahlâkı fena halde sarstığı ve sukut-u ruha sebebiyet verdiği şununla anlaşılır: Nasılık merhume ve rahmete muhtaç bir güzel kadın cenazesine nazar-ı şehvet ve hevesle bakmak, ne kadar Ahlâkı tahrib eder. Öyle de: Ölmüş kadınların suretlerine veyahut sağ kadınların küçük cenazeleri hükmünde olan suretlerine hevesperverane bakmak, derinden derine hissiyat-ı ulviye-i insaniyeyi sarsar, tahrib eder.

İşte şu üç misal gibi binler Mesail-i Kur'aniyenin herbirisini, saadet-i beseriyyeyi dünyada temine hizmet etmekle beraber Hayat-ı Ebediyesine de hizmet eder. Sair mes'eleleri mezkûr mes'elelere kıyas edebilirsin.

Nasıl medeniyet-i hazırla, Kur'anın hayat-ı içtimaiye-i besere aid olan düsturlarına karşı mağlub olup Kur'anın

(Haşıye): Tesettür-ü Nisvan hakkında Otuzbirinci Mektub'un Yirmidördüncü Lem'ası, gayet kat'î bir surette isbat etmiştir ki: Tesettür, kadınlar için fitrîdir. Ref-i tesettür, fitrata münafidir.

İ'caz-ı Manevîsine karşı Hakikat noktasında iflas eder. Öyle de: Medeniyetin ruhu olan felsefe-i Avrupa ve hikmet-i beşeriyyeyi, Hikmet-i Kur'anla yirmibeş aded Sözlerde mizanlarla iki Hikmetin müvazenesinde, hikmet-i felsefiye âcize ve Hikmet-i Kur'aniyenin Mu'cize olduğu kat'iyyetle isbat edilmiştir. Nasılki Onbirinci ve Onikinci Sözlerde, hikmet-i felsefiyenin aczi ve ifası; ve Hikmet-i Kur'aniyenin İ'cazı ve ginası isbat edilmiştir, müracaat edebilirsin.

Hem nasıl medeniyet-i hazırla, Hikmet-i Kur'anın ilmî ve amelî İ'cazına karşı mağlub oluyor. Öyle de: Medeniyetin edebiyat ve belâgatı da, Kur'anın Edeb ve Belâgatına karşı nisbeti: Öksüz bir yetimin muzlim bir üzüm ile ümidsiz ağlayışı, hem süflî bir vaziyette sarhoş bir ayyaşın velvele-i ginasının (şarkı demektir) nisbeti ile, ulvî bir âşıkın muvakkat bir iftiraktan müştakane, ümidkârane bir üzüm ile ginası (şarkısı); hem zafer veya harbe ve ulvî fedakârlıklara sevketmek için teşvikkârane kasaid-i vataniyeye nisbeti gibidir. Çünkü edeb ve belâgat, tesir-i üslûb itibariyle ya üzüm verir, ya neş'e verir. Hüzün ise, iki kısımdır: Ya fakd-ül ahbabdan gelir, yani ahbabsızlıktan, sahibsizlikten gelen karanlıklı bir üzündür ki; dalalet-âlûd, tabiatperest, gafletpişे olan medeniyetin edebiyatının verdiği üzündür. İkinci üzüm, firak-ul ahbabdan gelir, yani ahbab var, firakında müştakane bir üzüm verir. İşte şu üzüm, Hidayet-Eda, Nur-Efşan Kur'anın verdiği üzündür. Amma neş'e ise, o da iki kısımdır: Birisi, nefsi hevesatına teşvik eder. O da tiyatrocu, sinemacı, romancı medeniyetin edebiyatının şe'nidir. İkinci neş'e, nefsi susturup, Ruhu, Kalbi, Aklı, Sırri maaliyata, Vatan-ı Aslîlerine, Makarr-ı Ebedîlerine, Ahbab-ı Uhrevîlerine yetişmek için latif ve edebli masumane bir teşviktir ki, o da Cennet ve Saadet-i Ebediyeye ve Rü'yet-i

Cemalullah'a beşeri sevkeden ve şevke getiren Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın verdiği neş'edir. İşte

قُلْ لَئِنْ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُ عَلَىٰ أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ لَا
يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا

İfade ettiği azîm mana ve büyük Hakikat, kasır-ül fehm olanlarca ve dikkatsizlikle mübalağalı bir belâgat için muhal bir suret zannediliyor. Hâşâ! Mübalağa değil, muhal bir suret değil, Ayn-ı Hakikat bir Belâgat ve mümkün ve vaki' bir surettedir.

O suretin bir vechi şudur ki; yani, Kur'andan tereşşuh etmeyen ve Kur'anın malî olmayan ins ve cinnin bütün güzel sözleri toplansa, Kur'anı tanzir edemez, demektir. Hem edememiş ki, gösterilmiyor. İkinci vecih şudur ki: Cin ve insin hattâ şeytanların netice-i efkârları ve muhassala-i mesâîleri olan medeniyet ve hikmet-i felsefe ve edebiyat-ı ecnebiye, Kur'anın Ahkâm ve Hikmet ve Belâgatına karşı âciz derekesindedirler, demektir. Nasıl da nüümunesini gösterdik.

* * *

(Meyve Risalesi'nden)

Onuncu Mes'elenin hâtimesi olarak iki Haşıyedir

B i r i n c i s i: Bundan oniki sene evvel işittim ki, en dehşetli ve muannid bir zındık Kur'ana karşı sū'-i kasdını tercümesiyle yapmağa başlamış ve demiş ki: "Kur'an tercüme edilsin, tâ ne mal olduğu bilinsin." Yani, lüzumsuz tekraratu herkes görsün ve tercümesi onun yerinde okunsun diye dehşetli bir plân çevirmiş. Fakat Risale-i Nur'un cerhedinmez hüccetleri katî isbat etmiş ki: Kur'anın hakikî tercümesi kabil değil ve lisan-ı nahvî olan lisan-ı Arabî yerinde Kur'anın meziyetlerini ve nüktelerini başka lisan muhafaza edemez ve herbir Harfi, on adedden bine kadar Sevab veren Kelimat-ı Kur'aniyenin mu'cizane ve cem'iyetli Tabirleri yerinde, beşerin âdi ve cüz'î tercümeleri tutamaz, onun yerinde Câmilerde okunmaz diye Risale-i Nur her tarafta İntisarıyla o dehşetli plânı akîm bıraktı. Fakat o zındıktan ders alan münafıklar, yine şeytan hesabına Kur'an güneşini üflemekle söndürmeğe, ahmak çocuklar gibi ahmakane ve divanecesine çalışmaları sebebiyle, bana gayet sıkı ve sıkıcı ve sıkıntılı bir halette bu Onuncu Mes'ele yazdırıldı tahmin ediyorum. Başkalar ile görüşemediğim için hakikat-ı hali bilemiyorum.

İ k i n c i H a ş i y e: Denizli hapsinden tahliyemizden sonra meşhur Şehir Oteli'nin yüksek katında oturmuştum. Karşımda güzel bahçelerde kesretli kavak ağaçları birer Halka-i Zikir tarzında gayet latif tatlı bir surette hem kendileri, hem dalları, hem yaprakları, havanın

dokunmasıyla cezbeķârane ve cazibedarane hareketle rakları, Kardeşlerimin müfarakatlarından ve yalnız kaldığımdan hüzünlü ve gamlı Kalbime ilişti. Birden gün ve kış mevsimi hatırlı geldi ve bana bir gaflet bastı. Ben, o kemal-i neş'e ile cilvelenen o nazenin kavaklara ve zîhayatlara o kadar acidim ki, gözlerim yaş ile doldu. Kâinatın süslü perdesi altındaki ademleri, firakları ihtar ve ihsasıyla Kâinat dolusu firakların, zevallerin hüzünleri başıma toplandı. Birden Hakikat-1 Muhammediyenin (A.S.M.) getirdiği Nur, imdada yetişti. O hadsiz hüzünleri ve gamları, sürürlara çevirdi. Hattâ o Nurun, herkes ve her Ehl-i İman gibi benim hakkımda milyon Feyzinden yalnız o vakitte, o vaziyete temas eden imdad ve tesellisi için Zât-1 Muhammediyeye (A.S.M.) karşı ebediyen minnetdar oldum. Şöyledi ki:

Ol nazar-ı gaflet, o mübarek nazeninleri; vazifesiz, neticesiz, bir mevsimde görünüp, hareketleri neş'eden değil belki güya ademden ve firaktan titreyerek hiçliğe düştüklerini göstermekle, herkes gibi bendeki Aşk-ı Beka ve Hubb-u Mehasin ve Şefkat-i Cinsiye ve Hayatiyeye medar olan damarlarımıma o derece dokundu ki, böyle dünyayı bir manevî Cehenneme ve Aklı bir tazib âletine çevirdiği sırada, Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm'ın beşere hediye getirdiği Nur perdeyi kaldırdı; i'dam, adem, hiçlik, vazifesizlik, abes, firak yerlerinde o kavakların herbirinin yaprakları adedince Hikmetleri, manaları ve Risale-i Nur'da isbat edildiği gibi, üç kısma ayrılan neticeleri ve vazifeleri var diye gösterdi:

Birinci kısım: Sâni'-i Zülcelal'in Esmasına bakar. Meselâ: Nasıl bir usta hârika bir makinayı yapsa; herkes o zâta **بَارَكَ اللَّهُ مَا شَاءَ اللَّهُ** deyip alkışlar. Öyle de:

O makina dahi, ondan maksud neticeleri tam tamına göstermesiyle, lisan-ı haliyle ustasını tebrik eder, alkışlar. Her zîhayat ve herşey böyle bir makinadır, ustasını tebriklerle alkışlar.

İkinci kısım Hikmetleri ise: Zîhayatın ve zîşuurun nazarlarına bakar. Onlara şirin bir mütalaagâh, birer Kitab-ı Marifet olur. Manalarını zîşuurun zihinlerinde ve suretlerini kuvve-i hâfizalarında ve elvah-ı misaliyede ve Âlem-i Gaybin Defterlerinde Daire-i Vücudda bırakıp, sonra Âlem-i Şehadeti terkeder, Âlem-i Gayba çekilir. Demek surî bir vücudu bırakır, manevî ve gaybî ve ilmî çok Vücundlari kazanır. Evet, madem Allah var ve İlmi ihata eder. Elbette adem, i'dam, hiçlik, mahv, fena; Hakikat noktasında Ehl-i İmanın dünyasında yoktur ve kâfirlerin dünyaları ademle, firakla, hiçlikle, fânilikle doludur. İşte bu Hakikati, umumun lisanında gezen bu gelen darb-ı mesel Ders verip, der: "**Kimin için Allah var, ona herşey var ve kimin için yoksa, herşey ona yoktur,ichtetir.**"

E l h a s ı l: Nasılkı İman, ölüm vaktinde insanı i'dam-ı ebedîden kurtarıyor; öyle de herkesin hususî dünyasını dahi i'damdan ve hiçlik karanlıklarından kurtarıyor. Ve küfür ise, hususan küfr-ü mutlak olsa; hem o insanı, hem hususî dünyasını ölümle i'dam edip manevî Cehennem zulmetlerine atar. Hayatının lezzetlerini acı zehirlere çevirir. Hayat-ı dünyeviyeyi Âhirete tercih edenlerin kulakları çınlasın. Gelsinler, buna ya bir çare bulsunlar veya İmana girsinler. Bu dehşetli hasarattan kurtulsunlar!

(Yirmialtıncı Söz‘den)

Ücüncü Mebhasın Sonu Ve Dördüncü Mebhas

E g e r d e s e n: "Kader bizi böyle bağlamış. Hürriyetimizi selbetmiştir. İnbisat ve cevelana müştak olan Kalb ve Ruh için Kadere İman bir ağırlık, bir sıkıntı vermiyor mu?"

E l c e v a b: Kat'â ve aslâ!.. Sıkıntı vermediği gibi, nihayetsiz bir hiffet, bir rahatlık ve Revh u Reyhanı veren ve Emn ü Emani temin eden bir sürüur, bir Nur veriyor. Çünkü insan Kadere İman etmezse, küçük bir dairede cüz'î bir serbestiyet, muvakkat bir hürriyet içinde, dünya kadar ağır bir yükü, bîçare Ruhun omuzunda taşımaya mecburdur. Çünkü insan bütün Kâinatla alâkadardır. Nihayetsiz makasid ve metalibi var. Kudreti, İradesi, hürriyeti milyondan birisine kâfi gelmediği için, çektiği manevî sıkıntı ağırlığı, ne kadar müdhiş ve muvahhiş olduğu anlaşılır. İşte Kadere İman, bütün o ağırlığı Kaderin sefenesine atar, kemal-i rahat ile, Ruh ve Kalbin kemal-i hürriyetiyle kemalâtında serbest cevelanına meydan veriyor. Yalnız nefs-i emmarenin cüz'î hürriyetini selbeder ve firavuniyetini ve rububiyetini ve keyfemâyeşa hareketini kırar. Kadere İman o kadar lezzetli, saadetlidir ki, tarif edilmez. Yalnız şu temsil ile o Lezzete ve o Saadete bir işaret edeceğiz. Şöyle ki:

İki adam, bir padişahın payitahtına giderler. O padişahın mahall-i garaib olan has sarayına girerler. Biri,

padişahı bilmez; o yerde gasibane, sârikane tavattun etmek ister. Fakat o bahçe, o sarayın iktiza ettilerini idare ve tedbir ve vâridat ve makinelerini işlettirmek ve garib hayvanatın erzakını vermek gibi zahmetli küllefetleri görür, mütemadiyen ızdırab çeker. O Cennet gibi bahçe, başına bir Cehennem gibi oluyor. Herşeye acıyor. İdare edemiyor. Teessüfle vakıtını geçirir. Sonra da, o hırsız edebsiz adam, te'dib suretiyle hapse atılır. İlkinci adam, padişahı tanır, padişaha kendini misafir bilir. Bütün o bahçede, o sarayda olan işler, bir nizam-ı kanunla cereyan ettiğini, herşey bir proğramla, kemal-i sühuletle işlediğini itikad eder. Zahmet ve küllefetleri, padişahın kanununa bırakıp kemal-i safâ ile o Cennet-misal bahçenin bütün lezzetlerinden istifade edip padişahın merhametine ve idare kanunlarının güzelliğine istinaden herşeyi hoş görür, kemal-i lezzet ve saadetle hayatını geçirir.

مَنْ أَمْنَ بِالْقَدَرِ أَمِنَ مِنَ الْكَدَرِ İşte sırrını anla.

DÖRDÜNCÜ MEBHAS:

E ġ e r d e s e n: "Birinci Mebahas'ta isbat ettin ki: Kaderin herşeyi güzeldir, Hayırdır. Ondan gelen şer de Hayırdır. Çırkinlik de güzeldir. Halbuki şu dâr-ı dünyadaki musibetler, beliyeler, o hükmü cerhediyor."

E l c e v a b: Ey şiddet-i şefkatten şedid bir elemi hisseden nefsim ve arkadaşım! Vücut, Hayr-ı Mahz; adem, şerr-i mahz olduğuna; bütün Mehasin ve Kemalâtın Vücuda rücuu ve bütün maasi ve mesaib ve nekaisin esası adem olduğu, delildir. Madem adem şerr-i mahzdır. Ademe müncер olan veya ademi işmam eden hâlât dahi şerri tazammun eder. Onun için, Vücudun en parlak Nuru olan

Hayat, ahval-i muhtelife içinde yuvarlanıp kuvvet buluyor. Mütebayin vaziyetlere girip tasaffi ediyor ve müteaddid keyfiyatı alıp, matlub semerati veriyor ve müteaddid tavırlara girip, Vâhib-i Hayat'in Nukuş-u Esmasını güzelce gösterir. İşte şu Hakikattandır ki, zîhayatlara âlâm ve mesaib ve meşakkat ve beliyyat suretinde bazı hâlât ârız olur ki; o hâlât ile hayatlarına Envâr-ı Vücut tededdüd edip zulümât-ı adem tebâud ederek hayatları tasaffi ediyor. Zira tevakkuf, sükûnet, sükût, atalet, istirahat, yeknesaklık; keyfiyatta ve ahvalde birer ademdir. Hattâ en büyük bir lezzet, yeknesaklık içinde hiçe iner.

E l h a s i l: Madem Hayat, Esma-i Hüsnanın Nukuşunu gösterir. Hayatın başına gelen hersey Hasendir. Meselâ: Gayet zengin, nihayet derecede san'atkâr ve çok san'atlarda mahir bir zât; âsâr-ı san'atını, hem kıymetdar servetini göstermek için âdi bir miskin adamı, modellik vazifesini gördürmek için, bir ücrete mukabil bir saatte murassa', musanna' yaptığı gömleği giydirir, onun üstünde işler ve vaziyetler verir, tebdil eder. Hem her nevi san'atını göstermek için keser, değiştirir, uzaltır, kısaltır. Acaba şu ücretli miskin adam o zâta dese: "Bana zahmet veriyorsun. Eğilip kalkmakla vaziyet veriyorsun, beni güzelleştiren bu gömleği kesip kısaltmakla güzelliğimi bozuyorsun" demeğe hak kazanabilir mi? "Merhametsizlik, insafsızlık ettin" diyebilir mi? İşte onun gibi Sâni'-i Zülcelal, Fâtır-ı Bîmisal; zîhayata göz, kulak, Akıl, Kalb gibi havas ve letaif ile murassa olarak giydirdiği Vücut gömleğini Esma-i Hüsnanın Nakışlarını göstermek için çok hâlât içinde çevirir, çok vaziyetlerde değiştirir. Elemler, musibetler nev'inde olan keyfiyat; bazı Esmasının Ahkâmını göstermek için Lemaat-ı Hikmet içinde bazı Şuaat-ı Rahmet ve o Şuaat-ı Rahmet içinde latif güzellikler vardır.

* **

Hâtime

[Eski Said'in serkeş, müftehir, mağrur, ucblu, riyakâr nefsinı susturan, teslime mecbur eden Beş Fîkradır.]

B i r i n c i F i k r a: Madem eşya var ve san'atlıdır. Elbette bir ustaları var. Yirmiikinci Söz'de gayet kat'î isbat edildiği gibi: Eğer herşey birinin olmazsa, o vakit herbir şey, bütün eşya kadar müşkil ve ağır olur. Eğer herşey birinin olsa, o zaman bütün eşya, bir şey kadar âsân ve kolay olur. Madem zemin ve âsumanı birisi yapmış, yaratmış. Elbette o pek hikmetli ve çok san'atkâr zât, zemin ve âsumanın meyveleri ve neticeleri ve gayeleri olan zîhayatları başkalara bırakıp işi bozmayacak. Başka ellere teslim edip bütün hikmetli işlerini abes etmeyecek, hiçe indirmeyecek, şükür ve İbadetlerini başkasına vermeyecektir.

İ k i n c i F i k r a: Sen ey mağrur nefsim! Üzüm ağacına benzersin. Fahrlenme! Salkımları o ağaç kendi takmamış, başkası onları ona takmış.

Ü ç ü n c ü F i k r a: Sen ey riyakâr nefsim! "Dine Hizmet ettim" diye gururlanma.

إِنَّ اللَّهَ لَيُوَعِّدُ هَذَا الدِّينَ بِالرَّجُلِ الْفَاجِرِ Sırrınca: Müzakkâ olmadığı için, belki sen kendini o recül-i fâcir bilmelisin. Hizmetini, Ubudiyetini; geçen Nimetlerin şükür ve Vazife-i Fîrat ve Fariza-i Hilkat ve Netice-i San'at bil, ucb ve riyadan kurtul!..

D ö r d ü n c ü F i k r a: Hakikat İlmini, hakikî Hikmeti istersen; Cenab-ı Hakk'ın Marifetini kazan. Çünkü bütün Hakaik-i Mevcudat, İsm-i Hakk'ın Şuaatı ve Esmasının Tezahüratı ve Sıfatının Tecelliyatıdırlar. Maddî ve manevî, cevherî, arazî herbir şeyin, herbir insanın Hakikatî, birer İsmî Nuruna dayanır ve Hakikatına istinad eder. Yoksâ hakikatsız, ehemmiyetsiz bir surettir. Yirminci Söz'ün âhirinde, şu Sırra dair bir nebze bahsi geçmiştir.

Ey nefis! Eğer şu dünya hayatına müştaksan, mevtten kaçarsan kat'iyyen bil ki: **Hayat zannettiğin hâlât, yalnız bulunduğun dakikadır.** O dakikadan evvel bütün zamanın ve o zaman içindeki eşya-i dünyeviye, o dakikada meyyittir, ölmüştür. O dakikadan sonra bütün zamanın ve onun mazrufu, o dakikada ademdir, hiçtir. Demek güvendiğin hayat-ı maddiye, yalnız bir dakikadır. Hattâ bir kısım ehl-i tedkik, "Bir âşiredir belki bir ân-ı seyyaledir" demişler. İşte şu Sirdandır ki; bazı Ehl-i Velayet, dünyanın dünya cihetiyile ademine hükmetmişler. Madem böyledir, hayat-ı maddiye-i nefsiyeyi bırak. Kalb ve Ruh ve Sırrın Derece-i Hayatlarına çıkış, bak; ne kadar geniş bir Daire-i Hayatları var. Senin için meyyit olan mazi, müstakbel; onlar için haydır, hayatdar ve mevcuddur. Ey nefsim!. Madem öyledir, sen dahi Kalbim gibi ağla ve bağır ve de ki:

**"Fâniyim, fâni olanı istemem. Âcizim, âciz olanı
istemem.**

**Ruhumu Rahman'a teslim eyledim, gayr istemem.
İsterim, fakat bir Yâr-ı Bâki isterim. Zerreyim, fakat
bir Şems-i Sermed isterim. Hiç-ender-hicim, fakat bu
mevcudatı Birden isterim."**

[Tılsım-ı Kâinatı Keşfeden, Kur'an-ı Hakîm'in Mühim Bir Tılsımını Halleden]

Otuzuncu Söz'den

Birinci Maksad,

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَيَّنَ أَنْ يَحْمِلُنَّهَا وَأَشْفَقْنَاهُ مِنْهَا وَحَمَلَهَا إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا

Şu Âyetin büyük hazinesinden tek bir cevherine işaret edeceğiz. Şöyle ki:

Gök, zemin, dağ tahammülünden çekindiği ve korktuğu Emanetin müteaddid vücuhudan bir ferdi, bir vechi, **ene**'dir. Evet **ene**, Zaman-ı Âdem'den şimdiye kadar Âlem-i İnsaniyetin etrafına dal budak salan nuranı bir Şecere-i Tûbâ ile, müdhiş bir şecere-i zakkumun çekirdeğidir. Şu azîm Hakikata girişmeden evvel, o Hakikatın fehmini teshil edecek bir Mukaddime beyan ederiz. Şöyle ki:

Ene, Künuz-u Mahfiye olan Esma-i İlahiyenin anahtarı olduğu gibi, Kâinatın Tılsım-ı Muğlakının dahi anahtarı olarak bir Muamma-yı Müşkilküşadır, bir Tılsım-ı Hayret-fezadır. O ene mahiyetinin bilinmesiyle, o garib Muamma, o acib Tılsım olan ene açılır ve Kâinat Tılsımını ve Âlem-i Vücubun künuzunu dahi açar. Şu mes'eleye dair

"Şemme" isminde bir Risale-i Arabiyemde şöyle bahsetmişiz ki: Âlemin miftahı insanın elindedir ve nefsine takılmıştır. Kâinat kapıları zahiren açık görünürken, hakikaten kapalıdır. Cenab-ı Hak, emanet cihetiyle insana "ene" namında öyle bir miftah vermiş ki; Âlemin bütün kapılarını açar ve öyle Tılsımlı bir enaniyet vermiş ki; Hallak-ı Kâinat'ın Künuz-u Mahfiyesini onun ile keşfeder. Fakat ene, kendisi de gayet muğlak bir Muamma ve açılması müşkil bir Tılsımdır. Eğer onun hakikî mahiyeti ve Sîrr-ı Hilkati bilinse; kendisi açıldığı gibi Kâinat dahi açılır. Şöyledir ki:

Sani-i Hakîm, insanların eline Emanet olarak, Rububiyetinin Sîfât ve Şuunatının Hakikatlarını gösterecek, tanıtacak, işaret ve nümuneleri câmi' bir ene vermiştir. Tâ ki o ene, bir vâhid-i kıyasî olup, Evsaf-ı Rububiyet ve Şuunat-ı Uluhiyet bilinsin. Fakat vâhid-i kıyasî, bir mevcud-u hakikî olmak lâzım değil. Belki hendesedeki farazî hatlar gibi, farz ve tevehhümle bir vâhid-i kıyasî teşkil edilebilir. İlim ve tahakkukla hakikî vücudu lâzım değildir.

S u a l: Niçin Cenab-ı Hakk'ın Sîfât ve Esmasının Marifeti, enaniyete bağlıdır?

E l c e v a b: Çünkü mutlak ve muhit bir şeyin hududu ve nihayeti olmadığı için, ona bir şekil verilmek ve üstüne bir suret ve bir taayyün vermek için hükmedilmez, mahiyeti ne olduğu anlaşılmaz. Meselâ: Zulmetsiz daimî bir ziya, bilinmez ve hissedilmez. Ne vakit hakikî veya vehmî bir karanlık ile bir hat çekilse, o vakit bilinir. İşte Cenab-ı Hakk'ın İlim ve Kudret, Hakîm ve Rahîm gibi Sîfât ve Esması; muhit, hududsuz, şeriksiz olduğu için onlara hükmedilmez ve ne oldukları bilinmez ve hissolunmaz.

Öyle ise hakikî nihayet ve hadleri olmadığından, farazî ve vehmî bir haddi çizmek lâzım geliyor. Onu da enaniyet yapar. Kendinde bir rububiyet-i mevhume, bir mâlikiyet, bir kudret, bir ilim tasavvur eder; bir had çizer. Onun ile muhit sıfatlara bir hadd-i mevhüm vaz'eder. "Buraya kadar benim, ondan sonra Onundur" diye bir taksimat yapar. Kendindeki ölçütükler ile, onların mahiyetini yavaş yavaş anlar. Meselâ: Daire-i mülkünde mevhüm rububiyetiyle, daire-i mümkünatta Hâlikinın Rububiyetini anlar ve zahir mâlikiyetiyle, Hâlikinın hakikî Mâlikiyetini fehmeder ve "Bu haneye mâlik olduğum gibi, Hâlik da şu Kâinatın Mâlikidir." der ve cüz'î ilmiyle Onun İlmini fehmeder ve kesbî san'atçığıyla O Sâni'-i Zülcelal'in ibda-i san'atını anlar. Meselâ: "Ben su evi nasıl yaptım ve tanzim ettim. Öyle de şu dünya hanesini birisi yapmış ve tanzim etmiş" der. Ve hakeza... Bütün Sıfât ve Şuunat-ı İlahiyeyi bir derece bildirecek, gösterecek binler esrarlı ahval ve sıfat ve hissiyat, ene'de münderiçtir.

Demek ene, âyine-misal ve vâhid-i kıyasî ve âlet-i inkişaf ve Mana-yı Harfi gibi; manası kendinde olmayan ve başkasının manasını gösteren, vücud-u insaniyetin kalın ipinden şurru bir tel ve mahiyet-i beşeriyyenin hullesiinden

ince bir ip ve Şahsiyet-i Âdemiyetin kitabından bir | tir ki, o |
in "iki yüzü" var. Biri, Hayra ve Vücuda bakar. O yüz ile yalnız Feyze kabildir. Vereni kabul eder, kendi icad edemez. O yüzde fâil değil, icaddan eli kısadır. Bir yüzü de şerre bakar ve ademe gider. Şu yüzde o fâildir, fiil sahibidir. Hem onun mahiyeti, harfiyedir; başkasının manasını gösterir. Rububiyeti hayaliyedir. Vücudu o kadar zaîf ve incedir ki; bizzât kendinde hiç bir şeye tahammûl edemez ve yüklenemez. Belki eşyanın derecat ve miktarlarını bildiren mizan-ül hararet ve mizan-ül hava

gibi mizanlar nev'inden bir mizandır ki; Vâcib-ül Vücud'un mutlak ve muhit ve hududsuz Sîfâtını bildiren bir mizandır.

İşte mahiyetini şu tarzda bilen ve iz'an eden ve ona göre hareket eden **قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكِّيَهَا** besaretinde dâhil olur.

Emaneti bihakkın eda eder ve o enenin dürbünüyle, Kâinat ne olduğunu ve ne vazife gördüğünü görür ve âfâkî malûmat nefse geldiği vakit, ene'de bir musaddık görür. O Ulûm, Nur ve Hikmet olarak kalır. Zulmet ve abesiyyete inkîlab etmez. Vaktaki ene, vazifesini şu suretle îfa etti; vâhid-i kıyasî olan mevhüm rububiyetini ve farazî mâlikiyetini terkeder.

لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ der. Hakikî Ubudiyetini takınır. Makam-ı "Ahsen-i Takvim"e çıkar.

Eğer o ene, Hikmet-i Hilkatini unutup, Vazife-i Fîtriyesini terkederek kendine mana-yı ismiyle baksa, kendini mâlik itikad etse; o vakit Emanete hîyanet eder,

وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّيَهَا altında dâhil olur. İşte bütün şirkleri ve şerleri ve dalaletleri tevlid eden enaniyetin şu cihetindendir ki; Semavat ve Arz ve Cibal tedehhüs etmişler, farazî bir

şirkten korkmuşlar. Evet ene ince bir |, bir tel, farazî bir hat iken, mahiyeti bilinmezse, tesettür toprağı altında neşvünema bulur; gittikçe kalınlaşır. Vücud-u insanın her tarafına yayılır. Koca bir ejderha gibi, vücud-u insanı bel' eder. Bütün o insan, bütün letaifiyle âdetâ ene olur. Sonra nev'in enaniyeti de bir asabiyet-i nev'iye

ve milliye cihetile o enaniyete kuvvet verip; o ene, enaniyet-i nev'iyeye istinad ederek, şeytan gibi, Sâni'-i Zülcelal'in Evamirine karşı mübareze eder. Sonra kıyas-ı binnefs suretiyle herkesi, hattâ herşeyi kendine kıyas edip, Cenab-ı Hakk'in mülkü onlara ve esbaba taksim eder. Gayet azîm

bir şirke düşer. **إِنَّ الشَّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ** mealini gösterir. Evet

nasıl mîrî malından kırk parayı çalan bir adam, bütün hazır arkadaşlarına birer dirhem almasını kabul ile hazmedebilir. Öyle de "Kendime mâlikim" diyen adam, "Herşey kendine mâliktir" demeye ve itikad etmeye mecburdur.

İşte ene, şu hainane vaziyetinde iken; cehl-i mutlaktadır. Binler fúnunu bilse de, cehl-i mürekkeble bir echeldir. Çünkü duyguları, efkârları Kâinatın Envâr-ı Marifetini getirdiği vakit, nefsinde onu tasdik edecek, ışıklandıracak ve idame edecek bir madde bulmadığı için önerler. Gelen herşey, nefsindeki renkler ile boyalanır. Mahz-ı Hikmet gelse, nefsinde abesiyet-i mutlaka suretini alır. Çünkü şu haldeki ene'nin rengi, şirk ve ta'tildir, Allah'ı inkârdır. Bütün Kâinat parlak Âyetlerle dolsa; o ene'deki karanlıklı bir nokta, onları nazarda söndürür, göstermez. Onbirinci Söz'de mahiyet-i insaniyetenin ve mahiyet-i insaniyedeki enaniyetin, -Manâ-yı Harfî cihetile- ne kadar hassas bir mizan ve doğru bir mikyas ve muhit bir führiste ve mükemmel bir harita ve câmi' bir âyne ve Kâinata güzel bir takvim, bir ruzname olduğu gayet kat'î bir surette tafsil edilmiştir. Ona müracaat edilsin. O Söz'deki tafsilata iktifaen kısa keserek Mukaddimeye nihayet verdik. Eğer Mukaddimeyi anladınsa gel, Hakikata giriyoruz.

İşte bak: Âlem-i İnsaniyette, Zaman-ı Âdem'den şimdkiye kadar iki cereyan-ı azîm, iki silsile-i efkâr; her tarafta ve her tabaka-i insaniyede dal budak salmış, iki şecere-i azîme hükmünde, biri, Silsile-i Nübûvvet ve Diyanet; diğerî, silsile-i felsefe ve hikmet, gelmiş gidiyor. Her ne vakit o iki silsile imtizaç ve ittihad etmiş ise, yani silsile-i felsefe, Silsile-i Diyanete dehalet edip itaat ederek Hizmet etmişse; Âlem-i İnsaniyet parlak bir surette bir Saadet, bir hayat-ı içtimaiye geçirmiştir. Ne vakit ayrı gitmişler ise, bütün Hayır ve Nur, Silsile-i Nübûvvet ve Diyanet etrafına toplanmış ve şerler ve dalaletler, felsefe silsilesinin etrafına cem'olmuştur. Şimdi şu iki silsilenin menşe'lerini, esaslarını bulmalıyız.

İşte Diyanet Silsilesine itaat etmeyen silsile-i felsefe ki, bir şecere-i zakkum suretini alıp, şirk ve dalalet zulümâtını etrafına dağıtır. Hattâ kuvve-i akliye dalında; dehriyyun, maddiyyun, tabiiyyun meyvelerini, beşer aklının eline vermiş. Ve kuvve-i gadabiye dalında; nemrudları, firavunları, şeddadları (**Haşıye**) beşerin başına atmış. Ve kuvve-i şeheviye-i behimiye dalında; âliheleri, sanemleri ve uluhiyet dava edenleri semere vermiş, yetiştirmiş. O şecere-i zakkumun menşei ile Silsile-i Nübûvvetin ki bir Şecere-i Tûbâ-i Ubudiyet hükmünde bulunan o silsilenin, küre-i zeminin başında mübarek dalları: Kuvve-i akliye dalında Enbiya ve Mürselîn ve Evliya ve Sîddîkîn meyvelerini yetiştirdiği gibi.. kuvve-i dafia dalında âdil

(Haşıye): Evet nemrudları, firavunları yetiştiren ve dayelik edip emziren, eski Mısır ve Babil'in ya sihir derecesine olmuş ve yahut hususî olduğu için etrafında sihir telakki edilen eski felsefeleri olduğu gibi; âliheleri eski Yunan kafasında yerlestiren ve esnami tevlid eden felsefe-i tabiiye bataklığıdır. Evet tabiatın perdesi ile Allah'ın Nurunu görmeyen insan, herşeye bir Uluhiyet verip kendi başına musallat eder.

hâkimleri, Melek gibi melikler meyvesini veren ve kuvve-i cazibe dalında hüsnü sîret ve ismetli cemal-i suret ve sehavet ve keremnamdarlar meyvesini yetiştiren ve beşer nasıl şu Kâinatın en mükemmel bir meyvesi olduğunu gösteren o şecerenin menşeî ile beraber ene'nin iki cihetindedir. O iki şecereye menşe' ve medar, esaslı bir çekirdek olarak ene'nin iki vechini beyan edeceğiz. Şöyle ki:

Ene'nin bir vechini Nübûvvet tutmuş gidiyor; diğer vechini felsefe tutmuş geliyor.

Nübûvvetin vechi olan birinci vecih: Ubudiyet-i Mahzanın menşeidir. Yani ene, kendini Abd bilir. Başkasına hizmet eder, anlar. Mahiyeti harfiyedir. Yani başkasının manasını taşıyor, fehmeder. Vücudu, tebeîdir. Yani başka birisinin vücudu ile kaim ve icadıyla sabittir, itikad eder. Mâlikiyeti, vehmiyedir. Yani kendi Mâlikinin izni ile; surî, muvakkat bir mâlikiyeti vardır, bilir. Hakikati, zilliyyedir. Yani, Hak ve Vâcib bir Hakikatın cilvesini taşıyan mümkün ve miskin bir zılldır. Vazifesi ise, kendi Hâlikîninin Sîfât ve Şuunatına mikyas ve mizan olarak, şuurkârane bir Hizmettir. İşte Enbiya ve Enbiya Silsilesindeki Asfiya ve Evliya ene'ye şu vecihle bakmışlar, böyle görmüşler, Hakikatı anlamışlar. Bütün mülkü Mâlik-ül Mûlk'e teslim etmişler ve hükümetmişler ki: O Mâlik-i Zülcelal'in ne Mülkünde, ne Rububiyetinde, ne Uluhiyetinde şerik ve naziri yoktur; muin ve vezire muhtaç değil; herşeyin anahtarı Onun Elindedir; herşeye Kadir-i Mutlaktır. Esbab, bir perde-i zahiriyyedir; tabiat, bir Şeriat-ı Fîtriyesidir ve Kanunlarının bir Mecmuasıdır ve Kudretinin bir Mistarıdır. İşte şu parlak nurani güzel Yüz, hayatdar ve manidar bir çekirdek hükmüne geçmiş ki; Hâlik-ı Zülcelal bir Şecere-i Tûbâ-i Ubudiyeti Ondan halketmiştir

ki, Onun mübarek dalları, Âlem-i Beşeriyetin her tarafını nurani meyvelerle tezyin etmiştir. Bütün zaman-ı mazideki zulümü dağıtip, o uzun zaman-ı mazi; felsefenin gördüğü gibi bir mezar-ı ekber, bir ademistan olmadığını, belki istikbale ve Saadet-i Ebediyeye atlamat için, ervah-ı âfilîne bir medar-ı envâr ve muhtelif basamaklı bir Mi'rac-ı Münevver ve ağır yüklerini bırakan ve serbest kalan ve dünyadan göçüp giden Ruhların nurani bir Nuristanı ve bir Bostanı olduğunu gösterir.

İ k i n c i v e c i h i s e: Felsefe tutmuştur. Felsefe ise, ene'ye mana-yı ismiyle bakmış. Yani kendi kendine delalet eder, der. Manası kendindedir, kendi hesabına çalışır, hükümeder. Vücudu aslı, zâtî olduğunu telakki eder. Yani zâtında bizzât bir vücudu vardır, der. Bir hakk-ı hayatı var.. daire-i tasarrufunda hakikî mâliktit, zu'meder. Onu bir hakikat-ı sabite zanneder. Vazifesini, hubb-u zâtından neş'et eden bir tekemmül-ü zâtî olduğunu bilir ve hakeza.. çok esasat-ı fasideye mesleklerini bina etmişler. O esasat, ne kadar esassız ve çürük olduğunu sair Risalelerimde ve bilhassa Sözlerde hususan Onikinci ve Yirmibeşinci Sözlerde katî isbat etmişiz. Hattâ silsile-i felsefenin en mükemmel ferdleri ve o silsilenin dâhîleri olan **Eflatun** ve **Aristo**, **İbn-i Sina** ve **Farabî** gibi adamlar; "İnsaniyetin gayet-ül gayatu, "**teşebbüh-ü bil-vâcib**"dir.. yani Vâcib-ül Vücut'a benzemektir" deyip firavunane bir hüküm vermişler ve enaniyeti kamçılıyip şirk derelerinde serbest koşturarak; esbabperest, sanemperest, tabiatperest, nûcumperest gibi çok enva'-ı şirk taifelerine meydan açmışlar. İnsaniyetin esasında münderîç olan acz ve za'f, fakr ve ihtiyaç, naks ve kusur kapılarını kapayıp, Ubudiyetin yolunu seddetmişler. Tabiata saplanıp, şirkten tamamen çıkamayıp, şürkün geniş kapısını bulamamışlar...

Nübüvvet ise: Gaye-i insaniyet ve vazife-i beşeriyet, Ahlâk-ı İlahiye ile ve Secaya-yı Hasene ile tahalluk etmekle beraber, aczini bilip Kudret-i İlahiyeye iltica, za'fini görüp Kuvvet-i İlahiyeye istinad, fakrını görüp Rahmet-i İlahiyeye itimad, ihtiyacını görüp Gına-yı İlahiyeden istimdad, kusurunu görüp Afv-ı İlahîye istîğfar, naksını görüp Kemal-i İlahîye tesbihhan olmaktadır diye, Ubudiyetkârane hükmetmişler.

İşte diyanete itaat etmeyen felsefenin böyle yolu şaşırıldığı içindir ki; ene kendi dizginini eline almış.. dalaletin herbir nev'ine koşmuş. İşte şu vecih tekni ene'nin başı üzerinde bir şecere-i zakkum neşvünema bulup, Âlem-i İnsaniyetin yarısından fazlasını kaplamış.

İşte o şecerenin kuvve-i şeheviye-i behimiye dalında, beşerin enzarına verdiği meyveler ise; esnamlar ve âlihelerdir. Çünkü felsefenin esasında, kuvvet müstahsендir. Hattâ "Elhükmü lil-galib" bir düsturudur. "Galebe edende bir kuvvet var. Kuvvette hak vardır." der. (Haşiye-1) Zulmü manen alkışlamış; zalimleri teşci' etmiştir ve cebbarları, uluhiyet davasına sevketmiştir. Hem masnu'daki güzelliği ve nakıştaki Hüsnü, masnua ve nakşa mal edip, Sâni' ve Nakkaş'ın mücerred ve mukaddes Cemalinin cilvesine nisbet etmeyerek, "Ne güzel yapılmış" yerine "Ne güzeldir" der. Perestiş lâyik bir sanem hükmüne getirir. Hem herkese satılan müzahref, hodfüruş, gösterici, riyakâr bir hüsnü istihsan ettiği için riyakârları alkışlamış, sanem-misalleri kendi âbidlerine âbide (Haşiye-2) yapmıştır. O şecerenin kuvve-i gadabiye dalında,

(Haşiye-1): Düstur-u Nübüvvet "Kuvvet Haktadır, Hak kuvvette değildir" der, zulmü keser, Adaleti temin eder.

(Haşiye-2): Yani o sanem-misaller perestişkârlarının hevesatlarına hoş görünmek ve teveccühlerini kazanmak için riyakârane gösteriş ile ibadet gibi bir vaziyet gösteriyorlar.

bîçare beşerin başında küçük-büyük nemrudlar, fıravunlar, şeddadlar meyvelerini yetiştirmiş. Kuvve-i akliye dalında, Âlem-i İnsaniyetin dimağına dehriyyun, maddiyyun, tabiiyyun gibi meyveleri vermiş; beşerin beynini bin parça etmiştir...

Şimdi şu Hakikatı tenvir için, felsefe mesleğinin esasat-1 fasidesinden neş'et eden neticeleriyle, Silsile-i Nübûvvetin Esasat-1 Sadıkasından tevellüd eden neticelerinin binler müvazenesinden nümune olarak üç-dört misal zikrediyoruz.

Meselâ: Nübûvvetin hayat-1 şahsiyedeki düsturî neticelerinden تَحَلُّقُوا بِأَخْلَاقِ اللَّهِ kaidesiyle "Ahlâk-1 İlahiye ile muttasif olup Cenab-1 Hakk'a mütezellilane teveccûh edip acz, fakr, kusurunu bilip Dergâhına Abd olunuz" Düsturu nerede? Felsefenin teşebbüh-ü bil-Vâcib insaniyetin gayet-i kemalidir kaidesiyle "Vâcib-ül Vücud'a benzemeğe çalışınız" hodfürüşane düsturu nerede! Evet nihayetsiz acz, za'f, fakr, ihtiyaç ile yoğrulmuş olan mahiyet-i insaniye nerede! Nihayetsiz Kadir, Kavî, Gani ve Müstağni olan Vâcib-ül Vücud'un mahiyeti nerede!..

İkinci Misal: Nübûvvetin hayat-1 içtimaiyedeki düsturî neticelerinden ve şems ve kamerden tut, tâ nebatat hayvanatın imdadına ve hayvanat insanın imdadına, hattâ zerrat-1 taamiye hüceyrat-1 bedenin imdadına ve muavenetine koşturulan Düstur-u Teavün, Kanun-u Kerem, Namus-u İkram nerede! Felsefenin hayat-1 içtimaiyedeki düsturlarından ve yalnız bir kısım zalim ve canavar insanların ve vahşi hayvanların, fitratlarını sû'l-i istimallerinden neş'et eden düstur-u cidal nerede! Evet düstur-u

cidali o kadar esaslı ve küllî kabul etmişler ki, "Hayat bir cidaldır" diye eblehane hükümetmişler.

Üçüncü Misal : Nübüvvetin Tevhid - i İlahî hakkındaki Netaic-i Âliyesinden ve düstur-u galiyesinden

الْوَاحِدُ لَا يَصْدُرُ إِلَّا عَنِ الْوَاحِدِ yani "Her birliği bulunan,

yalnız birden sudûr edecktir. Madem her şeyde ve bütün eşyada bir birlik var, demek birtek Zâtın icadıdır" diye olan tevhidkârane düsturu nerede? Eski felsefenin bir düstur-u

الْوَاحِدُ لَا يَصْدُرُ عَنْهُ إِلَّا الْوَاحِدُ "Birden bir

sudûr eder" yani "Bir zâtta, bizzât birtek sudûr edebilir. Sair şeyleler, vasıtalar vasıtasıyla ondan sudûr eder" diye Ganiyy-i Ale-l-İtlak ve Kadir-i Mutlak'ı âciz vesaite muhtaç göstererek, bütün esbaba ve vesaite, Rububiyette bir nevi şirket verip Hâlik-ı Zülcelal'e, "akl-ı evvel" namında bir mahluku verip, âdetâ sair mülkünü esbaba ve vesaite taksim ederek bir şirk-i azîme yol açan, şirk-âlûd ve dalalet-piše o felsefenin düsturu nerede?..

Hükemanın yüksek kısmı olan Îşrakiyyun böyle haltetseler; Maddiyyun, Tabiiyyun gibi aşağı kısımları ne kadar haltedeceklerini kıyas edebilirsin.

Dördüncü Misal: Nübüvvetin Düstur-u Hakîmanesinden

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ Sırriyla: "Herşeyin, her zîha-

yatın neticesi ve Hikmeti kendine aid bir ise; Sâniine aid neticeleri, Fâtırına bakan Hikmetleri binlerdir.

Herbir şeyin, hattâ bir meyvenin; bir ağacın meyveleri kadar Hikmetleri, neticeleri bulunduğu" Mahz-ı Hakikat olan Düstur-u Hikmet nerede? Felsefenin "Herbir zîhayatın neticesi kendine bakar veya hut insanın menafî'ine aiddir" diye, koca bir dağ gibi ağaca, hardal gibi bir meye, bir netice takmak gibi gayet manasız bir abesiyet içinde gördüğü hikmetsiz hikmet-i müzahrefe düsturları nerede?

Şu Hakikat, Onuncu Söz'ün Onuncu Hakikatında bir derece gösterildiğinden kısa kestik. İşte bu dört misale, binler misali kıyas edebilirsin. "**Lemaat**" namındaki bir Risalede bir kısmına işaret etmişiz.

İşte felsefenin şu esasat-ı fasidesinden ve netaic-i vahîmesindendir ki: İslâm hükümasından **İbn-i Sina** ve **Farabî** gibi dâhîler, şâşaa-i suriyesine meftun olup, o mesleğe aldanıp, o mesleğe girdiklerinden; âdi bir Mü'min derecesini ancak kazanabilmişler. Hattâ **İmam-ı Gazalî** gibi bir Hüccet-ül İslâm, onlara o dereceyi de vermemiş.

Hem mütekellimîn mütebahhirîn ülemasından olan Mu'tezile imamları, zînet-i surîsine meftun olup, o mesleğe ciddî temas ederek, Aklı hâkim ittihaz ettiklerinden, ancak fâsık, mübtedî bir Mü'min derecesine çıkabilmişler. Hem üdeba-yı İslâmiyenin meşhurlarından bedbînlikle **maruf Ebu-l Alâ-i Maarri** ve yetimane ağlayışıyla mevsuf **Ömer Hayyam** gibilerin, o mesleğin nefs-i emmareyi okşayan zevkiyle zevklenmesi sebebiyle, Ehl-i Hakikat ve Kemalden bir sille-i tahkir ve tekfir yiyip; "**Edebsizlik ediyorsunuz, zendekaya giriyporsunuz, zındıkları yetiştiryorsunuz**" diye zecirkârane te'dib tokatlarını almışlar.

Hem meslek-i felsefenin esasat-ı fasidesindendir ki: **Ene**, kendi zâtında hava gibi zaîf bir mahiyeti olduğu halde,

felsefenin meş'um nazarı ile mana-yı ismî cihetiyile baktığı için; güya buhar-misal o ene temeyyu edip, sonra ülfet cihetiyile ve maddiyata tevaggul sebebiyle güya tasallub ediyor. Sonra gaflet ve inkâr ile o **enaniyet** tecemmüd eder. Sonra isyan ile tekeddür eder, şeffafiyetini kaybeder. Sonra gittikçe kalınlaşıp sahibini yutar. Nev'-i insanın efkâriyla şiser. Sonra sair insanları, hattâ esbabı kendine ve nefsine kıyas edip, onlara -kabul etmedikleri ve teberri ettikleri halde birer firavunluk verir. İşte o vakit, Hâlik-1 Zülcelal'in Evamirine karşı mübareze vaziyetini alır. **مَنْ يُخِيِّ الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ**

der. Meydan okur gibi Kadîr-i Mutlak'ı acz ile ittiham eder. Hattâ Hâlik-1 Zülcelal'in evsafına müdahale eder. İşine gelmeyenleri ve nefş-i emmarenin firavunluğunun hoşuna gitmeyenleri ya red, ya inkâr, ya tahrif eder. Ezcümle:

Felasifenin bir taifesi, Cenab-1 Hakk'a "mûcib-i bizzât" demişler, ihtiyarını nefyetmişler; ihtiyarını isbat eden bütün Kâinatın nihayetsiz şehadetlerini tekzib etmişler.

فَيَا سُبْحَانَ اللَّهِ Şu Kâinatta zerreden şemse kadar

bütün mevcudat Taayyünatlarıyla, İntizamatıyla, Hikmetleriyle, Mizanlarıyla Sâniin İhtiyarını gösterdikleri halde, şu kör olası felsefenin gözü görmüyor. Hem bir kısım felasife, "Cüz'iyata İlîm-i İlâhî taalluk etmiyor" diye İlîm-i İlâhînin azametli ihatasını nefyedip, bütün mevcudatın şehadat-1 sadıkalarını reddetmişler. Hem felsefe, esbaba tesir verip, tabiat eline icad verir. Yirmiikinci Söz'de kat'î bir surette isbat edildiği gibi; her şeye Hâlik-1 Külli Şey'e has, parlak sikkeyi görmeyip âciz, camid, şuursuz, kör ve iki eli tesadüf ve kuvvet gibi iki körün elinde olan

tabiata masdariyet verip, binler Hikmet-i Âliyeyi ifade eden ve herbiri birer Mektubat-ı Samedaniye hükmünde olan mevcudatın bir kısmını ona mal eder.

Hem Onuncu Söz'de isbat edildiği gibi, Cenab-ı Hak bütün Esmasıyla ve Kâinat bütün Hakaıyla ve Silsile-i Nübüvvet bütün Tahkikatıyla ve Kütüb-ü Semaviye bütün Âyâtiyla gösterdikleri Haşir ve Âhiret kapısını bulmayıp, Haşri nefyedip, Ervahlara bir ezeliyet isnad etmişler. İşte bu hurafatlara sair mes'elelerini kiyas edebilirsin. Evet şeytanlar, güya ene'nin gaga ve pençesiyle dinsiz feylesoflarının akıllarını havaya kaldırıp dalalet derelerine atıp dağıtmıştır. **Küçük Âlemde ene, büyük Âlemde tabiat gibi tağutlardandır.**

**فَمَنْ يَكُفُرُ بِالظَّاغُوتِ وَرُوَيْدَمْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى لَا
إِنْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ**

Geçen Hakikati tenvir edecek bir seyahat-ı hayaliye suretinde nim-manzum olarak "Lemaat"ta yazdığım bir vakia-i misaliyenin mealini şurada zikretmeye münasebet geldi. Şöyle ki:

Bu Risalenin Te'lifinden sekiz sene evvel İstanbul'da, Ramazan-ı Şerifte, meslek-i felsefe ile münasebette bulunan Eski Said'in Yeni Said'e inkılاب edecegi bir hengâmdadır ki, Fatiha-i Şerife'nin âhirinde

صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الصَّالِحِينَ

ile işaret ettiği üç mesleği düşünürken şöyle bir vakia-i hayaliye, bir hâdise-i misaliye, rü'yaya benzer bir hâdise gördüm ki:

Kendimi, bir sahra-yı azîmede görüyorum. Bütün zeminin yüzünü; karanlıklı, sıkıcı ve boğucu bir bulut tabakası kaplamış. Ne nesim var, ne ziya, ne Âb-ı Hayat.. hiçbirisi bulunmuyor. Her tarafı canavarlar, muzır ve muvahhiş mahluklarla dolu olduğunu tevehhüm ettim. Kalbime geldi ki: "Şu zeminin öteki tarafında ziya, nesim, Âb-ı Hayat var. Oraya geçmek lâzım." Baktım ki, ihtiyarsız sevk olunuyorum. Zeminin içinde, tünel-vari bir mağaraya sokuldum. Gitgide zeminin içinde seyahat ettim. Bakıyorum ki: Benden evvel o taht-el arz yolda çok kimseler gitmişler. Her tarafta boğulup kalmışlar. Onların ayak izlerini görüyordum. Bazılarının bir zaman seslerini iştiyordum. Sonra sesleri kesiliyordu.

Ey, hayali ile benim seyahat-ı hayaliyeme iştirak eden arkadaşı! O zemin, tabiattır ve felsefe-i tabiiyedir. Tünel ise, ehl-i felsefenin efkârı ile Hakikata yol açmak için açtıkları meslektir. Gördüğüm ayak izleri, **Eflatun** ve **Aristo (Haşiye)** gibi meşahirlerindir. İşittiğim sesler, **Ibn-i Sina** ve **Farabî** gibi dâhîlerindir. Evet **Ibn-i Sina**'nın bazı sözlerini, kanunlarını bazı yerlerde görüyordum. Sonra, bütün bütün kesiliyordu. Daha ileri gidememiş. Demek boğulmuş. Her ne ise, seni meraktan kurtarmak için

(Haşiye): Eğer desen: "Sen necisin, bu meşahire karşı meydana çıkıyorsun? Sen bir sinek gibi olup da, kartalların uçmalarına karışıyorsun?" Ben de derim ki: "Kur'an gibi bir Üstad-ı Ezeliyem varken, dalalet-âlûd felsefenin ve evham-âlûd aklın şakirdleri olan o kartallara, hakikat ve marifet yolunda, sinek kanadı kadar da kıymet vermeğe mecbur değilim. Ben onlardan ne kadar aşağı isem, onların ustası dahi, benim Üstadımdan bin defa daha aşağıdır. Üstadımlın Hımmetiyle, onları garkeden madde, ayağımı da islatamadı. Evet büyük bir padişahın, onun kanununu ve evamirini hâmil küçük bir neferi, küçük bir şahın büyük bir müşirinden daha büyük işler görebilir..."

hayalin altındaki Hakikatın bir köşesini gösterdim. Şimdi seyahatima dönüyorum.

Gitgide baktım ki benim elime iki şey verildi. Biri, bir elektrik; o **taht-el arz tabiatın zulümâtını dağıtır**. Diğerî, bir âlet ile dahi azîm kayalar, dağ-misal taşlar parçalanıp bana yol açılıyor. Kulağıma denildi ki: "Bu elektrik ile o âlet, Kur'anın Hazinesinden size verilmiştir." Her ne ise, çok zaman öylece gittim. Baktım ki, öteki tarafa çıktım. Gayet güzel bir bahar mevsiminde bulutsuz bir güneş, ruh-efza bir nesim, hayatdar bir

Âb-ı Leziz, her taraf şenlik içinde bir Âlem gördüm. **الْحَمْدُ لِلّٰهِ**

dedim.

Sonra baktım ki, ben kendi kendime mâlik değilim. Birisi beni tecrübe ediyor. Yine evvelki vaziyette o sahra-yı azimede, boğucu bulut altında yine ben kendimi gördüm. Daha başka bir yolda bir saik beni sevkediyordu. Bu defa taht-ez zemin değil, belki seyr ve seyahatla yeryüzünü kat'edip öteki yüzeye geçmek için gidiyordum. O seyahatında öyle acaib ve garaibi görüyordum ki, tarif edilmez. Deniz bana hiddet ediyor, fırtına beni tehdid eder, herşey bana müşkilât peyda eder. Fakat yine Kur'andan bana verilen bir vasıta-i seyahatimla geçiyordum, galebe çalışıyordu. Gitgide bakıyordum, her tarafta seyyahların cenazeleri bulunuyor. O seyahati bitirenler, binde ancak birdir. Her ne ise... O buluttan kurtulup, zeminin öteki yüzüne geçip güzel güneşle karşılaştım. Ruh-Efza nesimi teneffüs ederek, **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** dedim. O Cennet gibi o Âlemi seyre başladım.

Sonra baktım: Biri var ki, beni orada bırakmıyor. Başka yolu bana gösterecek gibi, yine beni bir anda o müdhiş sahraya getirdi. Baktım ki: Yukarıdan inmiş aynı asansörler gibi muhtelif tarzlarda bazı tayyare, bazı otomobil, bazı zenbil gibi şeyler görünüyor. Kuvvet ve istidada göre onlara atılsa yukarıya

çekiliyor. Ben de birisine atladım. Baktım, bir dakika zarfında bulutun fevkine beni çıkardı. Gayet güzel, müzeyyen, yeşil dağların üstüne çıktım. O bulut tabakası, dağın yarısına kadar gelmemişi. En latif bir nesim, en leziz bir âb, en şirin bir ziya her tarafta görünüyor. Baktım ki: O asansörler gibi nurani menziller, her tarafta var. Hattâ iki seyahatimda ve zeminin öteki yüzünde onları görmüştüm. anlamamıştım. Şimdi anlıyorum ki şunlar, Kur'an-ı Hakîm'in Âyetlerinin Cilveleridir.

İşte **وَلَا الصَّالِينَ** ile işaret olunan evvelki yol, tabiatı

saplananların ve tabiyyun fikrini taşıyanların mesleğidir ki; onda, Hakikata ve Nura geçmek için ne kadar müşkilât olduğunu hissettiniz.

غَيْرُ الْمَفْضُوبِ ile işaret olunan ikinci yol, esbabperestlerin ve

vesaite icad ve tesir verenlerin, Meşaiyyun hüküması gibi; yalnız Akıl ile, fikir ile Hakikat-ül Hakaika ve Vâcib-ül Vücud'un Marifetine yol açanların mesleğidir.

الَّذِينَ آنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ ile işaret olunan üçüncü yol ise: Sîrat-ı

Müstakim Ehli olan Ehl-i Kur'anın Cadde-i Nuraniyesidir ki en kısa, en rahat, en selâmet ve herkese açık, semavî ve rahmanî ve nuranî bir meslektir.

İKİNCİ NOKTANIN İKİNCİ MEBHASI

Ehl-i dalaletin vekili, tutunacak ve dalaletini ona bina edecek hiçbir şey bulamadığı ve mülzem kaldığı zaman şöyle diyor ki:

"Ben, saadet-i dünyayı ve lezzet-i hayatı ve terakkiyatı medeniyeti ve kemal-i san'atı; kendimce, Âhireti düşünmemekte ve Allah'ı tanımadamakta ve hubb-u dünyada ve hürriyette ve kendine güvenmekte gördüğüm için, insanın ekserisini bu yola şeytanın himmetiyle sevkettim ve ediyorum.

E l c e v a b: Biz dahi Kur'an namına diyoruz ki: **Ey bîçare insan!** Aklını başına al! Ehl-i dalaletin vekilini dinleme! Eğer onu dinlersen hasaretin o kadar büyük olur ki, tasavvurundan Ruh, Akıl ve Kalb ürperir. Senin önünde iki yol var:

B i r i s i: Ehl-i dalaletin vekilinin gösterdiği şekavetli yoldur.

D i ğ e r i: Kur'an-ı Hakîm'in tarif ettiği saadetli yoldur. İşte o iki yolu pekçok müvazenelerini, çok Sözlerde, hususan Küçük Sözlerde gördün ve anladın. Şimdi makam münasebetiyle binde bir müvazenelerini yine gör, anla. Şöyle ki:

Şirk ve dalaletin ve fisk ve sefahetin yolu, insanı nihayet derecede sukut ettiriyor. Hadsiz elemeler içinde nihayetsiz ağır bir yükü zaîf ve âciz beline yükletir. Çünkü insan, Cenab-ı Hakk'ı tanımazsa ve Ona tevekkül etmezse,

o vakit insan, gayet derecede âciz ve zaîf, nihayet derecede muhtaç, fakir, hadsiz musibetlere maruz, elemli, kederli bir fâni hayvan hükmünde olup, bütün sevdigi ve alâka peyda ettiği bütün eşyadan mütemadiyen firak elemini çeve çeve, nihayette, bâki kalan bütün ahbabını bir firak-ı elîm içinde bırakıp, kabrin zulümâtına yalnız olarak gider. Hem müddet-i hayatında gayet cüz'î bir ihtiyar ve küçük bir iktidar ve kısacık bir hayat ve az bir ömür ve sönük bir fikir ile nihayetsiz elemeler ile ve emeller ile faydasız çarpışır ve hadsiz arzuların ve makasının tahsiline, semeresiz boşu boşuna çalışır. Hem kendi vücutunu yüklenemediği halde, koca dünya yükünü bîçare beline ve kafasına yüklenir. Daha Cehenneme gitmeden Cehennem azabını çeker.

Evet şu elîm elemi ve dehşetli manevî azabı hissetmemek için, ehl-i dalalet ibtal-i his nev'inden gaflet sarhoşluğu ile muvakkaten hissetmez. Fakat hissedeceğini zaman yani kabre yakın olduğu vakit birden hisseder. Çünkü Cenab-ı Hakk'a hakikî Abd olmazsa, kendi kendine mâlik zannedecek. Halbuki o cüz'î ihtiyar, o küçük iktidarı ile şu firtinalı dünyada vücutunu idare edemiyor. Hayatına muzır mikroptan tut, tâ zelzeleye kadar binler taife düşmanları, hayatına karşı tehacüm vaziyetinde görür. Elîm bir korku dehşeti içinde her vakit kendine müdhiş görünen kabir kapısına bakıyor. Hem bu vaziyette iken insanlığı itibariyle nev'-i insanî ile ve dünya ile alâkadar olduğu halde, dünyayı ve insanı bir **Hakîm, Alîm, Kadîr, Rahîm, Kerim** bir zâtin Tasarrufunda tasavvur etmediği ve onları tesadüf ve tabiatla havale ettiği için, dünyanın ehvali ve insanın ahvali onu daima iz'ac eder. Kendi elemiyle beraber insanların elemesini de çeker. Dünyanın zelzelesi, taunu, tufanı, kaht u galası, fena ve zevali, ona

gayet müz'iç ve karanlıklı birer musibet suretinde onu tazib eder.

Hem şu haldeki insan, merhamet ve şefkate lâyik değildir. Çünkü kendi kendine bu dehşetli vaziyeti veriyor. Sekizinci Söz'de kuyuya girmiş iki kardeşin müvazene-i halinde denildiği gibi; nasıl bir adam, güzel bir bahçede, güzel bir ziyafette, güzel ahbablar içinde, nezahetli, tatlı, namuslu, hoş, meşru bir lezzet ve eğlenceye kanaat etmeyip, gayr-ı meşru ve mülevves bir lezzet için çirkin ve necis bir şarabı içse, sarhoş olup kendini kış ortasında, pis bir yerde ve hattâ canavarlar içinde tahayyül etse, titreyip bağıriп çağırısa nasıl merhamete lâyık değil. Çünkü Ehl-i Namus ve mübarek arkadaşlarını canavar tasavvur eder, onlara karşı hakaret eder. Hem ziyafetteki leziz taamları ve temiz kapları mülevves, pis taşlar tasavvur eder, kırmağ'a başlar. Hem mecliste muhterem kitabları ve manidar mektubları manasız ve âdi nakişlar tasavvur eder, yırtarak ayak altına atar ve hâkeza... Böyle bir şahıs, nasıl merhamete müstehak değil, belki tokata müstehaktır. Öyle de: Sû'-i ihtiyarından neş'et eden küfür sarhoşluğu ile ve dalalet divaneliğiyle Sâni'-i Hakîm'in şu misafirhane-i dünyasını, tesadüf ve tabiat oyunçağı olduğunu tevehhüm edip ve Cilve-i Esma-i İlahiyeyi tazelendiren masnuatın, zamanın geçmesiyle vazifelerinin bittiгinden Âlem-i Gayba geçmelerini, adem ile i'dam tasavvur ederek ve Tesbihat sadâlarını, zeval ve firak-ı ebedî vaveylâsı olduklarını tahayyül ettiгinden ve Mektubat-ı Samedaniye olan şu mevcudat sahifelerini, manasız, karmakarışık tasavvur ettiгinden ve Âlem-i Rahmete yol açan kabir kapısını zulümat-ı adem ağızı tasavvur ettiгinden ve eceli, hakikî ahbablara visal daveti olduğu halde, bütün Ahbablardan firak nöbeti tasavvur ettiгinden ; hem

kendini dehşetli bir azab-ı elîmde bırakıyor, hem mevcudatı, hem Cenab-ı Hakk'ın Esmasını, hem Mektubatını inkâr ve tezyif ve tahkir ettiğinden, merhamete ve şefkate lâyik olmadığı gibi, şiddetli bir azaba da müstehaktır. Hiçbir cihette merhamete lâyik değildir.

İşte ey bedbaht ehl-i dalalet ve sefahet: Şu dehşetli sukuta karşı ve ezici me'yusiyete mukabil; hangi tekemmülünüz, hangi fúnununuz, hangi kemaliniz, hangi medeniyetiniz, hangi terakkiyatınız karşı gelebilir! Ruh-u Beşerin eşedd-i ihtiyaç ile muhtaç olduğu hakikî teselliyi nerede bulabilirsiniz! Hem güvendiğiniz ve bel bağladığınız ve Âsâr-ı İlahiyeyi ve İhsanat-ı Rabbaniyeyi onlara isnad ettiğiniz hangi tabiatınız, hangi esbabınız, hangi şerikiniz, hangi keşfiyatınız, hangi milletiniz, hangi bâtil mabudunuz, siz sizce i'dam-ı ebedî olan mevtin zulümâtından kurtarıp, kabir hududundan, Berzah hududundan, Mahşer hududundan, Sırat Köprüsünden hâkimane geçirebilir, Saadet-i Ebediyeye mazhar edebilir! **Halbuki kabir kapısını kapamadığınız için, siz kat'î olarak bu yolun yolcususunuz.** Böyle bir yolcu, öyle birisine dayanır ki, bütün bu daire-i azîme ve bu geniş hududlar, Onun Taht-ı Emrinde ve Tasarrufundadır.

Hem dahi, ey bedbaht ehl-i dalalet ve gaflet! "**Gayr-ı meşru bir muhabbetin neticesi, merhametsiz azab çekmektir.**" kaidesi sırrınca, siz, fitratınızdaki Cenab-ı Hakk'ın Zât ve Sîfât ve Esmasına sarfedilecek Muhabbet ve Marifet istidadını ve Şükür ve İbadat cihazatını, nefsinize ve dünyaya gayr-ı meşru bir surette sarfettiğinizden, bil-istihkak cezasını çekiyorsunuz. Çünkü Cenab-ı Hakk'a aid Muhabbeti, nefsinize verdiniz. Mahbubunuz olan nefsinizin hadsiz belasını çekiyorsunuz. Çünkü hakikî bir rahatı o mahbubunuza vermiyorsunuz. Hem onu, Hakikî

Mahbub olan Kadîr-i Mutlak'a Tevekkül ile teslim etmiyorsunuz, daima elem çekiyorsunuz. Hem Cenab-ı Hakk'ın Esma ve Sıfâtinâ aid Muhabbeti, dünyaya verdiniz ve Âsâr-1 San'atını, Âlemin esbabına taksim ettiniz; belasını çekiyorsunuz. Çünkü o hadsiz mahbublarınızın bir kısmı size **Allaha ismarladık** demeyip, size arkasını çevirip, bırakıp gidiyor. Bir kısmı sizi hiç tanımıyor, tanışa da sizi sevmiyor. Sevse de size bir fayda vermiyor. Daima hadsiz firaklardan ve ümidsiz dönmemek üzere zevallerden azab çekiyorsunuz.

İşte ehl-i dalaletin saadet-i hayatıye ve tekemmülât-ı insaniye ve mehasin-i medeniyet ve lezzet-i hürriyet dedikleri şeylerin iç yüzleri ve mahiyetleri budur. Sefahet ve sarhoşluk bir perdedir, muvakkaten hissettirmez. **"Tuh onların aklına!"** de...

Amma Kur'anın Cadde-i Nuraniyesi ise: Bütün ehl-i dalaletin çektiği yaraları, Hakaik-i İmaniye ile tedavi eder. Bütün evvelki yoldaki zulümü dağıtır. Bütün dalalet ve helâket kapılarını kapatır. Şöyle ki:

İnsanın za'f ve aczini ve faktır ve ihtiyacını, bir Kadîr-i Rahîm'e Tevekkül ile tedavi eder. Hayat ve Vücutun yükünü, Onun Kudrette, Rahmetine teslim edip; kendine yüklemeyip belki kendisi o hayatına ve nefrine biner hükmünde bir rahat makam bulur. Kendisinin "nâtik bir hayvan" değil, belki hakikî bir insan ve makbul bir Misafir-i Rahman olduğunu bildirir. Dünyayı, bir Misafirhane-i Rahman olduğunu göstermekle ve dünyadaki mevcudat ise, Esma-i İlahiyyenin âyineleri olduklarını ve masnuatı ise, her vakit tazelenen Mektubat-1 Samedaniye olduklarını bildirmekle, insanın fena-yı dünyadan ve zeval-i eşyadan ve hubb-u fâniyattan gelen yaralarını güzelce tedavi eder ve evhamın zulümâtından kurtarır.

Hem mevt ve eceli, Âlem-i Berzaha giden ve Âlem-i Bekada olan ahbablara visal ve mülâkat mukademesi olarak gösterir. Ehl-i dalaletin nazarında bütün ahbabından bir firak-ı ebedî telakki ettiği ölüm yaralarını böylece tedavi eder. Ve o firak, ayn-ı lika olduğunu isbat eder. Hem kabrin Âlem-i Rahmete ve Dâr-ı Saadete ve Bağistan-ı Cinana ve Nuristan-ı Rahman'a açılan bir kapı olduğunu isbat etmekle, beşerin en müdhiş korkusunu izale edip, en elîm ve kasavetli ve sıkıntılı olan Berzah seyahatini, en leziz ve ünsiyetli ve ferahlı bir seyahat olduğunu gösterir. Kabir ile ejderha ağını kapatır, güzel bir bahçeye kapı açar. Yani kabir ejderha ağızı olmadığını, belki Bağistan-ı Rahmete açılan bir kapı olduğunu gösterir.

Hem Mü'mine der: "İhtiyarın cüz'î ise; kendi Mâlikinin İrade-i Külliyesine işini bırak. İktidarın küçük ise, Kadîr-i Mutlak'ın Kudretine itimad et. Hayatın az ise, Hayat-ı Bâkiyeyi düşün. Ömrün kısa ise; ebedî bir ömrün var, merak etme. Fikrin sönük ise; Kur'anın güneşî altına gir, İmanın Nuruya bak ki: Yıldız böceği olan fikrin yerine herbir Âyet-i Kur'an, birer yıldız misilli sana ışık verir. Hem hadsiz emellerin, elemlerin varsa, nihayetsiz bir Sevab ve hadsiz bir Rahmet seni bekliyor. Hem hadsiz arzuların, makasının varsa, onları düşünüp muztarib olma. Onlar bu dünyaya sığışmaz. Onların yerleri başka diyardır ve onları veren de başkadır."

Hem der: "**Ey insan!** Sen kendine mâlik değilsin. Sen, Kudreti nihayetsiz bir Kadîr, Rahmeti hadsiz bir Rahîm-i Zât-ı Zülcelal'in memluküsün. Öyle ise sen, kendi hayatını kendine yükleyip zahmet çekme; çünkü Hayatı veren Odur, idare eden de Odur. Hem dünya sahibsiz değil ki, sen kendi kafana dünya yükünü yüklettirerek ehvalini

düşünüp merak etme; çünkü onun Sahibi Hakîm'dir, Alîm'dir. Sen de misafirsin; fuzulî olarak karmaşma, karıştırma. Hem insanlar, hayvanlar gibi mevcudat, başı boş degilller; belki vazifedar memurdurlar. Bir Hakîm-i Rahîm'in nazarındadırlar. Onların âlâm ve meşakkatlarını düşünüp, Ruhuna elem çektirme. Ve onların Hâlik-ı Rahîm'inin Rahmetinden daha ileri şefkatini sürme. Hem sana düşmanlık vaziyetini alan mikroptan tâ taun ve tufan ve kaht ve zelzeleye kadar bütün eşyanın dizginleri, o Rahîm-i Hakîm'in elindedirler. O Hakîm'dir, abes iş yapmaz. Rahîm'dir, Rahîmiyeti çoktur. Yaptığı her işinde bir nevi lütuf var."

Hem der: "Şu Âlem çendan fânidir, fakat ebedî bir Âlemin levazimatını yetiştiriyor. Çendan zâildir, geçicidir; fakat bâki meyveler veriyor, bâki bir Zâtın bâki Esmasının Cilvelerini gösteriyor. Ve çendan lezzetleri az, elemleri çoktur; fakat Rahman-ı Rahîm'in iltifatati, zevalsiz hakikî lezzetlerdir. Elemler ise Sevab cihetiyle manevî lezzet yetiştiriyor. Madem meşru daire; Ruh ve Kalb ve nefsin bütün lezzetlerine, safalarına, keyiflerine kâfidir. Gayr-ı meşru daireye girme. Çünkü o dairedeki bir lezzetin bazan bin elemi var. Hem hakikî ve daimî lezzet olan İltifatat-ı Rahmaniyeyi kaybetmeye sebebdir."

Hem dalaletin yolunda sâbikan beyan edildiği gibi esfel-i safilîne insanı öyle bir sukut ettiriyor ki; hiçbir medeniyet, hiçbir felsefe ona çare bulamadıkları ve o derin zulümât kuyusundan hiçbir terakkiyat-ı beşeriye, hiçbir kemalât-ı fenniye insanı çıkaramadığı halde, Kur'an-ı Hakîm İman ve Amel-i Sâlih ile o esfel-i safilîne sukuttan insanı A'lâ-yı İlliyyîne çıkarır ve delail-i kat'iyye ile çıkarmasını isbat ediyor ve o derin kuyuya terakkiyat-ı maneviyenin basamaklarıyla ve Tekemmûlât-ı Ruhiyeden cihazatıyla dolduruyor.

Hem beşerin uzun ve fırtınalı ve dağdağalı olan Ebed tarafındanki yolculuğunu gayet derecede teshil eder ve kolaylaştırır. Bin, belki ellibin senelik mesafeyi bir günde kestirecek vesaiti gösterir.

Hem Sultan-ı Ezel ve Ebed olan Zât-ı Zülcelal'ı tanıttırmakla, insanı ona bir memur Abd ve bir vazifedar misafir vaziyetini verir. Hem dünya misafirhanesinde, hem berzahî ve uhrevî menzillerde kemal-i rahatla seyahatini temin eder. Nasılık bir padişahın müstakim bir memuru, onun daire-i memleketinde, hem her vilayetin hududlarından sühuletle ve tayyare, gemi, şimendifer gibi sür'atlı vasıta-i seyahatle gezer, geçer. Öyle de: Sultan-ı Ezel'ye İman ile intisab eden ve Amel-i Sâlih ile itaat eden bir insan, şu misafirhane-i dünya menzillerinden ve Âlem-i Berzah ve Âlem-i Mahşer dairelerinden ve hâkeza kabirden sonraki bütün Âlemlerin geniş hududlarından berk ve Burak sür'atinde geçer. Tâ Saadet-i Ebediyeyi bulur. Ve şu Hakikati katî isbat eder ve Asfiya ve Evliyaya gösterir.

Hem de Kur'anın Hakikati der ki: "**Ey Mü'min!** Sendeki nihayetsiz Muhabbet kabiliyetini, çirkin ve noksan ve şerûr ve sana muzır olan nefس-i emmaren'e verme. Onu mahbub ve onun hevasını kendine mabud ittihaz etme. Belki sendeki o nihayetsiz Muhabbet kabiliyetini, nihayetsiz bir Muhabbete lâyik, hem nihayetsiz sana ihsan edebilen, hem istikbalde seni nihayetsiz mes'ud eden, hem bütün alâkadar olduğun ve onların saadetleriyle mes'ud olduğun bütün zâtları, ihsanatıyla mes'ud eden, hem nihayetsiz Kemalâtı bulunan ve nihayetsiz derecede kudsî, ulvî, münezzeh, kusursuz, noksansız, zevalsız Cemal Sahibi olan ve bütün Esması, nihayet derecede güzel olan ve her Îsminde pek çok Envâr-ı Hüsün ve Cemal bulunan ve

Cennet bütün güzellikleriyle ve Nimetleriyle, Onun Cemal-i Rahmetini ve Rahmet-i Cemalini gösteren ve sevimli ve sevilen bütün Kâinattaki bütün Hüsün ve Cemal ve Mehasin ve Kemalât, Onun Cemaline ve Kemaline işaret eden ve delalet eden ve emare olan bir Zâtı, Mahbub ve Mabud ittihaz et!.."

Hem der: "Ey insan! Onun Esma ve Sîfâtına aid İstidad-ı Muhabbetini, sair bekâsız mevcudata verme; faidesiz mahlukata dağıtma. Çünkü âsâr ve mahlukat fânidirler. Fakat o âsârda ve o masnuatta naklışları, cilveleri görünen Esma-i Hüsna bâkîdirler, daimîdirler. Ve Esma ve Sîfâtın herbirisinde binler Meratib-i İhsan ve Cemal ve binler Tabakat-ı Kemal ve Muhabbet var. Sen yalnız Rahman İsmine bak ki: Cennet bir Cilvesi ve Saadet-i Ebediye bir Lem'ası ve dünyadaki bütün Rîzk ve Nimet, bir Katresidir."

İşte şu müvazene, ehl-i dalaletle Ehl-i İmanın hayat ve vazife cihetindeki mahiyetlerine işaret eden

لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَخْسَنِ تَقْوِيمٍ ﴿١٠﴾ ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ سَافِلِينَ ﴿١١﴾
إِلَّا الَّذِينَ أَمْنَوْا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

hem netice ve akibetlerine işaret eden

فَمَا بَكْثَرْتُ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ

olan Ayete dikkat et. Ne kadar ulvî, mu'cizane, beyan ettiğimiz müvazeneyi ifade ederler. Birinci Âyet, Onbirinci Söz'de tafsilen o Âyetin İ'cazkârane ve îcazkârane ifade ettiği Hakikati, o Sözde beyan edildiğinden, onu oraya havale ederiz.

İkinci Âyet ise, yalnız bir küçük işaretle göstereceğiz ki, ne kadar ulvî bir Hakikatî ifade ediyor. Şöyle ki:

Şu Âyet, mefhum-u muvafik ile şöyle ferman ediyor: "Ehl-i dalaletin ölmesiyle, Semavat ve Zemin, onların üstünde ağlamıyorlar." Ve mefhum-u muhalif ile delalet ediyor ki: "Ehl-i İmanın dünyadan gitmesiyle, Semavat ve Zemin, onların üstünde ağlıyor." Yani: Ehl-i dalalet, madem Semavat ve Arzin vazifelerini inkâr ediyor. Manalarını bilmiyor. Onların kıymetlerini iskat ediyor. Sâni'lerini tanımıyor. Onlara karşı bir hakaret, bir adavet ettiğinden elbette Semavat ve zemin, onlara ağlamak değil, belki onlara nefrin eder, onların gebermesiyle memnun olurlar. Ve mefhum-u muhalif ile der: "Semavat ve Arz, Ehl-i İmanın ölmesiyle ağlarlar." Zira Ehl-i İman ise (çünkü) Semavat ve Arzin vazifelerini bilir. Hakikî Hakikatlarını tasdik ediyor. Ve onların ifade ettikleri manaları İman ile anlıyor. "Ne kadar güzel yapılmışlar, ne kadar güzel hizmet ediyorlar." diyor. Ve onlara lâyık kıymeti veriyor ve ihtiram ediyor. Cenab-ı Hak hesabına onlara ve onlar âyne oldukları Esmaya Muhabbet ediyor. İşte bu Sır içindir ki, Semavat ve Zemin, ağlar gibi Ehl-i İmanın zevaline mahzun oluyorlar.

* * *

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

فَنَادَىٰ فِي الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ
الظَّالِمِينَ ﴿١﴾ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ أَنِّي مَسَنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّحِيمِينَ ﴿٢﴾ فَإِنَّ
تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكِّلُتْ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ
الْعَظِيمِ ﴿٣﴾ حَسْبُنَا اللَّهُ وَنَعْمَ الْوَكِيلُ ﴿٤﴾ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ
الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ ﴿٥﴾ يَا بَاقِيَ أَنْتَ الْبَاقِي ﴿٦﴾ يَا بَاقِيَ أَنْتَ الْبَاقِي ﴿٧﴾
لِلَّذِينَ آمَنُوا هُدًى وَشِفَاءٌ

Birinci Lem'a

Hazret-i Yunus İbn-i Metta Alâ Nebiyyina ve Aleyhis-salâtü Vesselâm'ın Münacatı, en azîm bir Münacattır ve en mühim bir Vesile-i İcabe-i Duadır. Hazret-i Yunus Aleyhis-selâm'ın kîssa-i meşhuresinin hülâsası: Denize atılmış, büyük bir balık onu yutmuş. Deniz firtinalı ve gece dağdağalı ve karanlık ve her taraftan ümid kesik bir vaziyette

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ

Münacatı, ona sür'aten Vasıta-i Necat olmuştur. Şu Münacatın Sırr-ı Azîmi şudur ki: O vaziyette esbab bilkülliye sukut etti. Çünkü o halde ona necat verecek öyle bir Zât lâzım ki; Hükümü hem balığa, hem denize, hem geceye, hem cevv-i semaya geçebilsin. Çünkü onun aleyhinde "gece, deniz ve hut" ittifak etmişler. Bu üçünü birden Emrine müsahhar eden bir Zât onu Sahil-i Selâmete çıkarabilir. Eğer bütün halk onun hizmetkârı ve yardımcısı olsa idiler, yine beş para faideleri olmazdı. Demek esbabın tesiri yok. Müsebbib-ül Esbab'dan başka bir Melce' olamadığını Aynelyakın gördüğünden, Sırr-ı Ehadiyet, Nur-u Tevhid içinde inkişaf ettiği için şu Münacat birdenbire geceyi, denizi ve hutu müsahhar etmiştir. O Nur-u Tevhid ile hutun karnını bir taht-el bahir gemisi hükmüne getirip ve zelzeleli dağ-varı emvac dehşeti içinde; denizi, o Nur-u Tevhid ile emniyetli bir sahra, bir meydan-ı cevelan ve tenezzühgâhı olarak o Nur ile Sema yüzünü bulutlardan süpürüp, Kamer'i bir lâmba gibi başı üzerinde bulundurdu. Her taraftan onu tehdid ve tazyik eden o mahlukat, her cihette ona dostluk yüzünü gösterdiler. Tâ Sahil-i Selâmete çıktı, Şecere-i Yaktîn altında o Lütf-u Rabbanîyi müşahede etti.

İşte Hazret-i Yunus Aleyhisselâm'ın birinci vaziyetinden yüz derece daha müdhiş bir vaziyeteyiz. Gecemiz, istikbaldir. İstikbalımız, nazar-ı gaflette Onun gecesinden yüz derece daha karanlık ve dehşetlidir. Denizimiz, şu sergerdan küre-i zeminimizdir. Bu denizin her mevcinde binler cenaze bulunuyor; Onun denizinden bin derece daha korkuludur. Bizim heva-yı nefsimiz, hutumuzdur; Hayat-ı Ebediyemizi sıkıp mahvına çalışıyor. Bu hut, onun hutundan bin derece daha muzırdır. Çünkü Onun hutu yüz senelik bir Hayatı mahveder. Bizim hutumuz ise, yüz milyon

seneler hayatın mahvına çalışıyor. Madem hakikî vaziyetimiz budur; biz de Hazret-i Yunus Aleyhisselâm'a iktidaen, umum esbabdan yüzümüzü çevirip doğrudan doğruya Müsebbib-ül Esbab olan Rabbimize iltica edip

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ

demeliyiz ve Aynelyakîn anlamalıyız ki; gaflet ve dalaletimiz sebebiyle aleyhimize ittifak eden istikbal, dünya ve heva-yı nefsin zararlarını defedecek yalnız o Zât olabilir ki; istikbal Taht-1 Emrinde, dünya Taht-1 Hükümünde, nefsimiz Taht-1 İdaresindedir. Acaba Hâlik-1 Semavat ve Arz'dan başka hangi sebeb var ki, en ince ve en gizli Hatırat-1 Kalbimizi bilecek ve bizim için istikbali, Âhiretin İcadıyla ışıklandıracak ve dünyanın yüzbin boğucu emvacından kurtaracak, hâşâ, Zât-1 Vâcib-ül Vücud'dan başka hiçbir şey, hiçbir cihette Onun İzni ve İradesi olmadan imdad edemez ve halaskâr olamaz. Madem hakikat-1 hal böyledir. Nasılki Hazret-i Yunus Aleyhisselâm'a o Münacatın neticesinde hutu ona bir merkûb, bir taht-el bahr ve denizi bir güzel sahra ve gece mehtablı bir latif suret aldı. Biz dahi o Münacatın Sırriyla

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ

سُبْحَانَكَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ demeliyiz. Cümlesiyle istikbalimize,

Kelimesiyle dünyamıza, **إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ** Fıkrasıyla nefsimize Nazar-1 Merhametini celbetmeliyiz. Tâ ki, Nur-u İman ile ve Kur'anın

Mehtabıyla istikbalımız tenevvür etsin ve o gecemizin dehşet ve vahşeti, ünsiyet ve tenezzühe inkılab etsin. Ve mütemadiyen mevt ve Hayatın değişmesiyle seneler ve karnlar emvacı üstünde hadsiz cenazeler binip ademe atılan dünyamız ve zeminimizde, Kur'an-ı Hakîm'in tezgâhında yapılan bir Sefine-i Maneviye hükmüne geçen Hakikat-ı İslâmîyet içine girip Selâmetle o denizin üzerinde gezip, tâ Sahil-i Selâmete çıkarak Hayatımızın vazifesi bitsin. O denizin fırtınaları ve zelzeleleri, sinema perdeleri gibi tenezzühün manzaralarını tazelendirmekle, vahşet ve dehşet yerine, nazar-ı ibret ve tefekkür keyiflendirerek okşayıp ışıklandırsın. Hem o Sîrr-ı Kur'anla, o Terbiye-i Furkaniye ile; nefsimiz bize binmeyecek, merkûbumuz olup, bizi ona bindirip, Hayat-ı Ebediyemizin kazanmasına kuvvetli bir vasıtamız olsun.

E l h a s i l: Madem insan, mahiyetinin câmiiyeti itibarıyle sıtmadan müteellim olduğu gibi, arzin zelzele ve ihtizazatından ve Kâinatın Kiyamet hengâmında Zelzele-i Kübrasından müteellim oluyor. Ve nasılkı hurdebînî bir mikrobdan korkar; Ecram-ı Ulviyeden zuhur eden kuyruklu yıldızdan dahi korkar. Hem nasılkı hanesini sever, koca dünyayı da öyle sever. Hem nasılkı küçük bahçesini sever, öyle de hadsiz ebedî Cennet'i dahi müştakane sever. Elbette böyle bir insanın Mabudu, Rabbi, Melcei, Halaskâri, Maksudu öyle bir Zât olabilir ki, umum Kâinat Onun Kabza-i Tasarrufunda, zerrat ve seyyarat dahi Taht-ı Emrindedir. Elbette öyle bir insan daima Yunusvari (A.S.)

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ demeye muhtaçtır.

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

(Onyedinci Lem'a'dan)

Beşinci Nota

Şu notada Avrupa fünnunu ve medeniyeti, Eski Said'in fikrine bir derece yerleştiği için, Yeni Said harekât-ı fikriyede seyrettiği zaman, Avrupa'nın fünnun ve medeniyeti, o Seyahat-ı Kalbiyede emraz-ı kalbiyeye inkılab ederek ziyade müşkilâta medar olduğundan, bilmecburiye Yeni Said zihnini silkeleyip, müzahref felsefeyi ve sefih medeniyeti atmak isterken, kendi Ruhunda Avrupa'nın lehinde şahadet eden hissiyat-ı nefsaneyeyi susturmak için, Avrupa'nın şahs-ı manevîsi ile bir cihette gayet kısa, bir cihette uzun, gelecek muhavereye mecbur olmuştur.

Yanlış anlaşılması, Avrupa ikidir:

Birisi, İsevîlik Din-i Hakikîsinden aldığı Feyz ile hayat-ı içtimaiye-i beşeriyyeye nâfi' san'atları ve Adalet ve Hakkaniyete Hizmet eden fünnunları takib eden bu birinci Avrupa'ya hitab etmiyorum. Belki felsefe-i tabiiyenin zulmestyle, medeniyetin seyyiatını mehasin zannederek, beşeri sefahete ve dalalete sevkeden bozulmuş ikinci Avrupa'ya hitab ediyorum. Şöyledir ki:

O zaman, o Seyahat-ı Ruhiyede, mehasin-i medeniyet ve fünnun-u nâfiadan başka olan malayani ve muzır felsefeyi ve muzır ve sefih medeniyeti elinde tutan Avrupa'nın şahs-ı manevîsına karşı demiştüm:

Bil ey ikinci Avrupa! Sen sağ elinle sakîm ve dalaletli bir felsefeyi ve sol elinle sefih ve muzır bir medeniyeti tutup dava edersin ki, beşerin saadeti bu ikisi iledir. Senin bu iki elin kırılsın ve şu iki pis hediyen senin başını yesin ve yiyecek.

Ey küfr ve küfranı dağıtıp neşreden bedbaht Ruh! Acaba hem Ruhunda, hem Vicdanında, hem Aklında, hem Kalbinde dehşetli musibetlerle musibet-zede olmuş ve azaba düşmüş bir adamın cismiyle, zahirî bir surette aldaticı bir zînet ve servet içinde bulunmasıyla saadeti mümkün olabilir mi? Ona mes'ud denilebilir mi? Âyâ görmüyor musun ki, bir adamın cüz'î bir emirden me'yus olması ve vehmî bir emelden ümidi kesilmesi ve ehemmiyetsiz bir işten inkisar-ı hayale uğraması sebebiyle tatlı hayaller ona açılıyor.. şirin vaziyetler onu tazib ediyor.. dünya ona dar geliyor, zindan oluyor. Halbuki senin şametinle, kalbinin en derin köşelerinde ve ruhunun tâ esasında dalalet darbesini yiyan ve o dalalet cihetiyile bütün emelleri inkıtaa uğrayan ve bütün elemleri ondan neş'et eden bir bîçare insana hangi saadeti temin ediyorsun? Acaba zâil, yalancı bir cennette cismi bulunan ve Kalbi, Ruhu Cehennemde azab çeken bir insana mes'ud denilebilir mi? İşte sen bîçare beşeri böyle baştan çıkardın, yalancı bir cennet içinde cehennemî bir azab çektiyorısın.

Ey beşerin nefsi-i emmaresi! Bu temsile bak, beşeri nereye sevkettiğini bil. Meselâ bizim önumüzde iki yol var. Birisinden gidiyoruz. Görüyoruz ki, her adım başında bîçare âcız bir adam bulunur. Zalimler hücum edip malını, eşyasını gasbederek kulübeciğini harab ediyorlar, bazan da yaralıyorlar. Öyle bir tarzda ki, acınacak haline sema ağlıyor. Nereye bakılsa hal bu minval üzere gidiyor. O yolda işitilen sesler, zalimlerin gürültüleri, mazlumların ağlayışları olduğundan umumî bir matem, o yolu kaplıyor. İnsan, insaniyet cihetiyile gayrıne elemeyle müteellim olduğundan, hadsiz bir eleme giriftar oluyor. Halbuki Vicdan bu derece teellüme tahammül edemediğinden; o yolda giden, iki şeyden birisine mecbur olur. Ya insaniyetten

tecerrüd edip ve nihayetsiz vahşeti iltizam ederek öyle bir Kalbi taşıyacak ki, kendi Selâmetiyle beraber umumun helâketi onu müteessir etmesin veyahud Kalb ve Aklın muktezasını ibtal etsin.

Ey sefahet ve dalalette bozulmuş ve İsevî Dininden uzaklaşmış Avrupa! Deccal gibi birtek gözü taşıyan kör dehan ile Ruh-u Beşere bu cehennemî haleti hediye ettin! Sonra anladın ki: Bu öyle ilâçsız bir illettir ki, insanı A'lâ-yı İlliyyînden, esfel-i safilîne atar. Hayvanatın en bedbahât derecesine indirir. Bu illete karşı bulduğun ilâç, muvakkaten ibtal-i his hizmeti gören cazibedar oyuncakların ve uyutucu hevesat ve fantaziyelerindir. Senin bu ilâcın, senin başını yesin ve yiyecek! İşte beşere açtığın yol ve verdığın saadet, bu misale benzer.

İkinci yol ki: Kur'an-ı Hakîm, Hidayetiyle beşere hediye etmiştir. Şöyledir: Görüyoruz ki o yolun her menzilinde, her mekânında, her şehrinde bir Sultan-ı Âdil'in müstakim askerleri her tarafta bulunuyorlar, geziyorlar. Arasında o Sultan'ın emriyle o askerlerin bir kısmını terhis ediyorlar. Silâhlarını, atlarını ve mîrî levazimatlarını alıyorlar, onlara izin tezkeresini veriyorlar. O terhis olunan neferler, çendan ünsiyet ettikleri at ve silâhların teslim alınmasından zahiren mahzun oluyorlar. Hakikat noktasında terhisle müferraah olup, Sultan'ın ziyaretine ve padişahın payitahtına dönmesi ve padişahı ziyaret etmesi cihetinde gayet memnun oluyorlar. Bazan terhis memurları acemî bir nefere rastgeliyorlar.

Nefer onları tanımıyor. "Silâhını teslim et!" diyorlar. Nefer diyor: "Ben padişahın askeriym, onun hizmetindeyim; sonra onun yanına gideceğim. Siz neci oluyorsunuz? Eğer onun izin ve rızasıyla gelmiş iseniz, göz

ve baş üstüne geldiniz, emrini gösteriniz; yoksa çekiliniz, benden uzak olunuz. Ben tek başımla kalsam, sizler binler dahi olsanız, yine sizinle dögüseceğim. Kendi nefsim için değil, çünkü nefsim benim değil, benim Sultanımındır. Belki bendeki nefsim ve silâhim, mâlikimin emanetidir. Emaneti muhafaza ve Sultanımın haysiyetini himaye ve izzetini vikaye için size baş eğmeyeceğim!

İşte o ikinci yoldaki Medar-ı Sürur ve Saadet olan binler ahvalden bu hal bir nümunedir. Sair ahvali sen kıyas et. Bütün o ikinci yolun seferinde, tevelliüdat namında sevinç ve şenlikle bir tahşidat ve sevkıyat-ı askeriye vardır ve vefiyat namında sürur ve müzika ile terhisat-ı askeriye görünüyorlar. İşte Kur'an-ı Hakîm beşere bu yolu hediye etmiştir. Bu hediyyeyi kim tam kabul etse, böyle iki cihanın Saadetine giden bu ikinci yoldan gider. Ne geçmiş şeyden mahzun ve ne de gelecek şeyden havf eder.

Ey ikinci bozuk Avrupa! Senin çürük ve esassız esaslarının bir kısmı şunlardır ki: "En büyük Melekten en küçük semeğe kadar her bir zîhayat kendi nefsine mâlikidir ve kendi zâtı için çalışır ve kendi lezzeti için çabalar. Onun bir hakk-ı hayatı var. Gaye-i himmeti ve hedef-i maksadı, yaşamak ve bekasını temin etmektir." diyorsun. Ve Hâlik-ı Kerim'in Kerem Düsturlarından ve Erkân-ı Kâinatta kemal-i itaatla imtisal edilen Düstur-u Teavünle, nebatat hayvanatın imdadına ve hayvanat insanların yardımına koşmasından tezahür eden o umumî Kanunun rahîmane, kerimane cilvelerini cidal zannedip, "**Hayat bir cidaldır**" diye ahmakane hükmetmişsin. Acaba o Düstur-u Teavünün cilvesinden olan zerrat-ı taamiyenin, kemal-i şevk ile beden hüceyrelerinin gıdalandırılması için koşmaları nasıl cidaldır? Nasıl bir çarpışmaktadır? Belki o

imdad ve o koşmak, Kerim bir Rabb'in Emriyle bir Teavündür. Hem çürük bir esasın: "**Herşey kendi nefsine mâliktir**" diyorsun. Hiçbir şey kendi nefsine mâlik olmadığına katı bir delil sudur ki: Esbabın içinde en eşrefi ve ihtiyar noktasında en geniş iradelisi, insandır. Halbuki bu insanın düşünmek, söylemek ve yemek gibi en zahir efal-i ihtiyariyesinden yüz cüz'ünden onun dest-i ihtiyarına verilen ve daire-i iktidarına giren yalnız meşkuk tek bir cüz'dür. Böyle en zahir fiilin yüz cüz'ünden bir cüz'üne mâlik olmayan, nasıl kendine mâliktir denilir? Böyle en eşref ve ihtiyarı en geniş, bu derece hakikî tasarruftan ve temellükten eli bağlanmış bulunsa; "Sair hayvanat ve cemadat kendi kendine mâliktir" diyen, hayvandan daha ziyade hayvan ve cemadattan daha ziyade camid ve şuursuz olduğunu isbat eder.

Seni bu hataya atıp bu vartaya düşüren, bir gözülü dehandır. Yani hârika, menhus zekândır. O kör dehan ile, herseyin Hâlîki olan Rabbini unuttun, mevhüm bir tabiata isnad ettin, âsârını esbaba verdin, o Hâlîkin malını bâtil mabud olan tagutlara taksim ettin. Şu noktada ve o dehan nazarında her zîhayat, herbir insan, tek başıyla hadsiz a'daya karşı mukavemet etmek ve nihayetsiz hacatın tahsiline çabalamak lâzım geliyor. Ve zerre gibi bir iktidar, ince tel gibi bir ihtiyar, zâil lem'a gibi bir şuur, çabuk söner şu'le gibi bir hayat, çabuk geçer dakika gibi bir ömür ile, o hadsiz a'daya ve hacata karşı dayanmaya mecbur oluyor. Halbuki o bîçare zîhayatın sermayesi, binler matlublarından birisine kâfi gelmiyor. Musibete giriftar olduğu zaman; sağır, kör esbabdan başka derdine derman beklemiyor,

وَمَا دُعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ Sırrına mazhar oluyor.

Senin karanlıklı dehan, nev-i beşerin gündüzünü geceye kalbetmiş. Yalnız o sıkıntılı, zülümlü ve zulmetli geceye ısındırmak için; yalancı, muvakkat lâmbalarla tenvir ettin. O lâmbalar sürur ile beşerin yüzüne tebessüm etmiyorlar. Belki beşerin ağlanacak acı hallerindeki eblehane gülmesine, o ışıklar müstehziyane gülüp eğleniyor.

Herbir zîhayat senin şakirdlerin nazarında zalimlerin hücumuna maruz, miskin birer musibetzededirler. Dünya bir matemhane-i umumiyyedir. Dünyadaki sadâlar ölümlerden, elemlerden gelen vaveylâlardır. Senden tam ders alan şakirdin, bir firavun olur. Fakat en hasis şeye ibadet eden ve menfaat gördüğü her şeyi, kendine rab telakki eden bir firavun-u zelildir.

Hem senin şakirdin mütemerriddir. Fakat bir lezzeti için nihayet zilleti kabul eden miskin bir mütemerriddir. Hasis bir menfaat için şeytanın ayağını öper derecede alçaklı gösterir.

Hem cebbardır fakat kalbinde bir nokta-i istinad bulamadığı için, zâtında gayet âciz bir cebbar-ı hodfüruştur. O şakirdin gaye-i himmeti, hevesat-ı nefsaneyeyi tatmin ve hamiyet ve fedakârlık perdesi altında kendi menfaat-ı nefsin arayan ve hırs ve gururunu teskin etmeye çalışan bir dessastır. Nefsinden başka ciddî olarak hiçbir şeyi sevmiyor. Herşeyi nefsine feda ediyor.

Amma Kur'anın hâlis ve tam Şakirdi ise, bir Abddir. Fakat a'zam-ı mahlukata karşı da Ubudiyete tenezzül etmez ve Cennet gibi en büyük ve a'zam bir menfaati Gaye-i Ubudiyet yapmaz bir Abd-i Azizdir.

Hem halim selimdir. Fakat Fâtır-ı Zülcelalinden

başka, İzni ve Emri olmadan tezelliyle tenezzül etmez bir Halim-i Âlîhimmettir. Hem fakirdir fakat onun Mâlik-i Kerim'i ona ileride iddihar ettiği mükâfat ile bir fakir-i müstağnidir.

Hem zaîftir fakat Kudreti nihayetsiz olan Seyyidinin Kuvvetine istinad eden bir zaîf-i kavîdir ki, Kur'an hakikî bir Şakirdine Cennet-i Ebediyeyi dahi gaye-i maksad yaptırmadığı halde; bu zâil fâni dünyayı ona gaye-i maksad hiç yapar mı? İşte iki şakirdin himmetlerinin ne derece birbirinden farklı olduğunu anla!

Hem felsefe-i sakîmenin şakirdleriyle Kur'an-ı Hakîm'in Tilmizlerinin hamiyetkârlık ve fedakârlıklarını bununla müvazene edebilirsiniz. Şöyledi ki:

Felsefenin şakirdi, kendi nefsi için kardeşinden kaçar, onun aleyhinde dava açar. Kur'anın Şakirdi ise, Semavat ve Arzdaki umum Sâlih İbadî kendine Kardeş telakki ederek, gayet samimî bir surette onlara Dua eder ve Saadetleriyle mes'ud oluyor ve Ruhunda şedid bir alâkayı onlara karşı hisseder. Hem en büyük şey olan Arş ve Şems'i, müsahhar birer memur ve kendi gibi bir Abd, bir mahluk telakki eder.

Hem iki şakirdin Ulviyet ve İnbisat-ı Ruhlarını bundan kıyas et ki: Kur'an, kendi Şakirdlerinin Ruhuna öyle bir inbisat ve Ulviyet verir ki; doksan dokuz taneli tesbihe bedel, doksan dokuz Esma-i İlahiyyenin Cilvelerini gösteren doksan dokuz Âlemlerin zerratını, birer tesbih taneleri olarak Şakirdlerinin ellerine verir. "Evradlarınızı bununla okuyunuz." der. İşte Kur'anın Tilmizlerinden Şah-ı Geylanî, Rufâî, Sazeli (R.A.) gibi Şakirdleri, Virdlerini okudukları vakit

dinle, bak! Ellerinde silsile-i zerratı, katarat adedlerini, mahlukatın aded-i enfasını tutmuşlar, onunla Evradlarını okuyorlar. Cenab-ı Hakk'ı zikir ve tesbih ediyorlar.

İşte Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın Mu'cizane Terbiyesine bak ki: Nasıl edna bir kederle ve küçük bir gam ile başı dönüp sersemleşen ve küçük bir mikroba mağlub olan bu küçük insan, Terbiye-i Kur'an ile ne kadar teāli ediyor. Ve ne derece letaifi inbisat eder ki: Koca dünya mevcudatını, Virdine Tesbih olmakta kısa görüyor... Ve Cennet'i Zikir ve Virdine gaye olmakta az gördüğü halde, kendi nefsini Cenab-ı Hakk'ın edna bir mahlukunun üstünde büyük tutmuyor. Nihayet İzzet içinde, nihayet Tevazuu cem'ediyor. Felsefe şakirdlerinin buna nisbeten ne derece pest ve aşağı olduğunu kıyas edebilirsin.

İşte felsefe-i sakîme-i Avrupaiyeden yek-çeşm olan dehasının yanlış gördüğü hakikatları; iki cihana bakan, gaybaşına parlak iki gözü ile iki Âleme nazar eden, beşer için iki Saadete iki eliyle işaret eden Hüda-yı Kur'anî der ki: "Ey insan! Senin elinde bulunan nefis ve malın senin mülkün değil, belki sana emanettir. O emanetin Mâliki, herşeye Kadîr, herşeyi bilir bir Rahîm-i Kerim'dir. O senin yanındaki mülkünü senden satın almak istiyor. Tâ senin için muhafaza etsin, zayıf olmasın. İleride mühim bir fiat sana verecek. Sen muvazzaf ve memur bir askersin. Onun namıyla çalış ve hesabıyla amel et. Odur ki, muhtaç olduğun şeyleri sana Rızk olarak gönderiyor ve senin tâkatın yetmediği şeylerden seni muhafaza eder. Senin şu Hayatının gayesi, neticesi; O Mâlik'in Esmasına ve Şuunatına bir mazhariyyettir. Sana bir musibet geldiği vakit, de:

إِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ Yani: Ben Mâlikimin Hizmetin-

deyim. Ey musibet! Eğer Onun İzin ve Rızasıyla geldin ise, merhaba, safa geldin! Çünkü elbette bir vakit ona döneceğiz ve Onun Huzuruna gideceğiz ve Ona müştakız. Madem herhalde bir zaman bizi Hayatın tekâlifinden âzad edecek! Haydi ey musibet! O terhis ve o âzad etmek, senin elinle olsun, razıyım. Eğer benim emanet muhafazasında ve vazifeperverliğimi tecrübe suretinde sana emir ve irade etmiş, fakat sana teslim olmaklığıma izin ve rızası olmazsa; benim tâkatım yettikçe, emin olmayana Mâlikimin emanetini teslim etmem!" der.

İşte binden bir nümune olarak, deha-yı felsefînin ve Hüda-yı Kur'anîn verdictleri Derslerin derecelerine bak.

Evet iki tarafın hakikat-ı hali sâbikan beyan edilen tarz ile gidiyor. Fakat Hidayet ve dalalette insanların dereceleri mütefavittir. Gafletin mertebeleri muhtelifdir. Herkes her mertebede bu Hakikatı tamamıyla hissedemez. Çünkü gaflet, hissi ibtal ediyor. Ve bu zamanda öyle bir derecede ibtal-i his etmiş ki, bu elîm elemin acısını ehl-i medeniyet hissetmiyorlar. Fakat hassasiyet-i ilmiyenin tezayüdüyle ve her günde otuzbin cenazeyi gösteren mevtin ikazatıyla o gaflet perdesi parçalanıyor.

Ecnebilerin tagutlarıyla ve fúnun-u tabiiyeleriyle dalalete gidenlere ve onları körükörüne taklid edip ittiba edenlere binler nefrin ve teessüfler!

Ey bu vatan gençleri! Firenkleri taklide çalışmayınız!.. Âyâ, Avrupa'nın size ettikleri hadsiz zulüm ve adavetten sonra, hangi Akıl ile onların sefahet ve bâtil efkârlarına Ittiba edip emniyet ediyorsunuz? Yok! Yok! Sefihane

taklid edenler, ittiba değil, belki şuursuz olarak onların safina iltihak edip kendi kendinizi ve kardeşlerinizi i'dam ediyorsunuz. Âgâh olunuz ki!.. siz ahlâksızcasına ittiba ettikçe, Hamiyet Davasında yalancılık ediyorsunuz!.. Çünkü şu surette ittibainiz, milliyetinize karşı bir istihfaftır ve millete bir istihzadır!..

هَدَيْنَا اللَّهُ وَإِيَّاكُمْ إِلَى الصِّرَاطِ الْمُسْتَقِيمِ

Yirmidördüncü Lem'a

(Tesettür hakkında)

يَا آيُهَا النَّبِيُّ قُلْ لَا زَوْاجَكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءَ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ
عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَابِيَّهِنَّ

ilâ âhir... Âyeti, Tesettürü emrediyor. Medeniyet-i sefihe ise, Kur'anın bu Hükmüne karşı muhalif gidiyor. Tesettürü, fitrî görmüyor, "bir esarettir" diyor. (*)

Elcevab: Kur'an-ı Hakîm'in bu Hükmü tam fitrî olduğuna ve muhalifi gayr-ı fitrî olduğuna delalet eden çok Hikmetlerinden, yalnız "**dört Hikmet**"ini beyan ederiz.

BİRİNCİ HİKMET: Tesettür, kadınlar için fitrîdir ve fitratları iktiza ediyor. Çünkü kadınlar hilkaten zaîf ve

(*): Mahkemeye karşı ve mahkemeyi susturan lâyiha-i Temyiz'in müdafaatından bir parça:

"Ben de Adliyenin mahkemesine derim ki: Bin üçyüz elli senede ve her asırda üçyüz elli milyon insanların hayat-ı içtimaiyesinde en kudüsî ve hakikî ve hakikatlı bir Düstur-u İlâhiyyî, üçyüz elli bin Tefsirin tasdiklerine ve ittifaklarına istinaden ve bin üçyüz elli sene zarfında geçmiş Ecdadımızın Îtikadlarına iktidaen tefsir eden bir adamı mahkûm eden haksız bir karar, elbette rûy-ı zeminde adalet varsa, o kararı red ve bu hükmü nakzedecektir!.."

nazik olduklarından, kendilerini ve hayatından ziyade sevdiği yavrularını himaye edecek bir erkeğin himaye ve yardımına muhtaç bulunduğundan, kendini sevdirmek ve nefret ettirmemek ve istiskale maruz kalmamak için, fitrî bir meyli var. Hem kadınların on adedden altı-yedisini ihtiyardır, ya çirkindir ki; ihtiyarlığını ve çirkinliğini herkese göstermek istemezler. Ya kıskançtır; kendinden daha güzellere nisbeten çirkin düşmemek.. veya tecavüzden ve ittihamdan korkar, taarruza maruz kalmamak ve kocası nazarında hıyanetle müttehem olmamak için, fitraten Tesettür isterler. Hattâ dikkat edilse, en ziyade kendini saklayan ihtiyarlardır. Ve on adedden ancak iki-üç tanesi bulunabilir ki; hem genç olsun, hem güzel olsun, hem kendini göstermekten sıkılmasın. Malûmdur ki; insan sevmediği ve istiskal ettiği adamların nazarından sıkılır, müteessir olur. Elbette açık-saçıklık kıyafetine giren güzel bir kadın, bakmasına hoşlandığı nâmahrem erkeklerden onda iki üçü varsa, yedi sekizinden istiskal eder. Hem tefahhuş ve tefessüh etmeyen bir güzel kadın, nazik ve seri-üt teessür olduğundan, maddeten tesiri tecrübe edilen belki semlendiren pis nazarlardan elbette sıkılır. Hattâ işitiyoruz; açık-saçıklık yeri olan Avrupa'da çok kadınlar, bu dikkat-i nazardan sıkılarak, "Bu alçaklar bizi göz hapsine alıp sıkıyorlar" diye polislere şekva ediyorlar... Demek medeniyetin ref'-i Tesettürü, hilaf-ı fitrattır. Kur'an'ın Tesettür Emri fitrî olmakla beraber, o maden-i şefkat ve kıymetdar birer refika-i ebediye olabilen kadınları, Tesettür ile sukuttan, zilletten ve manevî esaretten ve sefaletten kurtarıyor.

Hem kadınarda, ecnebi erkeklerle karşı fitraten kor-kaklık, tahavvûf var. Tahavvûf ise, fitraten Tesettürü iktiza ediyor. Çünkü sekiz dokuz dakika bir zevki cidden

acılastıracak sekiz dokuz ay ağır bir veled yükünü zahmet ile çekmekle beraber, hamisiz bir veledin terbiyesiyle sekiz dokuz sene, o sekiz dokuz dakika gayr-ı meşru zevkin belasını çekmek ihtimali var. Ve kesretle vaki olduğundan, cidden şiddetle nâmahremlerden fitratı korkar ve cibilliyeti sakınmak ister. Ve Tesettür ile nâmahremin iştihadını açmamak ve tecavüzunge meydan vermemek, zaif hilkatı emreder ve kuvvetli ihtar eder. Ve bir siperi ve kal'ası Çarşafi olduğunu gösteriyor. Mesmuatıma göre: **Merkez ve payitaht-ı hükûmette, çarşı içinde, gündüzde, ahalinin gözleri önünde, gayet âdi bir kundura boyacısı, dünyaca rütbeten büyük bir adamın açık bacaklı karısına bilfiil sarkıntılık etmesi, Tesettür aleyhinde olanların hayâsız yüzlerine bir şamar vuruyor!..**

İKİNCİ HİKMET: Kadın ve erkek ortasında gayet esaslı ve şiddetli münasebet, muhabbet ve alâka; yalnız dünyevî hayatın ihtiyacından ileri gelmiyor. Evet bir kadın, kocasına yalnız hayat-ı dünyeviyeye mahsus bir refika-i hayat değildir. Belki Hayat-ı Ebediyede dahi bir refika-i hayattır. Madem Hayat-ı Ebediyede dahi kocasına refika-i hayattır; elbette ebedî arkadaşı ve dostu olan kocasının nazarından gayrı başkasının nazarını kendi mehasinine celbetmemek ve onu darıltmamak ve kıskandırmamak lâzım gelir. Madem Mü'min olan kocası, Sîrr-ı İmana binaen onun ile alâkası hayat-ı dünyeviyeye münhasır ve yalnız hayvanî ve güzellik vaktine mahsus muvakkat bir muhabbet değil; belki Hayat-ı Ebediyede dahi bir refika-i hayat noktasında esaslı ve ciddî bir muhabbetle, bir hürmetle alâkadardır.

Hem yalnız gençliğinde ve güzellik zamanında değil, belki ihtiyarlık ve çirkinlik vaktinde dahi o ciddî hürmet

ve muhabbeti taşıyor. Elbette ona mukabil, o da kendi mehasinini onun nazarına tahsis ve muhabbetini ona hasretmesi mukteza-yı insaniyettir. Yoksa pek az kazanır, fakat pek çok kaybeder.

Şer'an koca, kariya küfüv olmalı, yani birbirine münasib olmalı. Bu küfüv ve denk olmak, en mühimmi Diyanet noktasındadır. Ne mutlu o kocaya ki; kadınının Diyanetine bakıp taklid eder, refikasını Hayat-ı Ebediyede kaybetmemek için mütedeyyin olur.

Bahtiyardır o kadın ki; kocasının Diyanetine bakıp "ebedî arkadaşımı kaybetmeyeyim" diye Takvaya girer.

Veyl o erkeğe ki; sâliha kadınını ebedî kaybettirecek olan sefahteye girer. Ne bedbahttır o kadın ki; müttaki kocasını taklid etmez, o mübarek ebedî arkadaşını kaybeder.

Binler veyl o iki bedbaht zevc ve zevceye ki; birbirinin fiskini ve sefahtini taklid ediyorlar. Birbirine ateşe atılmasında yardım ediyorlar!..

ÜÇÜNCÜ HİKMET: Bir ailenin Saadet-i Hayatiyesi; koca ve karı mabeyninde bir emniyet-i mütekabile ve samimî bir hürmet ve muhabbetle devam eder. Tesettürsüzlük ve açık-saçıklık, o emniyeti bozar, o mütekabil hürmet ve muhabbeti de kırar. Çünkü açık-saçıklık kılığına giren on kadından ancak bir tanesi bulunur ki, kocasından daha güzeli görmediğinden, kendini ecnebiye sevdirmeye çalışmaz. Dokuzu, kocasından dahi iyisini görür. Ve yirmi adamdan ancak bir tanesi, karısından daha güzelini görmüyor. O vakit o samimî muhabbet ve hürmet-i mütekabile gitmekle beraber, gayet çirkin ve gayet alçakça bir his uyandırmaya sebebiyet verebilir. Şöyle ki:

İnsan, hemşire misilli mahremlerine karşı fitraten şehevanî his taşıyamıyor. Çünkü mahremlerin sîmaları, karabet ve mahremiyet cihetindeki şefkat ve muhabbet-i meşruayı ihsas ettiği cihetle; nefsi, şehevanî temayülatı kırar. Fakat bacaklar gibi şer'an mahremlere de göstermesi caiz olmayan yerlerini açık-saçık bırakmak, süflî nefislere göre gayet çirkin bir hissin uyanmasına sebebiyet verebilir. Çünkü mahremin sîması mahremiyetten haber verir ve nâmahreme benzemez. Fakat meselâ açık bacak, mahremin gayriyla müsavidir. Mahremiyeti haber verecek bir alâmet-i farikası olmadığından, hayvanî bir nazar-ı hevesi, bir kısım süflî mahremlerde uyandırmak mümkündür. Böyle nazar ise, tüyleri ürperteceğ bir sukut-u insaniyettir!..

DÖRDUNCÜ HİKMET: Malûmdur ki; kesret-i nesil herkesçe matlubdur. Hiçbir millet ve hükûmet yoktur ki, kesret-i tenasüle tarafdar olmasın. Hattâ Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm ferman etmiş:

تَنَاكُحُوا تَكَاثِرُوا فَإِنِّي أَبَا هِيْبَةً أَلَامْ

-ev kema kal- Yani: "**İzdivaç ediniz; çoğalınız. Ben Kiyamette, sizin kesretinizle iftihar edeceğim.**" Halbuki Tesettürün refî, izdivacı teksir etmeyip, çok azaltıyor. Çünkü en serseri ve asrî bir genç dahi, refika-i hayatını namuslu ister. Kendi gibi asrî, yani açık-saçık olmasını istemediğinden bekâr kalır, belki de fuhuşa sülûk eder. Kadın öyle değil, o derece kocasını inhisar altına alamaz. Çünkü kadının -aile hayatında müdür-ü dâhilî olmak haysiyetiyle kocasının bütün malına, evlâdına ve herseyine muhafaza memuru olduğundan- en esaslı hasleti Sadakattır, Emniyettir. Açık-saçıklık ise bu Sadakatı kırar,

kocası nazarında emniyeti kaybeder, ona Vicdan azabı çekтирir. Hattâ erkeklerde iki güzel haslet olan Cesaret ve Sehavet kadınlarda bulunsa, bu Emniyete ve Sadakata zarar olduğu için, ahlâk-ı seyyiedendir, kötü haslet sayılırlar. Fakat kocasının vazifesi, ona hazinedarlık ve sadakat değil, belki himayet ve merhamet ve hürmettir. Onun için, o erkek inhisar altına alınmaz. Başka kadınları da nikâh edebilir.

Memleketimiz Avrupa'ya kıyas edilmez. Çünkü orada düello gibi çok şiddetli vasıtalarla açık-saçıklık içinde namus bir derece muhafaza edilir. İzzet-i nefis sahibi birisinin karısına pis nazarla bakan, boynuna kefenini takar, sonra bakar. Hem memalik-i bâride olan Avrupa'daki tabiatlar, o memlekette gibi bârid ve camiddirler. Bu Asya, yani Âlem-i İslâm kî'tası, ona nisbeten memalik-i harredir. Malûmdur ki; muhitin, insanın Ahlâkı üzerinde tesiri vardır. O bârid memlekette, soğuk insanlarda hevesat-ı hayvaniyeyi tahrik etmek ve iştihayı açmak için açık-saçıklık, belki çok sū'-i istimalata ve israfata medar olmaz. Fakat seri-üt teessür ve hassas olan memalik-i harredeki insanların hevesat-ı nefsanîyesini mütemadiyen tehyic edecek açık-saçıklık, elbette çok sū'-i istimalata ve israfata ve neslin za'fiyetine ve sukut-u kuvvete sebebdır. Bir ayda veya yirmi günde ihtiyac-ı fitriye mukabil, her birkaç günde kendini bir israfa mecbur zanneder. O vakit, her ayda onbeş gün kadar hayız gibi arızalar münasebetiyle kadından tecennüb etmeye mecbur olduğundan, nefsine mağlub ise fuhşiyata da meyleder.

Şehirliler; köylülere, bedevilere bakıp Tesettürü kaldırıramaz. Çünkü köylerde, bedevilerde, derd-i maişet meşgalesiyle ve bedenen çalışmak ve yorulmak münasebetiyle,

hem şehirlilere nisbeten nazar-ı dikkati az celbeden masume işçi ve bir derece kaba kadınların kısmen açık olmaları, hevesat-ı nefsaniyeyi tehyice medar olamadığı gibi; serseri ve işsiz adamlar az bulunduğundan, şehirdeki mefasidin onda biri onlarda bulunmaz. Öyle ise onlara kıyas edilmez...

Birinci Mektub‘un Dördüncü Suali

Mahbublara olan aşk-ı mecazî Aşk-ı Hakikîye inkılâb ettiği gibi, acaba ekser nâsda bulunan dünyaya karşı olan aşk-ı mecazî dahi bir Aşk-ı Hakikîye inkılâb edebilir mi?

E l c e v a b: Evet. Dünyanın fâni yüzüne karşı olan aşk-ı mecazî, eğer o âşık, o yüzün üzerindeki zeval ve fena çırkinliğini görüp ondan yüzünü çevirse, bâki bir mahbub arasa, dünyanın pek güzel ve Âyine-i Esma-i İlahiye ve Mezraa-i Âhiret olan iki diğer yüzüne bakmağa muvaffak olursa, o gayr-ı meşru mecazî aşk, o vakit, Aşk-ı Hakikîye inkılâba yüz tutar. Fakat bir şart ile ki, kendinin zâil ve hayatıla bağlı kararsız dünyasını, haricî dünyaya iltibas etmemektir. Eğer ehl-i dalâlet ve gaflet gibi kendini unutup âfâka dalıp, umumî dünyayı hususî dünyası zannedip ona âşık olsa, tabiat bataklığına düşer boğulur. Meğer ki hârika olarak bir Dest-i İnayet onu kurtarsın. Şu Hakikatî tenvir için şu temsile bak. Meselâ:

Şu güzel zînetli odanın dört duvarında, dördümüze aid dört endam âyinesi bulunsa, o vakit beş oda olur. Biri hakikî ve umumî, dördü misalî ve hususî... Herbirimiz kendi âyinemiz vasıtasyyla, hususî odamızın şeklini, heyetini, rengini değiştirebiliriz. Kırmızı boyalı vursak, kırmızı; yeşil boyasak, yeşil gösterir. Ve hakeza.. âyinede tasarrufla çok vaziyetler verebiliriz; çırkinleştirir, güzelleştirir, çok şekillere koyabiliyoruz. Fakat haricî ve umumî odayı ise kolaylıkla tasarruf ve tağyır edemeyiz. Hususî oda ile umumî oda hakikatta birbirinin aynı iken, Ahkâmda

ayrıdırlar. Sen bir parmak ile odanı harab edebilirsin, ötekinin bir taşını bile kımıldatamazsın.

İşte dünya süslü bir menzildir. Herbirimizin hayatı, bir endam âyinesidir. Şu dünyadan herbirimize birer dünya var, birer Âlemimiz var. Fakat direği, merkezi, kapısı, Hayatımızdır. **Belki o hususî dünyamız ve Âlemimiz, bir sahifedir. Hayatımız bir kalem; onunla sahife-i a'malimize gelecek çok şeyler yazılıyor.** Eğer dünyamızı sevdikse, sonra gördük ki: Dünyamız hayatımız üstünde bina edildiği için, hayatımız gibi zâil, fâni, kararsızdır, hissedip bildik. Ona aid muhabbetimiz, o hususî dünyamız âyne olduğu ve temsil ettiği güzel Nukuş-u Esma-i İlahiyeye döner; ondan, Cilve-i Esmaya intikal eder. Hem o hususî dünyamız, Âhiret ve Cennet'in muvakkat bir fidanlığı olduğunu derkedip, ona karşı şedid hırs ve taleb ve muhabbet gibi hissiyatımızı onun neticesi ve semeresi ve sünbüülü olan uhrevî fevaidine çevirsek, o vakit o mecazî aşk, Hakikî Aşka inkılab eder.

سُوَا اللَّهِ فَآنْسِيْمُ أَنْفُسَهُمْ أُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ Sırrına mazhar olup, nefsini unutup, hayatın zevalini düşünmeyerek, hususî kararsız dünyasını, aynı umumî dünya gibi sabit bilip, kendini lâyemut farzederek dünyaya saplansa, şedid hissiyat ile ona sarılsa, onda boğulur gider. O muhabbet onun için hadsiz bela ve azabdır. Çünkü o muhabbetten yetimane bir şefkat, me'yusane bir rikkat tevellüd eder. Bütün zîhayatlara acır; hattâ güzel ve zevale maruz bütün mahlukata bir rikkat ve bir firkat hisseder; elinden bir şey gelmez, ye's-i mutlak içinde elem çeker. Fakat gafletten kurtulan evvelki adam, o şedid şefkatin elemine karşı ulvî bir tiryak bulur ki;acdığı bütün

zîhayatların mevt ve zevalinde bir Zât-ı Bâki'nin bâki Esmasının daimî Cilvelerini temsil eden Âyine-i Ervahları bâki görür; şefkati, bir sürura inkılab eder. Hem zeval ve fenaya maruz bütün güzel mahlukatın arkasında bir Cemal-i Münezzeh ve Hüsn-ü Mukaddes ihsas eden bir nakş ve tahsin ve san'at ve tezyin ve ihsan ve tenvir-i daimîyi görür. O zeval ve fenayı tezyid-i hüsn ve tecdid-i lezzet ve teşhir-i san'at için bir tazelendirmek şeklinde görüp, lezzetini ve şevkini ve hayretini ziyaadeleştirir.

آلْبَاقِيْ هُوَ الْبَاقِي

S a i d N u r s î

(Dokuzuncu Mektub‘ dan)

S â l i s e n: Görüyorum ki: **Şu dünya hayatında en bahtiyar odur ki: Dünyayı bir misafirhane-i askerî telakki etsin ve öyle de iz'an etsin ve ona göre hareket etsin.** Ve o telakki ile, en büyük mertebe olan Mertebe-i Rızayı çabuk elde edebilir. Kırılacak şîşe pahasına, daimî bir elmasın fiyatını vermez; **İstikamet ve lezzetle hayatını geçirir.** Evet dünyaya aid işler, kırılmağa mahkûm şîşeler hükmündedir; bâki Umûr-u Uhreviye ise, gayet sağlam elmaslar kıymetindedir. İnsanın fitratındaki şiddetli merak ve harareti muhabbet ve dehşetli hırs ve inadlı taleb ve hâkeza şedid hissiyatlar, Umûr-u Uhreviyeyi kazanmak için verilmiştir. O hissiyatı, şiddetli bir surette fâni umûr-u dünyeviyeye tevcih etmek, fâni ve kırılacak şîşelere, bâki elmas fiyatlarını vermek demektir. **Şu münasebetle bir nokta hatıra gelmiş,** söyleyeceğim. **Şöyled ki:**

Aşk, şiddetli bir Muhabbettir; fâni mahbublara müteveccih olduğu vakit ya o Aşk kendi sahibini daimî bir azab ve elemde bırakır veya hut o mecazî mahbub, o şiddetli muhabbetin fiyatına deðmediði için bâki bir mahbubu arattırır; aşk-ı mecazî, Aşk-ı Hakikîye inkılab eder.

İste insanda binlerle hissiyat var. Herbirisinin Aşk gibi iki mertebesi var. Biri mecazî, biri hakikî. Meselâ: Endişe-i istikbal hissi herkeste var; şiddetli bir surette endişe ettiği vakit bakar ki, o endişe ettiği istikbale yetişmek için Elinde sened yok. Hem rizik cihetinde bir taahhûd

altında ve kısa olan bir istikbal, o şiddetli endişeye değmiyor. Ondan yüzünü çevirip, kabirden sonra hakikî ve uzun ve gafiller hakkında taahhûd altına alınmamış bir istikbale teveccûh eder. Hem mala ve câha karşı şiddetli bir hırs gösterir.. bakar ki: Muvakkaten onun nezaretine verilmiş o fâni mal ve âfetli şöhret ve tehlikeli ve riyaya medar olan câh, o şiddetli hırsa değmiyor. Ondan, hakikî câh olan Meratib-i Maneviyeye ve Derecat-ı Kurbiyeye ve Zâd-ı Âhirete ve hakikî mal olan A'mal-i Sâlihaya teveccûh eder. Fena haslet olan hırs-ı mecazî ise, âlî bir haslet olan Hırs-ı Hakikîye inkılab eder.

Hem meselâ: Şiddetli bir inad ile; ehemmiyetsiz, zâil, fâni umûrlara karşı hissiyatını sarfeder. Bakar ki, bir dakika inada deðmeyen birþey'e, bir sene inad ediyor. Hem zararlı, zehirli bir þey'e inad namına sebat eder. Bakar ki, bu kuvvetli his, böyle þeyler için verilmemiþ. Onu onlara sarfetmek, Hikmet ve Hakikata münaþıdır. O şiddetli inadı, o lüzumsuz umûr-u zâileye vermeyip, âlî ve bâki olan Hakaik-i İmaniye ve Esasat-ı İslâmiye ve Hidemat-ı Uhreviyeye sarfeder. O haslet-i rezile olan inad-ı mecazî, güzel ve âlî bir haslet olan Hakikî İnada, -yani Hakta şiddetli Sebata- inkılab eder.

İste şu üç misal gibi; insanlar, insana verilen Cihazat-ı Maneviyeyi, eğer nefsin ve dünyanın hesabıyla istimal etse ve dünyada ebedî kalacak gibi gafilane davranışsa, ahlâk-ı rezileye ve israfat ve abesiyyete medar olur. Eğer hafiflerini dünya umûruna ve şiddetlilerini Vezaif-i Uhreviyeye ve Maneviyeye sarfetse, Ahlâk-ı Hamîdeye menþe', Hikmet ve Hakikata muvafık olarak Saadet-i Dâreyne medar olur.

İste tahmin ederim ki, nâsihlerin nasihatları şu zamanda

tesirsiz kaldığının bir sebebi şudur ki: Ahlâksız insanlara derler: "Hased etme! Hırs gösterme! Adavet etme! İnad etme! Dünyayı sevme!" Yani, fitratını değiştir gibi zahiren onlarca mâlâyutak bir teklife bulunurlar. Eğer deseler ki: "Bunların yüzlerini hayırlı şeylere çeviriniz, mecralarını değiştiriniz." Hem nasihat tesir eder, hem daire-i ihtiyarlarında bir emr-i teklif olur...

Râbi'a'n: Ülema-i İslâm ortasında "**İslâm**" ve "**İman**"ın farkları çok medar-ı bahsolmuş. Bir kısmı "ikisi birdir", diğer kısmı "ikisi bir değil, fakat biri birisiz olmaz" demişler ve bunun gibi çok muhtelif fikirler beyan etmişler. Ben şöyle bir fark anladım ki:

İslâmiyet, İltizamdır; İman, İz'andır. Tabir-i diğerle: **İslâmiyet, Hakka Tarafgirlik ve Teslim ve İnkıyaddır; İman ise, Hakkı Kabul ve Tasdiktir.** Eskide bazı dinsizleri gördüm ki: Ahkâm-ı Kur'anîyeye şiddetli tarafgirlik gösteriyorlardı. Demek o dinsiz, bir cihette Hakkın iltizamıyla İslâmiyete mazhardı; "dinsiz bir Müslüman" denilirdi. Sonra bazı Mü'minleri gördüm ki; Ahkâm-ı Kur'anîyeye tarafgirlik göstermiyorlar, iltizam etmiyorlar; "**gayr-ı müslim bir mü'min**" tabirine mazhar oluyorlar.

Acaba İslâmiyetsiz İman, medar-ı necat olabilir mi?

Eccevâb: İmansız İslâmiyet, sebeb-i necat olmadığı gibi; İslâmiyetsiz İman da medar-ı necat olamaz.

فَلِلّٰهِ الْحَمْدُ وَالْمِنَةُ, Kur'anın İ'cاز-ı Manevîsinin Feyziyle Risale-i Nur mizanları, Din-i İslâmin ve Hakaik-i Kur'anîyenin meyvelerini ve neticelerini öyle bir tarzda göstermişlerdir ki; dinsiz dahi onları anlsa, taraftar olmamak kabil değil. Hem İman ve İslâmin delil ve bürhanlarını o derece kuvvetli göstermişlerdir ki; gayr-ı müslim

dahi anlasa, herhalde tasdik edecktir. Gayr-ı müslim kaldığı halde, İman eder. Evet Sözler, Tûbâ-i Cennet'in meyveleri gibi tatlı ve güzel olan İman ve İslâmiyetin meyvelerini ve Saadet-i Dâreynin mehasini gibi hoş ve şirin öyle neticelerini göstermişler ki, görenlere ve tanıyanlara nihayetsiz bir tarafgirlik ve iltizam ve teslim hissini verir. Ve silsile-i mevcudat gibi kuvvetli ve zerrat gibi kesretli İman ve İslâmin bürhanlarını göstermişler ki, nihayetsiz bir İz'an ve Kuvvet-i İman verirler. Hattâ bazı defa Evrad-ı Şah-ı Nakşibendi'de şehadet getirdiğim vakit,

عَلَى ذَلِكَ نَحْيٌ وَ عَلَيْهِ نَمُوتُ وَ عَلَيْهِ نُبَعْثُ غَدًا

dediğim zaman, nihayetsiz bir tarafgirlik hissediyorum. Eğer bütün dünya bana verilse, bir Hakikat-ı İmaniyeyi feda edemiyorum. Bir Hakikatın bir dakika aksını farzettmek, bana gayet elîm geliyor. Bütün dünya benim olsa, bir tek Hakaik-i İmaniyenin vücut bulmasına bilâ tereddüd vermesine, nefsim itaat ediyor.

وَ آمَنَّا بِمَا أَرْسَلْتَ مِنْ رَسُولٍ وَ آمَنَّا بِمَا أَنْزَلْتَ مِنْ كِتَابٍ وَ صَدَقْنَا

dediğim vakit nihayetsiz bir Kuvvet-i İman hissediyorum. Hakaik-i İmaniyenin herbirisinin aksını aklen muhal telakki ediyorum, ehl-i dalaleti nihayetsiz ebleh ve divane görüyorum.

Senin vâlideynine pek çok Selâm ve arz-ı hürmet ederim. Onlar da bana Dua etsinler. Sen benim Kardeşim olduğun için, onlar da benim peder ve vâlidem hükümdedirler. Hem köyünüze, hususan senden "Sözler"i işitenlere umumen Selâm ediyorum.

الْبَاقِ هُوَ الْبَاقِ

S a i d N u r s i

[Yirmidokuzuncu Mektub'dan]

Beşinci Risale olan Beşinci Kısım

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

اللّٰهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

... Âyet-i Pür-Envârının çok Envâr-ı Esrarından bir Nurunu, Ramazan-ı Şerif'te bir Halet-i Ruhaniyede hissettim, hayal-meyal gördüm. Şöyled ki:

Üveys-i Karanî'nin:

إِلَهِي أَنْتَ رَبِّي وَأَنَا الْعَبْدُ وَأَنْتَ الْخَالِقُ وَأَنَا الْمَخْلُوقُ وَأَنْتَ
الرَّزَّاقُ وَأَنَا الْمَرْزُوقُ الْخ

Münacat-1 Meşhuresi nev'inden, bütün mevcudat-1 zevilhayat, Cenab-1 Hakk'a karşı aynı Münacatı ettiklerini.. ve onsekiz bin Âlemin herbirinin ışığı, birer İsm-i İlahî olduğunu bana kanaat verecek bir Vakia-ı Kalbiye-i Hayaliyeyi gördüm. Şöyled ki:

Birbirine sarılı çok yapraklı bir gül goncası gibi, şu Âlem binler perde perde içinde sarılı, birbiri altında saklı Âlemleri bu Âlem içinde gördüm. Herbir perde açıldıkça, diğer bir Âlemi görüyordum. O Âlem ise, Âyet-i Nur'un arkasındaki

أَوْ كَظُلْمَاتٍ فِي بَحْرٍ لَّجِيْحٍ يَغْشِيهِ مَوْجٌ مِّنْ فَوْقِهِ مَوْجٌ مِّنْ
فَوْقِهِ سَاحَبٌ ظُلْمَاتٌ

بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ إِذَا خَرَجَ يَدُهُ لَمْ يَكُنْ يَرِيهَا وَمَنْ لَمْ

يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِنْ نُورٍ

Âyeti tasvir ettiği gibi; bir zulüm, bir vahşet, bir dehşet karanlığı içinde bana görünüyor. Birden bir İsm-i İlâhînin Cilvesi, bir Nur-u Azîm gibi görünüp ışıklandırıyor... Hangi perde Akla karşı açılmışsa, hayale karşı başka bir Âlem fakat gafletle karanlıklı bir Âlem görünüyorken, güneş gibi bir İsm-i İlâhî tecelli eder, baştan başa o Âlemi tenvir eder ve hâkeza... Bu Seyr-i Kalbî ve Seyahat-ı Hayaliye çok devam etti. Ezcümle:

Hayvanat Âlemini gördüğüm vakit, hadsiz ihtiyacat ve şiddetli açlıklarıyla beraber za'f ve aczleri, o Âlemi bana çok karanlıklı ve hazîn gösterdi. Birden Rahman ismi, Rezzak burcunda (yani manasında) bir şems-i tâban gibi tulû' etti; o Âlemi baştan başa Rahmet ziyasıyla yaldızladı.

Sonra o Âlem-i hayvanat içinde, etfal ve yavruların za'f ve acz ve ihtiyaç içinde çırplındıkları, hazîn ve herkesi rikkate getirecek bir karanlık içinde diğer bir Âlemi gördüm. Birden Rahîm İsmi şefkat burcunda tulû' etti, o kadar güzel ve şirin bir surette o Âlemi ışıklandırdı ki; şekva ve rikkat ve hüzünden gelen yaş damlalarını, ferah ve sürura ve şükür lezzetinden gelen damlalara çevirdi.

Sonra sinema perdesi gibi bir perde daha açıldı, Âlem-i İnsanî bana göründü. O Âlemi o kadar karanlıklı, o kadar zulümeli, dehşetli gördüm ki; dehşetimden feryad ettim, "Eyyah!" dedim. Çünkü gördüm ki: İnsanlardaki Ebede uzanıp giden arzuları, emelleri ve Kâinatı ihata eden tasavvurat ve efkârları ve ebedî Beka ve Saadet-i Ebediyeyi ve Cennet'i gayet ciddî isteyen himmetleri ve istidadları

ve hadsiz makasında ve metalibe müteveccih fakr ve ihtiyacatları ve za'f ve acziyle beraber, hücuma maruz kaldıkları hadsiz musibet ve a'dâlarııyla beraber; gayet kısa bir ömür, gayet dağdağalı bir hayat, gayet perişan bir maşet içinde, Kalbe en elîm ve en müdhiş halet olan mütemadî zeval ve firak belası içinde, ehl-i gaflet için zulümât-ı ebedî kapısı suretinde görülen kabre ve mezaristana bakıyorlar, birer birer ve taife taife o zulümât kuyusuna atılıyorlar. İşte bu Âlemi bu zulümât içinde gördüğüm anda, Kalb ve Ruh ve Aklımla beraber bütün Letaif-i İnsaniyem, belki bütün zerrat-ı vücudum feryad ile ağlamaya hazır iken; birden Cenab-ı Hakk'ın Âdil İsmi Hakîm burcunda, Rahman İsmi Kerim burcunda, Rahîm İsmi Gafur burcunda (yani manasında), Bâis İsmi Vâris burcunda, Muhyî İsmi Muhsin burcunda, Rab İsmi Mâlik burcunda tulû' ettiler. O Âlem-i İnsanî içindeki çok Âlemleri tenvir ettiler, ışıklandırdılar ve nuranî Âhiret Âleminden pencereler açıp, o karanlıklı insan dünyasına Nurlar serptiler.

Sonra muazzam bir perde daha açıldı, Âlem-i Arz göründü. Felsefenin karanlıklı kavanin-i ilmiyeleri, hayale dehşetli bir Âlem gösterdi. Yetmiş defa top güllesinden daha sür'atli bir hareketle, yirmibeşbin sene mesafeyi bir senede devreden ve her vakit dağılmağa ve parçalanmağa müstaid ve içi zelzeleli, ihtiyar ve çok yaşı Küre-i Arz içinde, Âlemin hadsiz fazasında seyahat eden bîçare nev'i insan vaziyeti, bana vahşetli bir karanlık içinde göründü. Başım döndü, gözüm karardı.

Birden Hâlik-ı Arz ve Semavat'ın Kadîr, Alîm, Rab, Allah ve **مُسْخِرُ الشَّمْسِ وَالْقَمَرِ** ve **رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ** İsimleri; Rahmet, Azamet, Rububiyet burcunda tulû' ettiler. O Âlemi öyle nurlandırdılar ki; o halette bana Küre-i Arz gayet

muntazam, müsahhar, mükemmel, hoş, emniyetli bir seyahat gemisi.. tenezzüh ve keyf ve ticaret için müheyya edilmiş bir şekilde gördüm.

E l h a s i l: Binbir İsm-i İlahînin, Kâinata müteveccih olan o Esmadan herbiri bir Âlemi ve o Âlem içindeki Âlemleri tenvir eden bir güneş hükmünde ve Sîr-ı Ehadiyet cihetiyile, herbir İsmîn Cilvesi içinde sair İsimlerin Cilveleri dahi bir derece görünyordu. Sonra Kalb, her zulümât arkasında ayrı ayrı bir Nuru gördüğü için, seyahata iştihası açılıyordu. Hayale binip, Semaya çıkmak istedî. O vakit, gayet geniş bir perde daha açıldı. Kalb, Semavat Âlemine girdi gördü ki: O nûranî tebessüm eden suretinde görülen yıldızlar, Küre-i Arz'dan daha büyük ve ondan daha sür'atlî bir surette birbiri içinde geziyorlar, dönüyorlar. Bir dakika birisi yolunu şaşırtsa, başkasıyla müsademe edecek, öyle bir patlak verecek ki, Kâinatın ödü patlayıp Âlemi dağıtacak. Nur değil, ateş saçarlar; tebessümle değil, vahşetle bana baktılar. Hadsiz büyük, geniş hâlî, boş, dehşet, hayret zulümâtı içinde Semavatı gördüm. Geldiğime bin pişman oldum. Birden

رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ◊ رَبُّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ

un Esma-i Hüsnası,

وَلَقَدْ زَيَّنَا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ ◊ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ

burcunda Cilveleriyle zuhur ettiler. O mana cihetiyile, karanlık üstüne çökmüş olan yıldızlar, o Envâr-ı Azîmeden birer Lem'a alıp, yıldızlar adedince elektrik lâmbaları yakılmış gibi, o Âlem-i Semavat nurlandı. O boş ve hâlî tevehhüm edilen Semavat dahi Melaikelerle, Ruhanîlerle doldu, şenlendi. Sultan-ı Ezel ve Ebed'in hadsiz ordularından bir ordu hükmünde hareket eden güneşler ve yıldızlar,

bir manevra-i ulvî yapıyorlar tarzında, o Sultan-ı Zülcelal'in Haşmetini ve Şaşa-i Rububiyetini gösteriyorlar gibi gördüm. Bütün kuvvetimle ve mümkün olsaydı bütün zerratımla ve beni dinleselerdi bütün mahlukatın lisanlarıyla diyecektim, hem umum onların namına dedim:

اَللّٰهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ مَثَلُ نُورٍ كَمِشْكَاهٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ اَلْمِصْبَاحُ
فِي زُجَاجَةٍ اَلْزُجَاجَةُ كَانَهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ
لَا شَرْقِيَّةٌ وَلَا غَرْبِيَّةٌ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضَقِّعُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُورٌ عَلَى نُورٍ
يَهْدِي اللّٰهُ لِنُورٍ مَنْ يَشَاءُ

Âyetini okudum;

الْحَمْدُ لِلّٰهِ عَلَى نُورِ الْإِيمَانِ وَالْقُرْآنِ

döndüm, indim, ayıldım; dedim.

Bir Zaman Eskişehir Hapishanesinin Penceresinde Oturmuştum

Karşısında bulunan Lise mektebinin büyük kızları onun avlusunda gülerek raks ederken, onları, o dünya cennetinde cehennem hûrileri hükmünde gördüm. Fakat birden elli sene sonraki vaziyetleri bana göründü. Onların gülmeleri elîm ağlamaları suretini aldı. Ondan bu gelen Hakikat inkişaf etti. Yani, elli sene sonraki hallerini manevî ve hayalî bir sinema ile gördüm ki: **O gülen altmış kızdan ellisi; kabirde azab çekiyorlar, toprak olmuşlar. Ve on tanesi, yetmiş yaşında çırkinleşmiş, herkesin nazar-ı nefretini celbediyorlar. Ben de onlara ağladım.**

Fitne-i âhirzamanın mahiyeti bana göründü ki; o fitnenin en dehşetlisi ve cazibedarı, kadınların yüzsüz yüzünden çıkıyor. İhtiyarı selbedip, pervane gibi sefahet ateşine atıyor. **Ve bir dakika hayat-ı dünyeviyeyi, senelerle Hayat-ı Bâkiyeye tercih ettiriyor...**

Ben bir gün sokağa bakarken, o fitnenin tesirli bir nüümunesini hissettim. Gençlere çok acıdım. Dedim: "**Bu bîcareler kendilerini, bu mîknâtis gibi cezbedici fitnenin ateşinden kurtaramazlar.**" diye düşünürken; birden, o fitneyi ateşlendiren ve talim eden irtidadkâr bir şahs-ı manevî önumde tecessüm etti. Ben de ona ve ondan ders alan mülhidlere dedim:

Ey cehennem hûrileri ile zevklenmek yolunda dinini feda eden ve sefihane dalaleti severek irtikâb eden ve hevesat-ı nefsiye lezzeti yolunda dinsizliği ve ilhadı kabul eden ve hayatı perestîş edip ölümden şiddetli korkan

ve kabri hatırına getirmek istemeyen ve irtidada yüz tutan bedbaht!.. **Kat'iyyen bil ki: Dinsizlik cihetiyle senin bu koca dünyyan; bu saatten evvel ve bu dakikadan sonra, bil'umum senin bu Kâinatin ve mazi ve müstakbelin ve geçmiş nev'in ve cinsin ve gelecek mahluklar ve nesiller ve gitmiş dünyalar ve milletler ve gelen insanlar ve taifeler tamamen madum ve ölüdürler.** İşte İnsaniyet ve Akıl cihetiyle alâkadar olduğun bütün o seyyar dünyalar ve seyyal Kâinatlar, mütemadiyen senin dalaletin suretiyle, senin başına dünya dolusu dehşetli ve hadsiz ölümlerin şiddetli elemelerini yağıdırıyor. Senin şuurun varsa, Kalbini yakıyor... Ruhun varsa, yandırıyor... Akılın sönmemiş ise, gamlar içinde boğuyor. **Eğer bir saatçik sarhoşça sefahetin ve pis lezzetin bu nihayetsiz gamlara, hüznlere, elemlere mukabil gelebilirse o sefahette kal.** Yoksa, Aklinı başına al!.. O manevî cehennemden kurtulmak ve İmanın bu dünyada dahi temin ettiği bir manevî Cennete girmek ve Saadet-i Hayatiyeyi tattmak için, Kur'anın Dersini dinle... Cüz'î, fâni bir dakika lezzeti; külli, bâki, daimî, imanî (*) lezzetler ile mübadele et...

(*): Evet İman, bu dünyada dahi Cennet lezaizini manen verebilir. Yüzer lezzetli ışıklarından bu tek faydasına bak: Nasilki senin gayet sevdığın bir zâtı bir tehlikede ölüyorken gördüğün dakikasında, Hekîm-i Lokman ve Hızır gibi bir doktor geldi. Birden dirildi. Ne kadar sevinç hissediyorsun... Öyle de: Sen, sevdığın ve alâkadar olduğun ölmüşlerin adedince sevinçleri, sürürları İman veriyor. Çünkü mazi mezaristanında milyonlarla sence mahbub zâtlar; mahvdan ve ölümden, birden İman Nuruyla senin karşısında diriliyorlar. **"Biz ölmemişiz ve ölmeyeceğiz"** deyip hayat buluyorlar. O hadsiz firaklardan gelen hadsiz elemler yerine, visal ve hayat bulmalarından nihayetsiz lezzetler ve sevinçler, İman noktasından bu dünyada dahi geldiğini gösteriyor ki: **İman öyle bir çekirdektir ki; Ehî-i İmana Cennet'i bütün lezaiz ve mehasınıyle sünbül veriyor... ve verecektir.**

Hem deme ki: "**Ben hayvan gibi hayatı geçireceğim.**" Çünkü hayvana nisbeten mazi, müstakbel gayb hükmündedir. Cenab-ı Hakîm-i Rahîm o gaybı onlara bildirmemekle, onları hadsiz elemlerden kurtarmış. Hattâ kesilmek için yatırılan bir tavuk, hiçbir elem ve üzüm hissetmez. Bıçak kestiği vakit hissetmek ister, fakat his gider, o elemden de kurtulur. Demek Cenab-ı Hakk'ın gayet büyük ve mükemmel bir Rahmeti, Re'feti ve Şefkati, gaybı bildirmemektedir. Bilhassa masum hayvanlar hakkında daha tamdır. Demek sefihane lezzette, sen hayvanlara yetişemezsin. Binler derece aşağı düşersin. Çünkü hayvana nisbeten gaybî olan şeyleri senin Aklın görüyor, elemini alıyor. Setr-i gaybda bulunan istirahat-ı tammeden bilkülliye mahrumsun...

Hem senin medar-ı fahrin olan Uhuvvet ve Hürmet ve Hamiyet gibi güzel hasletlerin; incecik bir zamana, büyük bir sahradan bir parmak kadar yere inhizar ve hadsiz zamanda yalnız hazır saate mahsus olduğundan, sun'î ve muvakkat ve sahtekâr ve asılsız ve gayet căzî olup, senin insaniyetin ve kemalâtın o nisbetté küçülür, hiçe iner. Fakat İman Ehlinin Uhuvveti ve Hürmeti ve Muhabbeti ve Hamiyeti, iman cihetile mevcud bulunan mazi ve müstakbeli ihata ettiğinden, insaniyeti ve kemalâtı o nisbetté teali eder. Hem senin dünyaca muvaffakiyetin, elmasçı ve divane olmuş bir Yahudinin cam parçalarını elmas fiatiyle aldığı gibi; sen de küçük, kıscık bir zamana, bir hayatı, uzun ve daimî ve geniş bir hayatın fiyatını verdığın için, elbette o had dairesinde galebe edersin. Bir dakikaya bir sene kadar şiddetli hırs, muhabbet, intikam gibi hissiyatla müteveccih olduğun için, ehl-i diyanete muvakkaten tefevvuk edersin.

Hem senin Aklın, Ruhun, Kalbin, duyguların Ulvî Vazifelerini bırakıp, süflî nefsin ve pis hevesin rezil işlerine iştirak ve yardım ettiklerinden, Ehl-i İmana dünyada galebe edersin. Ve zahirde daha sevimli görünürsün. Çünkü senin akıl ve kalb ve ruhun gayet derecede tedenni ve tereddi ve sukat edip, pis heves ve rezil nefse inkılab etmişler, mesholmuşlar. Elbette bu cihette, sana Cehennem'i ve mazlum ehl-i imana Cennet'i kazandıran bir muvakkat galeben olacak...

* * *

Birden ihtar edilen Bir Mes'ele-i Mühimme

Âhirzamanın fitnesinde en dehşetli rolü oynayan, taife-i nisaiye ve onların fitnesi olduğu Hadîsin rivayetlerinden anlaşılıyor. Evet nasıl tarihlerde, eski zamanlarda "Amazonlar" namında gayet silâhşör kadınlardan mürekkeb bir taife-i askeriye olarak hârika harbler yaptıkları naklediliyor. Aynen öyle de:

Bu zamanda zendeka dalaleti, İslâmiyete karşı muharebesinde, nefs-i emmarenin plâniyla, Şeytan kumandasına verilen firkalardan en dehşetlisi; yarımlı çıplak hanımlardır ki, açık bacağıyla dehşetli bıçaklarla Ehl-i İmana taarruz edip saldırıyorlar. Nikâh yolunu kapamağa, fuhuşhane yolunu genişlettirmeye çalışarak; çocukların nefislerini birden esir edip, Kalb ve Ruhlarını kebair ile yaralıyorlar. Belki o kalblerden bir kısmını öldürüler. Birkaç sene namahrem hevesatına göstermenin tam cezası olarak; o bıçaklı bacaklar Cehennem'in odunları olup, en evvel o bacaklar yanacaklarını ve dünyada emniyet ve sadakatı kaybettigi için, hilkaten çok istediği ve fitraten çok muhtaç olduğu münasib kocayı daha bulamaz. Bulsa da başına bela bulur. Hattâ bu hâlin neticesi olarak o âhirzamanda, bazı yerlerde nikâha rağbetsizlik ve riayetsizlik yüzünden, kırk kadına bir erkek nezaret edecek derecede ehemmiyetsiz, sahibsiz, kıymetsiz bir surete gireceği, hadîsin rivayetinden anlaşılıyor.

Madem hikâyet budur. Ve madem her güzel, güzelliğini sever ve elinden geldiği kadar muhafaza etmek ister ve bozulmasını istemez. Ve madem güzellik bir Nîmettir. Nîmete şükredilse manen ziyadeleşir. Şükredilmезse deðiþir, çirkinleşir. Elbette Aklı varsa, hüsün ve cemalini günahları kazanmak ve kazandırmak ve çirkin ve zehirli yapmak ve o Nîmeti küfran ile medar-ı azab bir surete çevirmekten bütün kuvvetiyle kaçacak. Ve o fâni, beþ-on senelik cemali bâkileştirmek için, meþru' bir tarzda istimal ile, o Nîmete şükredecek. Yoksa ihtiyârlıkta uzun zaman istiskale maruz kalıp, me'yusane ağlayacak.

Eğer Terbiye-i İslâmiye Dairesinde, Âdâb-ı Kur'aniye zînetiyle o cemal güzelleştirilse; o fâni hüsün, manen bâki kalacağı ve Cennet'te Hûrilerin cemalinden daha şirin ve daha parlak bir tarzda kendine verileceği Hadîste kat'îyyetle sabittir. Eğer o güzelin zerre mikdar Aklı varsa, bu güzel ve parlak ve ebedî neticeyi elinden kaçırımayacak...

* * *

(Meyve Risalesin'den)

İkinci Mes'elenin Hülâsası

Risale-i Nur'dan Gençlik Rehberi'nin güzelce izah ettiği gibi, ölüm o kadar kat'î ve zahirdir ki; bugünün gecesi ve bu günün kişi gelmesi gibi ölüm başımıza gelecek.

Bu hapishane nasıl mütemadiyen çıkanlar ve girenler için muvakkat bir misafirhanedir. Öyle de: Bu zemin yüzü dahi, acele hareket eden kafilelerin yollarında bir gecelik konmak ve göçmek için bir handır.

Herbir şehri yüz defa mezaristana boşaltan ölüm, elbette Hayattan ziyade bir istediği var.

İşte bu dehşetli Hakikatın Muammasını Risale-i Nur hall ve keşfetmiş. Bir kısacık hülâsası şudur:

Madem ölüm öldürülmiyor ve kabir kapısı kapanmıyor; elbette bu ecel celladının elinden ve kabir haps-i münferidinden kurtulmak çaresi varsa, insanın en büyük ve herşeyin fevkinde bir endişesi, bir mes'elesidir. Evet çaresi var ve Risale-i Nur Kur'anın Sırrıyla o çareyi iki kere iki dört eder derecesinde kat'î isbat etmiş. Kısacık hülâsası şudur ki:

Ölüm ya i'dam-ı ebedîdir; hem o insanı, hem bütün ahbabını ve akaribini asacak bir darağacıdır. Veyahut başka bir Bâki Âleme gitmek ve İman vesikasıyla Saadet Sarayına girmek için bir terhis tezkeresidir. Ve kabir ise, ya karanlıklı bir haps-i münferid ve dipsiz bir kuyudur.

Veyahut bu zindan-ı dünyadan bâki ve nurani bir ziyafetgâh ve bağıstana açılan bir kapıdır. Bu Hakikatî "**Gençlik Rehberi**" bir temsil ile isbat etmiş. Meselâ:

Bu hapsin bahçesinde asmak için darağaçları konulmuş ve onların dayandıkları duvarın arkasında gayet büyük ve umum dünya iştirak etmiş bir piyango dairesi kurulmuş. Biz bu hapisteki beşyüz kişi, her halde hiç müstesnası yok ve kurtulmak mümkün değil, bizi birer birer o meydana çağıracaklar: Ya "**Gel i'dam ilânını al, darağacına çık**" veya "**Daimî haps-i münferid puslasını tut, bu açık kapıya gir.**" veyahut "**Sana müjde!.. Milyonlar altın biletin sana çıkmış, gel al.**" diye her tarafta ilânatlar yapılıyor. Biz de gözümüzle görüyoruz ki, birbiri arkasında o darağaçlarına çıkarıyorlar. Bir kısmın asıldıklarını müşahede ediyoruz. Bir kısmı da, darağaçlarını basamak yapıp o duvarın arkasındaki piyango dairesine girdiklerini; orada büyük ve ciddî memurların kat'î haberleri ile görür gibi bildiğimiz bir sırada, bu hapishanemize iki heyet girdi. Bir kafile ellerinde çalgılar, şarablar, zahirde gayet tatlı helvalar, baklavalar var. Bizlere yedirmeğe çalıştılar. Fakat o tatlılar zehirlidir, insî şeytanlar içine zehir atmışlar.

İkinci cemaat ve heyet, ellerinde terbiyenameleler ve Helâl yemekler ve mübarek şerbetler var. Bize hediye veriyorlar ve bil'ittifak beraber, pek ciddî ve kat'î diyorlar ki: "**Eğer o evvelki heyetin sizi tecrübe için verilen hediyelerini alsanız, yeseniz; bu gözümüz önündeki şu darağaçlar da başka gördükleriniz gibi asılacaksınız.** Eğer bizim bu memleket Hâkiminin Fermanıyla getirdiğimiz hediyeleri evvelkinin yerine kabul edip ve terbiye-namelerdeki Duaları ve Evradları okusanız, o

asılmaktan kurtulacaksınız. O piyango dairesinde ihsan-ı şahane olarak herbiriniz milyon altun biletini alacağınızı, görür gibi ve gündüz gibi inanınız. Eğer o haram ve şübheli ve zehirli tatlıları yeseniz, asılmağa gittiğiniz zamana kadar dahi o zehirin sancısını çekteceğinizi, bu fermanlar ve bizler müttefikan size kat'î haber veriyoruz." diyorlar.

İşte bu temsil gibi, her vakit gördüğümüz ecel darağacının arkasında mukadderat-ı nev'-i beşer piyango-sundan Ehl-i İman ve Taat için -Hüsн-ü Hatime şartıyla ebedî ve tükenmez bir hazinenin biletini çıkacağını; yüzde yüz ihtimal ile sefahet ve haram ve itikadsızlık ve fiskta devam edenler -tövbe etmemek şartıyla- ya i'dam-ı ebedî (Âhirete inanmayanlara) veya daimî ve karanlık haps-i münferid (Beka-i Ruha inanan ve sefahette gidenlere) ve şekavet-i ebediye i'lamını alacaklarını yüzde doksan dokuz ihtimal ile kat'î haber veren, başta ellişinde Nişane-i Tasdik olan hadsiz Mu'cizeler bulunan yüzyirmidört bin Peygamberler (Aleyhimüsselâm) ve onların verdikleri haberlerin izlerini ve sinemada gibi gölgelerini, keşf ile, zevk ile görüp tasdik ederek imza basan yüzyirmidört milyondan ziyade Evliyalar (Kaddesallahü Esrarehüm) ve o iki kısım meşahir-i insaniyenin haberlerini aklen kat'î bürhanlarla ve kuvvetli hüccetlerle -fikren ve mantıken- yakînî bir surette isbat ederek tasdik edip imza basan milyarlar gelen geçen Muhakkikler, (*): Mütchidler ve Sıddıkînler; bil'icma', mütevatiren nev'-i insanın güneşleri, kamerleri, yıldızları olan bu üç Cemaat-ı Azîme ve bu üç Taife-i Ehl-i

(*): O Muhakkiklerden tek birisi Risale-i Nur'dur. Yirmi senedir en muannid feylesofları ve mütemerrid zındıkları susturan eczaları meydandadır. Herkes okuyabilir ve kimse itiraz etmez.

Hakikat ve beşerin Kudsî Kumandanları olan bu üç büyük ve Âlî Heyetlerin Fermanları ile verdikleri haberleri dinlemeyen ve Saadet-i Ebediyeye giden, onların gösterdikleri yol olan Sırat-ı Müstakimde gitmeyenler, yüzde doksan dokuz dehşetli tehlike ihtimalini nazara almayan ve bir tek muhbirin bir yolda tehlike var demesiyle o yolu bırakınca başka uzun yolda hareket eden bir adam, elbette ve elbette vaziyeti şudur ki:

İki yolu -hadsiz muhbirlerin kat'î ihbarları ile- en kısa ve kolayı ve yüzde yüz Cennet ve Saadet-i Ebediyeyi kazandırınca bırakıp en dağdağlı ve uzun ve sıkıntılı ve yüzde doksan dokuz Cehennem hapsini ve sekavet-i daimeyi netice veren yolunu ihtiyar ettiği halde, dünyada iki yolu, bir tek muhbirin yalan olabilir haberiyle yüzde bir tek ihtimal tehlike ve bir ay hapis imkânı bulunan kısa yolu bırakıp, menfaatsiz - yalnız zararsız olduğu için- uzun yolu ihtiyar eden bedbaht, sarhoş divaneler gibi dehşetli ve uzakta görünen ve ona musallat olan ejderhalara ehemmiyet vermez, sineklerle uğraşıyor, yalnız onlara ehemmiyet verir derecede Aklını, Kalbini, Ruhunu, İnsaniyetini kaybetmiş oluyor.

Madem Hakikat-ı Hal budur, biz mahpuslar, bu hapis musibetinden intikamımızı tam almak için o mübarek ikinci heyetin hediyelerini kabul etmeliyiz. Yani, nasıl bir dakika intikam lezzeti ve birkaç dakika veya bir-iki saat sefahet lezzetleriyle bu musibet bizi onbeş ve beş ve on ve iki-üç sene bu hapse soktu; dünyamızı bize zindan eyledi. Biz dahi bu musibetin rağmen ve inadına, bir-iki saat müddet-i hapsi bir-iki gün İbadete ve iki-üç sene cezamızı -mübarek kafilenin hediyeleriyle- yirmi-otuz sene bâki bir ömre ve on ve yirmi sene hapiste cezamızı milyonlar sene Cehennem hapsinden afvimize

vesile edip fâni dünyamızın ağlamasına mukabil Bâki Hayatımızı güldürerek bu musibetten tam intikamımızı almalıyız. Hapishaneyi terbiyehane gösterip vatanımıza ve milletimize birer terbiyeli, emniyetli, menfaatli adam olmağa çalışmalıyız. Ve hapishane memurları ve müdürleri ve müdebbirleri dahi, câni ve eşkiya ve serseri ve katil ve sefahetçi ve vatana muzır zannettikleri adamları, bir mübarek Dershanede çalışan Talebeler görsünler ve müftehirane Allah'a şükretsinler.

* * *

Meyve Risalesin'den

Üçüncü Mes'ele

Gençlik Rehberi'nde izahı bulunan ibretli bir hâdisenin hülâsası şudur:

Bir zaman, Eskişehir hapishanesinin penceresinde bir cumhuriyet bayramında oturmuştum. Karşısındaki lise mektebinin büyük kızları, onun avlusunda gülerek raksediyordu. Birden manevî birinema ile elli sene sonraki vaziyetleri bana göründü. Ve gördüm ki: O elli-altmış kızlardan ve talebelerden kırk-ellisi kabirde toprak oluyorlar, azab çekiyorlar. Ve on tanesi, yetmiş-seksen yaşında çirkinleşmiş, gençliğinde iffetini muhafaza etmediğinden sevmek beklediği nazarlardan nefret görüyorlar. Katî müşahede ettim. Onların o acınacak hallerine ağladım. Hapishanedeki bir kısım arkadaşlar ağladığımı isittiler. Geldiler, sordular. Ben dedim: Şimdi beni kendi halime bırakınız, gidiniz.

Evet gördüğüm Hakikattir, hayal değil. Nasılkı bu yaz ve güzün âhiri kıstır. Öyle de, gençlik yazı ve ihtiyarlık güzünün arkası kabir ve Berzah kişidir. Geçmiş zamanın elli sene evvelki hâdisatıinema ile hal-i hazırda gösterildiği gibi, gelecek zamanın elli sene sonraki istikbal hâdisatını gösteren birinema bulunsa, ehl-i dalalet ve sefahetin elli-altmış sene sonraki vaziyetleri onlara gösterilse idi, şimdiki güldüklerine ve gayr-ı meşru' keyiflerine nefretler ve teellümlerle ağlayacaklardı.

Ben o Eskişehir hapishanesindeki müşahede ile meşgul iken sefahet ve dalaleti tervic eden bir şahs-ı manevî, insî bir şeytan gibi karşımı dikildi ve dedi:

– "Biz hayatın herbir çeşit lezzetini ve keyiflerini tatmak ve tattırmak istiyoruz, bize karmaşma."

Ben de cevaben dedim:

– Madem lezzet ve zevk için ölümü hatırlaya getirmeyip dalalet ve sefahete atılıyorsun, kat'iyen bil ki: Senin dalaletin hükmüyle bütün geçmiş zaman-ı mazi ölmüş ve madumdur ve içinde cenazeleri çürümüş bir vahşetli mezaristandır. İnsaniyet alâkadarlığıyla ve dalalet yoluyla senin başına ve varsa ve ölmemiş ise Kalbine, o hadsiz firaklardan ve o nihayetsiz dostlarının ebedî ölümlerinden gelen elemeler, senin şimdiki sarhoşça, pek kısa bir zamandaki cüz'î lezzetini imha ettiği gibi; gelecek istikbal zamanı dahi itikadsızlığın cihetiyle yine madum ve karanlıklı ve ölü ve dehşetli bir vahşetgâhtır. Ve oradan gelen ve başını vücuda çıkaran ve zaman-ı hazırla uğrayan bîcarelerin başları, ecel celladının satırıyla kesilip hiçliğe atıldılarından, mütemadiyen Akıl alâkadarlığıyla senin imansız başına hadsiz elîm endişeler yağıdırıyor. Senin sefihane cüz'î lezzetini zîr ü zeber eder.

Eğer dalaleti ve sefaheti bırakıp İman-ı Tahkîkî ve İstikamet Dairesine girsen İman Nuruyla göreceksin ki; geçmiş zaman-ı mazi madum ve herşeyi çürüten bir mezaristan değil, belki mevcud ve istikbale inkîlab eden nurani bir Âlem ve bâki Ruhların istikbaldeki Saadet Saraylarına girmelerine bir intizar salonu görünmesi haysiyetiyle değil elem, belki İmanın kuvvetine göre Cennet'in bir nevi manevî lezzetini dünyada dahi tattırdığı gibi; gelecek istikbal zamanı, değil vahşetgâh ve karanlık, belki İman gözüyle görünür ki; Saadet-i Ebedîye Saraylarında hadsiz Rahmeti ve Keremi bulunan ve her bahar ve yazı birer sofra yapan ve Nimetlerle doldurulan bir Rahman-ı

Rahîm-i Zülcelali Ve'l-ikram'in ziyafetleri kurulmuş ve İhsanlarının sergileri açılmış, oraya sevkiyat var diye İman sinemasıyla müşahede ettiğinden, derecesine göre Bâki Âlemin bir nevi lezzetini hissedebilir. Demek hakikî ve elemsiz lezzet, yalnız İmanda ve İman ile olabilir.

İmanın bu dünyada dahi verdiği binler faide ve neticelerinden yalnız birtek faide ve lezzetini, -bu mezkûr bahsimiz münasebetiyle Gençlik Rehberi'nde bir haşiye olarak yazılan- bir temsil ile beyan edeceğiz. Şöyled ki:

Meselâ senin gayet sevdığın birtek evlâdin sekeratta ölmek üzere iken ve me'yusane elîm ebedî firakını düşünürken; birden Hazret-i Hızır ve Hakîm-i Lokman gibi bir doktor geldi, tiryak gibi bir macun içirdi. O sevimli ve güzel evlâdin gözünü açtı, ölümden kurtuldu. Ne kadar sevinç ve ferah veriyor anlarsın.

İşte o çocuk gibi sevdığın ve ciddî alâkadar olduğun milyonlar sence mahbub insanlar, o mazi mezaristanında - senin nazarında- çürüyüp mahvolmak üzere iken; birden Hakikat-ı İman, Hakîm-i Lokman gibi o büyük i'damhane tevehhüm edilen mezaristana Kalb penceresinden bir ışık verdi. Onunla baştan başa bütün ölüler dirildiler. Ve "Biz ölmemişiz ve ölmeyeceğiz, yine sizinle görüşeceğiz" lisan-ı hal ile dediklerinden aldığın hadsiz sevinçler ve ferahları, İman bu dünyada dahi vermesiyle isbat eder ki: İman Hakikati öyle bir çekirdektir ki, eğer tecessüm etse, bir Cennet-i Hususiye ondan çıkar; o çekirdeğin Şecere-i Tûbâsı olur dedim.

O muannid döndü dedi:

– "Hiç olmazsa hayvan gibi hayatımıza keyif ve lezzetle geçirmek için sefahet ve eğlencelerle bu ince şeyleri düşünmeyerek yaşayacağız."

Cevaben dedim:

– "Hayvan gibi olamazsun. Çünkü hayvanın mazı ve müstakbeli yok. Ne geçmişten elemeler ve teessüfler alır ve ne de gelecektan endişeler ve korkular gelir. Lezzetini tam alır. Rahatla yaşar, yatar. Hâlkına şükreder. Hattâ kesilmek için yatırılan bir hayvan, birşey hissetmez. Yalnız bıçak kestiği vakit hissetmek ister, fakat o his dahi gider. O elemden de kurtulur. Demek en büyük bir Rahmet, bir Şefkat-i İlahiye, gaybi bildirmemektedir ve başa gelen şeyleri setretmektedir. Hususan masum hayvanlar hakkında daha mükemmeldir.

Fakat ey insan, senin mazı ve müstakbelin Akıl cihetile bir derece gaybılıkten çıkışıyla, setr-i gaybdan hayvana gelen istirahattan tamamen mahrumsun. Geçmişten çıkan teessüfler, elîm firaklar ve gelecektan gelen korkular ve endişeler; senin cüz'î lezzetini hiçe indirir. Lezzet cihetinde yüz derece hayvandan aşağı düşürür. Madem Hakikat budur. Ya Aklını çıkar at, hayvan ol kurtul!. Veya Aklını İmanla başına al, Kur'anı dinle. Yüz derece hayvandan ziyade bu fâni dünyada dahi safi lezzetleri kazan!." diyerek onu ilzam ettim.

Yine o mütemerrid şahıs döndü dedi:

– "Hiç olmazsa ecnebi dinsizleri gibi yaşarız."

Cevaben dedim:

– "Ecnebi dinsizleri gibi de olamazsun. Çünkü onlar bir Peygamberi inkâr etse, diğerlerine inanabilirler. Peygamberleri bilmese de, Allah'a inanabilir. Bunu da bilmezse, Kemalâtâ medar bazı seciyeleri

bulunabilir. Fakat bir Müslüman, en âhir ve en büyük ve Dini ve Daveti umumî olan Âhirzaman Peygamberi Aleyhissalâtü Vesselâm'ı inkâr etse ve zincirinden çıksa, daha hiçbir Peygamberi, hattâ Allah'ı kabul etmez. Çünkü bütün Peygamberleri ve Allah'ı ve Kemalâtı onunla bilmış. Onlar onsuz Kalbinde kalmaz. Bunun içindir ki, eskiden beri her dinden İslâmiyete giriyorlar. Ve hiç bir Müslüman, hakikî yahudi veya mecusî veya nasrani olmaz. Belki dinsiz olur, seciyeleri bozulur; vatana, millete muzır bir halete girer..." isbat ettim. O muannid ve mütemerrid şahsın daha tutunacak bir yeri kalmadı. Kayboldu, Cehennem'e gitti.

İşte ey bu Medrese-i Yusufiyede benim Ders arkadaşlarım! Madem Hakikat budur. Ve bu Hakikatı Risale-i Nur o derece katî ve güneş gibi isbat etmiş ki; yirmi senedir mütemerridlerin inadlarını kırıp İmana getiriyor. Biz dahi hem dünyamıza, hem istikbalimize, hem Âhiretimize, hem vatanımıza, hem milletimize tam menfaatlı ve kolay ve selâmetli olan İman ve İstikamet Yolunu takip edip, boş vaktimizi sıkıntılı hülyalar yerinde Kur'andan bildiğimiz Sureleri okumak ve manalarını bildiren arkadaşlardan öğrenmek ve kazaya kalmış Farz Namazlarımızı kaza etmek ve birbirinin güzel huylarından istifade edip bu hapishaneyi güzel seciyeli fidanlar yetiştiren bir mübarek bahçeye çevirmek gibi A'mal-i Sâliha ile hapishane müdür ve alâkadarları, câni ve katillerin başlarında zebani gibi azab memurları değil, belki Medrese-i Yusufiyede Cennet'e adam yetiştirmek ve onların terbiyesine nezaret etmek vazifesiyle memur birer müstakim Üstad ve birer şefkatlı Rehber olmalarına çalışmalıyız.

Meyve Risalesin'den

Dördüncü Mes'ele

Yine Gençlik Rehberi'nde izahı var. Bir zaman bana hizmet eden Kardeşlerim tarafından sual edildi ki:

— "Küre-i arzı herc ü merce getiren ve İslâm mukadderatiyla alâkadar olan bu dehşetli harb-i umumîden elli gündür (şimdi yedi seneden geçti aynı hâl) (*) hiç sormuyorsun ve merak etmiyorsun. Halbuki bir kısım mütedeyyin ve Âlim insanlar, Cemaati ve Câmii bırakıp radyo dinlemeğe koşuyorlar. Acaba bundan daha büyük bir hâdise mi var? Veya onunla meşgul olmanın zararı mı var?" dediler.

Cevaben dedim ki:

— Ömür sermayesi pek azdır. Lüzumlu işler pek çoktur. Birbiri içinde mütedâhil daireler gibi, her insanın Kalb ve mide dairesinden ve cesed ve hane dairesinden, mahalle ve şehir dairesinden ve vatan ve memleket dairesinden ve Küre-i Arz ve nev'i beşer dairesinden tut tâ zîhayat ve dünya dairesine kadar, birbiri içinde daireler var. Herbir dairede herbir insanın bir nevi vazifesi bulunabilir. Fakat en küçük dairede, en büyük ve ehemmiyetli ve daimî Vazife var. Ve en büyük dairede en küçük ve muvakkat, arasında vazife bulunabilir. Bu kıyas ile -küçüklük ve büyüklük makûsen mütenasib- vazifeler bulunabilir. Fakat büyük dairenin cazibedarlığı cihetile küçük dairedeki lüzumlu ve ehemmiyetli Hizmeti bırakırıp

(*): Parantez içindeki not, 1946 senesine aiddir.

lüzumsuz, malayani ve âfâkî işlerle meşgul eder. Sermaye-i hayatını boş yerde imha eder. O kıymetdar ömrünü kıymetsiz şeylerde öldürür. Ve bazan bu harb boğuşmalarını merak ile takip eden, bir tarafa Kalben tarafdar olur. Onun zulümlerini hoş görür, zulmüne şerik olur.

Birinci noktaya cevab ise: Evet bu cihan harbinden daha büyük bir hâdise ve bu zemin yüzündeki hâkimiyet-i âmme davasından daha ehemmiyetli bir Dava, herkesin ve bilhâssa Müslümanların başına öyle bir hâdise ve öyle bir Dava açılmış ki; her adam, eğer Alman ve İngiliz kadar kuvveti ve serveti olsa ve Aklı da varsa, o tek Davayı kazanmak için bilâtereddüd sarfedecek. İşte o Dava ise yüzbin meşahir-i insaniyenin ve hadsiz nev'-i beşerin yıldızları ve Mürşidlerinin müttefikan, Kâinat Sahibinin ve Mutasarrîfinin binler va'd ve ahdlerine istinaden haber verdikleri ve bir kısmı gözleriyle gördükleri şu ki: Herkesin İman mukabilinde bu zemin yüzü kadar bağlar ve kasırlar ile müzeyyen ve bâki ve daimî bir tarla ve mülkü kazanmak veya kaybetmek Davası başına açılmış. Eğer İman vesikasını sağlam elde etmezse kaybedecek. Ve bu asırda, maddiy-yunluk taunuyla çoklar o Davasını kaybediyor. Hattâ bir Ehl-i Keşf ve Tahkik, bir yerde kırk vefiyattan yalnız birkaç tanesi kazandığını sekeratta müşahede etmiş; ötekiler kaybetmişler. Acaba bu kaybettiği Davanın yerini, bütün dünya sultanatı o adama verilse doldurabilir mi?

İşte o Davayı kazandıracak olan Hizmetleri ve yüzde doksanına o Davayı kaybettirmeyen hârika bir dava vekilini o işde çalıştırın vazifeleri bırakıp ebedî dünyada kalacak gibi âfâkî malayaniyat ile iştigal etmek tam bir akılsızlık bildiğimizden, biz Risale-i Nur Şakirdleri, her birimizin

yüz derece Aklımız ziyade olsa da ancak bu Vazifeye sarfetmek lâzımdır diye kanaatimiz var.

Ey hapis musibetinde benim yeni Kardeşlerim! Sizler, benim ile beraber gelen eski Kardeşlerim gibi Risale-i Nur'u görmemişsiniz. Ben onları ve onlar gibi binler Şakirdleri şahid göstererek derim ve isbat ederim ve isbat etmişim ki: O büyük Davayı yüzde doksanına kazandıran ve yirmi senede yirmi bin adama o Davanın kazancının vesikası ve senedi ve berati olan İman-ı Tahkikîyi eline veren ve Kur'an-ı Hakîm'in Mu'cize-i Maneviyesinden neş'et edip çıkan ve bu zamanın birinci bir Dava Vekili bulunan Risale-i Nur'dur. Bu onsekiz senedir benim düşmanlarım ve zindiklar ve maddiyyunlar, aleyhimde gayet gaddarane desiselerle hükûmetin bazı erkânlarını iğfal ederek bizi imha için bu defa gibi eskide dahi hapislere, zindanlara soktukları halde, Risale-i Nur'un çelik kal'asında yüzotuz parça cihazatından ancak iki-üç parçasına ilişebilmişler. Demek avukat tutmak isteyen onu elde etse yeter.

Hem korkmayınız, Risale-i Nur yasak olmaz; Hükûmet-i Cumhuriyenin meb'usları ve erkânlarının ellerinde mühim Risaleleri iki-üçü müstesna olarak serbest geziyorlardı. *إِنْ شَاءَ اللَّهُ*, bir zaman hapishaneleri tam bir ıslah-hane yapmak için bahtiyar müdürler ve memurlar, o Nurları, mahpuslara, ekmek ve ilâç gibi tevzi edecekler.

Meyve Risalesin'den

Sekizinci Mes'elenin Bir Hülâsası

Yedinci'de Haşri çok makamattan soracaktı. Fakat Hâlikimizin İsimleriyle verdiği cevab o derece kuvvetli yakîn ve kanaat verdi ki; daha başka sorgulara ihtiyaç bırakmadığından orada kısa kestik. Şimdi bu mes'elede, Âhiret İmanının, hem Âhiretin Saadetine, hem dünya saadetine dair temin ettiği faideler ve neticelerinden yüzden biri hülâsa edilecek. Saadet-i Uhreviyeye aid kısmı, Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın izahatı daha hiç bir beyana ihtiyaç bırakmamış, onu ona havale ederek ve saadet-i dünyeviyeye aid kısmı izah cihetini Risale-i Nur'a bırakıp, yalnız kısa bir hülâssa ile insanların hayat-ı şahsiye ve hayat-ı içtimaiyesine aid yûzer neticelerinden üç-dört tanesini beyan ederiz.

Birincisi: İnsan, sair hayvanata muhalif olarak, hanesiyle alâkadar olduğu misilli dünya ile alâkadardır ve akaribîyle münasebetdar olduğu gibi, nev'-i beşer ile de ciddî ve fitrî münasebetdardır. Ve dünyada muvakkat Bekasını arzuladığı gibi bir Dâr-ı Ebedîde Bekasını, Aşk derecesinde arzuluyor. Ve midesinin gıda ihtiyacını temin etmeye çalıştığı gibi dünya kadar geniş, belki Ebede kadar uzanan sofraları ve gıdaları, Akıl ve Kalb ve Ruh ve İnsaniyet mideleri için tedarik etmeye fitteken mecburdur, çabalıyor. Ve öyle arzuları ve matlabları var ki, Ebedî Saadetten başka hiçbir şey onları tatmin etmiyor. Hattâ Onuncu Söz'de işaret edildiği gibi, bir zaman -küçüklüğümde- hayalimden sordum: "**Sana bir milyon sene**

ömür ve dünya sultanatı verilmesini, fakat sonra ademe ve hiçliğe düşmesini mi istersin? Yoksa bâki fakat âdi ve meşakkatli bir vücudu mu istersin?" dedim. Baktım, ikincisini arzulayıp birincisinden "ah" çekti. "Cehennem de olsa Beka isterim" dedi.

İşte madem mahiyet-i insaniyenin bir hizmetkârı olan kuvve-i hayaliyeyi bu dünya lezzetleri tatmin etmiyor. Elbette gayet câmi' mahiyet-i insaniye, Ebediyetle fitraten alâkadardır. İşte bu hadsiz arzu ve emellere bağlı olduğu halde, sermayesi bir cüz'î cüz-ü ihtiyarî ve fakr-ı mutlak bir insana, Âhirete İman ne derece kuvvetli ve kâfi ve vâfi bir hazine, bir medar-ı saadet ve lezzet, bir medar-ı istimdad, bir merci' ve dünyanın hadsiz gamlarına karşı bir medar-ı teselli olduğu öyle bir meyve ve faidedir ki; onu kazanmak yolunda dünya hayatını feda etse, yine ucuzdur.

İkinci meyvesi ve hayat-ı şahsiyeye bakan bir faidesi:

Üçüncü Mes'ele'de izah edilen ve Gençlik Rehberi'nde bir haşiye bulunan çok ehemmiyetli bir neticedir.

Evet her insanın, her zaman düşündüğü en ehemmiyetli endişesi, mezaristana giren kendi dostları ve akrabaları gibi o i'damhaneye girmek keyfiyetidir. Birtek dostu için, Ruhunu feda eden o bîçare insanın; binler, belki milyonlar, milyarlar dostları ebedî bir müfarakat içinde i'dam olmalarını tevehhüm edip Cehennem azabından beter bir elem -o düşünmek ucundan- göründüğü vakit, Âhirete İman geldi, gözünü açtırdı ve perdeyi kaldırdı.. "Bak" dedi. O İmanla baktı... Cennet Lezzetinden haber veren bir Lezzet-i Ruhaniyeyi o dostları ebedî ölümlerden ve çürümelerden kurtulup mesrurane bir Nuranî Âlemde onu da bekliyorlar vaziyetinde müşahedesyle aldı.

Risale-i Nur'da bu netice hüccetlerle izahına iktifaen kısa kesiyoruz.

Hayat-ı şahsiyeye aid üçüncü bir faidesi:

İnsanın sair zîhayatlar üstündeki tefevvuku ve rütbesi ise; yüksek seciyeleri ve cem'iyetli istidadları ve külli Ubudiyetleri ve geniş Vücdû Daireleri itibarıyledir. Halbuki o insan, hem madum, hem ölü, hem karanlık olan geçmiş ve gelecek zamanların ortasında sıkışmış bir kısa zaman olan hazır vaktin mikyasıyla, ölçüsüyle; hamiyeti, muhabbeti, kardeşliği, insaniyeti gibi seciyeler alır.

Meselâ, eskiden tanımadığı ve ayrıldıktan sonra da hiç göremeyeceği babasını, kardeşini, karısını, milletini ve vatanını sever, hizmet eder. Ve tam Sadakata ve İhlasa pek nadir muvaffak olabilir; o nisbettte kemalâtı ve seciyeleri küçülür. Değil hayvanların en ulvisi belki baş aşağı, Akıl cihetiyile en bîçaresi ve aşağısı olmak vaziyetine düşeceği sırada, Âhirete İman imdada yetişir. Mezar gibi dar zamanını, geçmiş ve gelecek zamanları içine alan, pek geniş bir zamana çevirir. Ve dünya kadar, belki Ezelden Ebede kadar bir Daire-i Vücdû gösterir. Babasını, Dâr-ı Saadette ve Âlem-i Ervahta dahi pederlik münasebetiyle ve kardeşini, tâ Ebede kadar Uhuvvetini düşünmesiyle ve karısını Cennet'te dahi en güzel bir refika-i hayatı olduğunu bilmesi haysiyetiyle sever, hürmet eder, merhamet eder, yardım eder. Ve o büyük ve geniş daire-i hayatta ve vücuddaki münasebetler için olan ehemmiyetli Hizmetleri, dünyanın kıymetsiz işlerine ve căz'î garazlarına ve menfaatlerine âlet etmez. Ciddî Sadakata ve samimî İhlasa muvaffak olarak, kemalâtı ve hasletleri, o nisbettte -derecesine göre- yükselsemeğe başlar. İnsaniyeti teâli eder. Hayat lezzetinde serçe kuşuna yetişmeyen o insan; bütün hayvanat üstünde, Kâinatın en müntehab ve bahtiyar

bir misafiri ve Sahib-i Kâinat'ın en mahbub ve makbul bir Abdi olmasıdır. Bu netice dahi Risale-i Nur'da hüccetlerle izahına iktifaen kısa kesildi.

Dördüncü bir faidesi ki, insanların hayatı içtimaiyesine bakıyor:

Risale-i Nur'dan Dokuzuncu Şua'da beyan edilen o neticenin bir hülâsası şudur:

Nev'-i insanın dörtten birini teşkil eden çocuklar, Âhiret İmanıyla insanca yaşayabilirler ve insaniyetin istadılarını taşıyabilirler. Yoksa elîm endişeler içinde, kendini uyutturmak ve unutturmak için çocukça oyuncaklarıyla, haylaz bir hayatla yaşayacak. Çünkü her vakit etrafında onun gibi çocukların ölümesiyle onun nazik dimağında ve ilerde uzun arzuları taşıyan zaîf Kalbinde ve mukavemetsiz Ruhunda öyle bir tesir yapar ki; Hayatı ve Aklı o bîçareye âlet-i azab ve işkence edeceği zamanda, Âhiret İmanının Dersiyle, görmemek için oyuncaklar altında onlardan saklandığı o endişeler yerinde, bir sevinç ve genişlik hissederek der: **"Bu kardeşim veya arkadaşım öldü, Cennet'in bir kuşu oldu. Bizden daha iyi keyfeder, gezer. Ve vâlidem öldü, fakat Rahmet-i İlahiye gitti, yine beni Cennet'te kucağına alıp sevecek ve ben de o şefkatlı anneciğimi göreceğim."**

Hem insanın bir rub'unu teşkil eden ihtiyarlar; yakında hayatlarının sönmesine ve toprağa girmelerine ve güzel ve sevimli dünyalarının kapanmasına karşı teselliyyi, ancak ve ancak Âhiret İmanında bulabilirler. Yoksa o merhametli muhterem babalar ve fedakâr şefkatlı analar, öyle bir vaveylâ-yı ruhî ve bir dağdağa-i kalbî çekteklerdi ki, dünya onlara me'yusane bir zindan ve hayat işkenceli bir azab olurdu. Fakat Âhiret İmanı onlara

der: "Merak etmeyiniz, Sizin ebedî bir gençliğiniz var, gelecek ve parlak bir hayat ve nihayetsiz bir ömür sizi bekliyor. Ve zayıf' ettiğiniz evlâd ve akrabalarınızla sevinçlerle görüşeceksiniz. **Ve ettiğiniz bütün iyilikleriniz muhafaza edilmiş, mükâfatlarını göreceksiniz.**" diye, İman-ı Âhiret onlara öyle bir teselli ve inşirah verir ki; her birinin yüz ihtiyarlık birden başlarına toplansa, onları me'yus etmez.

Nev'-i insanın üçten birisini teşkil eden gençler, hevesatları galeyanda, hissiyata mağlub, cür'etkâr, Akıllarını her vakit başına almayan o gençler, Âhiret İmanını kaybet-seler ve Cehennem azabını tahattur etmezlerse; hayat-ı içtimaiyede Ehl-i Namusun malî ve irzî ve zaîf ve ihtiyarların rahati ve haysiyeti tehlikede kalır. Bazı bir dakika lezzeti için bir mes'ud hanenin saadetini mahveder ve bu gibi hapiste dört-beş sene azab çeker, canavar bir hayvan hükmüne geçer.

Eğer İman-ı Âhiret onun imdadına gelse, çabuk Aklını başına alır. **"Gerçi hükümet hafiyesi beni görmüyorlar ve ben onlardan saklanabilirim, fakat Cehennem gibi bir zindanı bulunan bir Padişah-ı Zülcelal'in melaikeleri beni görüyorlar ve fenahıklarımı kaydediyorlar. Ben başıboş değilim ve vazifedar bir yolcuyum. Ben de onlar gibi ihtiyar ve zaîf olacağım."** diye birden, zulmen tecavüz etmek istediği adamlara karşı bir şefkat, bir hürmet hissetmeye başlar. Bu mananın dahi Risale-i Nur'da bürhanlarıyla izahına iktifaen kısa kesiyoruz.

Hem nev'-i beşerin ehemmiyetli bir kısmı, hastalar ve mazlumlar ve bizim gibi musibetzedeler ve fakirler ve ağır ceza alan mahpuslar; eğer İman-ı Âhiret onların imdadına

yetişmezse, her vakit hastalığın ihtiariyla gözü önüne gelen ölüm ve intikamını alamadığı ve namusunu elinden kurtaramadığı zalimin mağrurane ihaneti ve büyük musibetlerde boşboşuna malını, evlânını kaybetmekle gelen elîm me'yusiyeti ve bir-iki dakika veya bir-iki saat keyif yüzünden beş-on sene böyle bir hapis azabını çekmekten gelen kederli sıkıntı, elbette o bâçarelere dünyayı zindan ve hayatı bir işkenceli azaba çevirir. Eğer Âhirete İman imdadlarına yetişse, birden onlar nefes alırlar; sıkıntıları, me'yusiyetleri ve endişeleri ve intikam hiddetleri Derece-i İmanına göre kısmen ve bazan tamamen zâil olur.

Hattâ diyebilirim ki: Benim ve bir kısım Kardeşlerimin bu sebebsiz hapsimizde ve dehşetli musibetimizde, eğer İman-ı Âhiret yardım etmese idi, bir gün dayanmak ölüm kadar tesir edip bizi hayattan istifa etmeye sevkedecekti. Fakat hadsiz şükür olsun, benim canım kadar sevdiğim pek çok Kardeşlerimin bu musibetten gelen elemlerini de çektigim ve gözüm kadar sevdiğim binler Risale-i Nur Risaleleri ve benim yaldızlı ve süslü ve çok kıymetdar kitaplarımın ziya'ları ve ağlamalarından teessüflerini çektigim ve eskiden beri az bir ihaneti ve tahakkümü kaldırımadığım halde, sizi kasemle temin ederim ki: İman-ı bil Âhiret Nuru ve kuvveti bana öyle bir sabır ve tahammül ve teselli ve metanet, belki mücahidane, kârlı bir imtihan Dersinde daha büyük mükâfatı kazanmak için bir şevk verdi ki; ben bu Risalenin başında dediğim gibi, kendimi Medrese-i Yusufiye ünvanına lâyık bir güzel ve hayırlı Medresede biliyorum. Arasında gelen hastalıklar ve ihtiyarlıktan neş'et eden titizlikler olmasa idi, mükemmel ve Rahat-ı Kalb ile Derslerime daha ziyade çalışacaktım. Her ne ise... bu makam münasebetiyle saded harici girdi, kusura bakılmasın.

Hem her insanın küçük bir dünyası, belki küçük bir Cenneti dahi kendi hanesidir. Eğer İman-ı Âhiret o hanenin Saadetinde hükümetmezse, o aile efradı, herbiri şefkat ve muhabbet ve alâkadarlığı derecesinde elîm endişeler ve azablar çeker. O Cenneti, Cehenneme döner. Veyahut muvakkat eğlenceler ve sefahetlerle Aklını tenvim edip uyutur. (Devekuşu gibi avcayı görür, kaçamıyor, uçamıyor. Başını kuma sokar, tâ görünmesin.) Başını gaflete sokar, tâ ölüm ve zeval ve firak onu görmesin. Divanece, muvakkat, ibtal-i his nev'inden bir çare bulur. Çünkü meselâ: Vâlide Ruhunu feda ettiği evlâtını daima tehlikelere maruz gördükçe titrer. Ve pederini ve kardeşini eksik olmayan belalardan kurtaramayan evlâdlar, daim bir keder, bir korkaklık hisseder. Buna kıyasen, bu dağdağalı kararsız hayatı dünyeviyede o mes'ud zannedilen aile hayatı çok cihetlerle saadetini kaybeder ve kısacık bir hayattaki münasebet ve karabet dahi, hakikî Sadakatı ve samimî İhlası ve garazsız bir Hizmeti ve Muhabbeti vermez. Ahlâk o nisbette küçülür, belki sukat eder.

Eğer Âhirete İman o haneye girse, birden ışıklan- diracak, ortalarındaki münasebet ve şefkat ve karabet ve muhabbet kısacık bir zaman ölçüsuyle değil, belki Dâr-ı Âhirette Saadet-i Ebediyede dahi o münasebetlerin devamı ölçüsuyle samimî hürmet eder, sever, şefkat eder, Sadakat eder, kusurlarına bakmaz gibi Ahlâk yükseltenir. Hakikî İnsaniyet Saadeti o hanede başlar inkişafa. Bu mana dahi hüccetlerle Risale-i Nur'da beyanına binaen kısa kesildi.

Hem herbir şehir kendi ahalisine geniş bir hanedir. Eğer İman-ı Âhiret o büyük aile efradında hükümetmezse; güzel Ahlâkin Esasları olan İhlas, Samimiyet, Fazilet,

Hamiyet, Fedakârlık, Rıza-yı İlahî, Sevab-ı Uhrevî yerine garaz, menfaat, sahtekârlık, hodgâmlık, tasannu, riya, rüşvet, aldatmak gibi haller meydan alır. Zahirî asayış ve insaniyet altında, anarsistlik ve vahşet manaları hükmeder; o hayat-ı şehriye zehirlenir. Çocuklar haylazlığa, gençler sarhoşluğa, kavîler zulme, ihtiyanlar ağlamağa başlarlar.

Buna kıyasen, memleket dahi bir hanedir ve vatan dahi bir millî ailenin hanesidir. Eğer İman-ı Âhiret bu geniş hanelerde hükümetse, birden samimî hürmet ve ciddî merhamet ve rüşvetsiz Muhabbet ve Muavenet ve hilesiz Hizmet ve Muaşeret ve riyasız İhsan ve Fazilet ve enaniyetsiz büyülüklük ve meziyet o hayatta inkişafa başlarlar. Çocuklara der: "**Cennet var, haylazlığı bırak.**" Kur'an Dersiyle temkin verir. Gençlere der: "**Cehennem var, sarhoşluğu bırak.**" Aklı başlarına getirir. Zalime der: "**Şiddetli azab var, tokat yiyeceksin.**" Adalete başını eğdirir. İhtiyarlara der: "**Senin elinden çıkmış bütün Saadetlerinden çok yüksek ve daimî bir Uhrevî Saadet ve taze, bâki bir gençlik seni bekliyorlar. Onları kazanmağa çalış.**" Ağlamasını gülmeye çevirir. Bunlara kıyasen cüz'î ve külli herbir taifede hüsnü tesirini gösterir, ışıklandırır. Nev'-i beşerin hayat-ı içtimaiyesiyle alâkadar olan içtimaiyyun ve ahlâkiyyunların kulakları çınlasın!.. İşte İman-ı Âhiretin binler faidelerinden işaret ettiğimiz beş-altı nümunelerine sairleri kıyas edilse kat'î anlaşılır ki; iki cihanın ve iki hayatın Medar-ı Saadeti yalnız İmandır.

Elhüccetüzzehra'nın İkinci Makamı

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

وَبِهِ شَهَادَةِ

Fatiha'nın âhirinde, Ehl-i Hidayet ve İstikamet ve ehl-i dalalet ve tuğyanın müvazenesine işaret eden ve Risale-i Nur'un bütün müvazenelerinin menbârı olan Âyetin bir Hakikatini Sure-i Nur'dan

اللّٰهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ مَثَلُ نُورِهِ كَمِشْكَاةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ الْمِصْبَاحُ
فِي رُجَاجَةِ الْزُّجَاجَةِ كَانَهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةِ مُبَارَكَةٍ

ilâ âhir Âyeti ve arkasında

أَوْ كَظُلُمَاتٍ فِي بَحْرٍ لَّجِيٍّ يَغْشِيهُ مَوْجٌ مِنْ فَوْقِهِ مَوْجٌ ilâ âhir Âyetiyle
beraber pek acib bir tarzda o müvazeneyi mu'cizane ifade ederler.

Birinci Âyet-i Nur -Birinci Şua'da isbat edilmiş ki- on işaretle Risale-i Nur'a bakıyor, Mu'cizane Kur'anın o Tefsirinden gaybî haber veriyor. Ve Risale-i Nur'a Nur nâmı verilmesine en birinci sebeb olmasından, Yirmidokuzuncu Mektub'un bir kısmında bir seyahat-ı hayaliye temsilinde, bu

acib Âyetin "Nur" Kelimesinde نَعْبُدُ-u

Mu'cizesi gibi bir manevî Mu'cizesinin beyanına binaen, Âyet-ül Kübra Risalesinde dünya seyyahi, Hâlikını aramak, bulmak, tanımak için bütün Kâinattan ve enva'-ı mevcudatından sorduğu ve otuzuç yol ile ve kat'ı bürhanlarla Hâlikını Îlmelyakîn ve Aynelyakîn bildiği gibi; o aynı seyyah asırlarda ve Arz ve Semavat tabakalarında Akıyla, Kalbiyle, Hayaliyle gezen yorulmaz, tok olmaz, bütün dünyayı bir şehir gibi görüp, teftiş ederek, kâh Kur'an Hikmetine, kâh felsefe hikmetine Aklını bindirip geniş hayal dûrbîniyle en uzak tabakalara bakarak, Hakikatları vaki'de olduğu gibi görmüş, bizlere Âyet-ül Kübra'da kısmen haber vermiş.

İşte şimdi biz, o Ayn-ı Hakikat ve bir temsil manasında olan seyahat-ı hayaliyesiyle girdiği pekçok Âlemler ve tabakalardan nümune için yalnız üç tabakasını, Fatiha âhirindeki müvazenenin yalnız Kuvve-i Akliye cihetinde bir misalini, gayet muhtasar beyan edeceğiz. Sair meşhudatını ve müvazenelerini, Risale-i Nur'un müvazenelerine havale ederiz.

Birinci nümune söyle: O, dünyaya sırf Hâlikını tanımak, bulmak için gelen seyyah, Aklına dedi: "Biz, herseyden Hâlikimizi sorduk, güzel, tam cevab alındı. Şimdi "Güneş'i güneşten sormak lâzım" darb-ı meseli gibi, biz dahi Hâlikimizi, "İlim" ve "İrade" ve "Kudret" gibi Kudsî Sıfatlarının Tecellileriyle ve meşhud eserleriyle ve İsimlerinin Cilveleriyle tanımak, bulmak için bir seyahat daha yapacağız." diye dünyaya girdi. Ve ikinci bir cereyan olan ehl-i dalalet gibi birden küre-i arz sefinesine bindi. Hikmet-i Kur'aniyeye tâbi' olmayan fen ve felsefe gözlüğünü taktı. Ve Kur'an okumayan coğrafya fenninin proğramıyla baktı, gördü ki: Nihayetsiz bir boşlukta, bir senede

yirmi bin senelik bir dairede, top güllesinden yetmiş defa sür'atli bir hareketle gezer. Yüzbinler nevi bîçare, âciz zîhayatları içine almış. Eğer bir dakika yolunu şaşırsa veya bir serseri yıldızı carpsa, parçalanarak hadsiz fezada sukat ile, bütün o bîçare zîhayatları ademe, hiçliğe boşaltacak, dökecek diye anladı.

غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ cereyanının dehşetli manevî musibetini, **أَوْ كَظُلُّمَاتٍ فِي بَحْرٍ لُجْيٍ** in boğucu karanlığını hissederek "Evhah! Ne yaptık? Bu dehşetli gemiye neden bindik? Bundan kurtulmak çaresi nedir?" diye o kör felsefenin gözlüğünü kırdı, **الَّذِينَ آنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ** cereyanına girdi. Birden Hikmet-i Kur'aniye imdadına geldi, tam Hakikatini gösteren bir dürbüñ Aklına verdi, "Şimdi bak" dedi. Baktı, gördü ki: **رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ** İsmi,

هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذُلُّاً فَامْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُّوا مِنْ رِزْقِهِ burcunda bir güneş gibi tulû' etti. Zemini gayet muntazam ve selâmetli bir gemi ve zîhayatları Rızıklarıyla beraber içine doldurmuş, Kâinat denizinde çok Hikmetler ve menfaatler için seyahatla güneş etrafında gezdirip mevsimlerin mahsulâtını erzak isteyenlere getirir ve "Sevr" ve "Hut" namlarında iki meleği o sefineye kaptan yapmış, gayet güzel ve muhteşem Memleket-i Rabbaniyede Hâlik-1 Zülcelal'in mahlukat ve misafirlerini keyiflendirmek

الله نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ Haki-
için gezdiriyor.. Ve onun ile, Hâlikini bu İsmen Cilvesiyle tanittırır diye
katını gösterir, Hâlikini bu İsmen Cilvesiyle tanittırır diye
anladı. Bütün Ruh u Canıyla الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ dedi,
الذِّينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ taifesine girdi.

O seyyahın Âlemlerdeki seyahatinde gördüğü ikinci nümunesi:

O, küre-i arz gemisinden çıkip hayvanat ve insanlar Âlemine girdi. Dinden Ruh almayan hikmet-i tabiiye gözlüğü ile o Âleme baktı, gördü ki: O hadsiz zîhayatların hadsiz ihtiyaçları ve onları inciten ve hırpalayan hadsiz muzır düşmanları ve merhametsiz hâdiseleri var iken, o ihtiyaçlara karşı sermayeleri binden, belki yüzbinden ancak bir olabilir. Ve o muzır şeylere mukabil iktidarları, milyondan ancak birdir. Bu çok dehşetli ve acıncak vaziyette, rikkat-i cinsiye ve şefkat-i nev'ije ve Akıl alâkadarlığı ile onların haline o derece acıdı ve mahzun ve me'yus ve Cehennem azabı gibi azab alırken ve o perişan Âleme girdiğine bin pişman olurken, birden Hikmet-i Kur'aniye imdadına yetişti, الْذِّينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ dürbüünü verdi. "Bak" dedi. Baktı,

الله نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ Tecellisiyle Rahman, Rahîm, Rezzak, Mün'im, Kerim, Hafîz gibi çok Esma-i İlahiyenin her biri, birer güneş gibi

وَمَا مِنْ دَآبَةٍ إِلَّا هُوَ آخِذٌ بِنَاصِيَّتِهَا ﴿١﴾ وَكَائِنٌ مِنْ دَآبَةٍ لَا تَحْمِلُ رِزْقَهَا
 أَللّٰهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ ﴿٢﴾ وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ
 إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ

gibi Âyetlerin burçlarında tulû' ettiler. O insan ve hayvan dünyasını Rahmetle, İhsanla doldurup bir nevi muvakkat Cennete çevirdiler. Ve bu şâyan-ı temaşa, güzel ibretli misafirhanenin Mihmandar-ı Kerimini tam bildirdiklerini bildi. Bin kere **الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ** dedi.

Seyahatindaki üzeren müşahedatından üçüncü nümunesi: Hâlikını, İslimlerinin ve Sıfatlarının Tecelli ve Cilveleriyle tanımak isteyen o dünya seyyahı, Akıl ve Hayaline dedi ki: "Haydi! Ruhlar ve Melekler gibi biz dahi cesedimizi yerde bırakıp göklere çıkacağız. Hâlikımızı Semavattakilerden soracağız. Ruh Hayale ve Akıl Fikre bindiler, Semaya çıktılar. Kozmoğrafya fennini kendilerine rehber ettiler. Dini dinlemeyen bir felsefe nazarıyla,

مَغْضُوبٌ ضَالِّينَ cereyanlarıyla baktılar. Gördü ki: Küre-i arzdan bin defa büyük, top güllesinden yüz defa çabuk hareket edenler içlerinde bulunan binler kütleler, ateş saçan yıldızlar, şuursuz, camid, serseri gibi birbirini içinde sür'atle gezerler. Bir dakika bir tesadüfle biri yolunu şaşırsa; o boş ve hududsuz ve hadsiz, nihayetsiz Âlemde bir şuursuz küre ile çarpmak suretinde Kiyamet gibi bir herc ü merce sebeb olur.

O seyyah, hangi tarafa baktı ise; dehşet ve vahşet ve hayret ve korkmak aldı, göge çıktığına bin pişman oldu.

Akıl ve Hayal bütün bütün bozuldular. "Bizim vazifemiz güzel Hakikatları görmek ve göstermek iken, böyle Cehennem gibi çirkin ve azablı manaları bilmek, müşahede etmek vazifesinden istifa ediyoruz ve istemiyoruz"

derken, birden **اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ** tecellisi ile,

مُسَخِّرُ الشَّمْسِ وَالْقَمَرِ ve **خَالِقُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ**

رَبُّ الْعَالَمِينَ gibi çok İsimler, her biri birer güneş gibi

وَلَقَدْ زَيَّنَا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِمَصَابِيحَ ve

أَفَلَمْ يَنْظُرُوا إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنَا هَا وَزَيَّنَاهَا ve

ثُمَّ اسْتَوَى إِلَى السَّمَاءِ فَسَوَّيْهِنَّ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ gibi Ayetlerin

burçlarında tulû' ettiler. Bütün Semavatı Nurla, Meleklerle doldurdular, bir büyük Câmiye ve Mescide ve Ordugâha

çevirdiler. O seyyah **الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ** cereyanına girdi.

Dâllînden, **أَوْ كَظُلْمَاتٍ فِي بَحْرٍ لَّجِيِّ** den kurtuldu. Birden

Cennet gibi muntazam, güzel, muhteşem bir memleket gördü. Her tarafta Hâlik-1 Zülcelal'i bildiriyorlar bir vaziyeti müşahedesiyle, Akıl ve Hayalin kıymetleri ve vazifeleri bin derece terakki etti.

İşte o seyyahın Kâinattaki seyahatinin üzerer nüümunesinden bu mezkûr üç nümuneye kıyasen sair müşahedatını ve İsimlerin Cilveleriyle Vâcib-ül Vücdûn Marifetini Risale-i Nur'a havale edip bu pek kısa işaretle iktifaen, bu pek uzun kıssayı kısa keserek Hâlikimizi bildiren Kudsî Sıfatlardan ve Sıfât-ı Seb'asından yalnız "İlim" ve "İrade" ve "Kudret" gibi üç mühim Sıfatların eserleriyle, Tecellileriyle ve Tahakkuklarının hüccetleriyle Kâinat Hâlikini tanımağa o dünya seyyahı gibi gayet kısa işaretlerle çalışacağız. Tafsilâtını Risale-i Nur'a havale ederiz.

(Yirmidokuzuncu Lem'adan)

İkinci Bab

(Bu İkinci Bab, **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** hakkında.)

İkinci Bab ile tabir edilen şu Risalecikte **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** Cümlesini insanlara dedirten İmanın sonsuz faide ve Nurlarından, yalnız dokuz tane beyan edilecektir.

B i r i n c i N o k t a: Evvelâ iki şey ihtar edilecektir:

1- Felsefe, her şeyi çirkin, korkunç gösteren siyah bir gözlüktür. İman ise, herşeyi güzel, ünsiyetli gösteren şeffaf, berrak, nuranî bir gözlüktür.

2- Bütün mahlukatla alâkadar ve herşeyle bir nevi alış-verisi olan ve kendisini abluka eden şeyler ile lafzan ve manen görüşmek, konuşmak, komşuluk etmeye Hilkaten mecbur olan insanın sağ, sol, ön, arka, alt, üst olmak üzere altı ciheti vardır.

İnsan mezkûr iki gözlüğü gözüne takmakla, mezkûr cihetlerde bulunan mahlukatı, ahvali görebilir.

Sağ Cihet: Bu cihetten maksad, geçmiş zamanıdır. Binaenaleyh felsefe gözlüğüyle sağ cihete bakıldığı zaman,

mazı ülkesinin kıyameti kopmuş, altı üstüne çevrilmiş, karanlıklı, korkunç büyük bir mezaristanı andıran bir şekilde görünecektir. Ve bu görünüşte insan pek büyük bir dehşete, vahşete, me'yusiyete maruz kaldığında şübhе yoktur. Fakat İman gözlüğüyle o cihete bakıldığı zaman, hakikaten o ülkenin altı üstüne çevrilmiş bir şekilde görünürse de, fakat can telefi yoktur. Mürettebatı, sâkinleri daha güzel, nuranî bir Âleme nakledilmiş oldukları anlaşıyor. Ve o kabirler, çukurlar da, nuranî bir Âleme girmek için kazılan yeraltı tüneleri şeklinde telakki edilecektir. Demek İmanın insanlara verdiği sürur, ferahlık, itminan, inşirah, binlerce **الْحَمْدُ لِلّهِ** dedirten bir nimettir.

Sol Cihet: Yani, gelecek zamana felsefe gözlüğüyle bakıldığı zaman; bizleri çürütecek, yılan ve akreplere yedirip imha edecek, zulümatalı, korkunç, büyük bir kabir şeklinde görünecektir. Fakat İman gözlüğüyle bakılırsa Cenab-ı Hakk'ın Hâlik-ı Rahman-ı Rahîm'in insanlara ihmaz ettiği çeşit çeşit nefis, leziz me'kûlât ve meşrubata zarf olan bir Maide ve bir Sofra-i Rahmanî şeklinde görünecektir. Ve binlerce **الْحَمْدُ لِلّهِ** okutturarak tekrar ettirecektir.

Üst Cihet: Yani, Semavat cihetine felsefe ile bakan bir adam, şu sonsuz boşlukta, milyarlarca yıldız ve kürelerin (at koşusu gibi veya askerî bir manevra gibi) yaptıkları pek sür'atli ve muhtelif hareketlerinden büyük bir dehşete, vahşete, korkuya maruz kalacaktır. Fakat imanlı bir adam baktığı vakit o garib, acib manevranın bir kumandanının emriyle nezareti altında yapıldığı gibi; Semavat Âlemini tezyin eden o yıldızın bize de ziyadar kandiller şeklinde olduklarını görecek ve o atlar koşusunda korku,

dehşet değil, ünsiyet ve muhabbet edecektir. Âlem-i Semavatı şöylece tasvir eden İman Nimetine elbette binlerce **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** söylemek azdır.

Alt Cihet: Yani, arz Âlemine felsefe gözüyle bakan insan; küre-i arzı başıboş, yularsız, şemsin etrafında serseri gezen bir hayvan gibi veya tahtaları kırık, kaptansız bir kayak gibi görür ve dehşete, telaşa düşer. Fakat İman ile bakarsa, arzin Rahmanî bir sefine olup, Allah'ın kumandası altında bütün me'kûlât, meşrubat, melbusatıyla beraber, nev'-i beşeri tenezzûh için şemsin etrafında gezdiren bir sefine şeklinde görür. Ve İmandan nes'et eden şu büyük büyük

الْحَمْدُ لِلّٰهِları söylemeye başlar.

Ön Cihet: Felsefeci bir adam bu cihete bakarsa görür ki: Bütün canlı mahlukat -insan olsun, hayvan olsun- kafile be-kafile büyük bir sür'atle o cihete gidip kaybolurlar. Yani, ademe gider, yok olurlar. Kendisinin de o yolun yolcusu olduğunu bildiğinden, teessüründen çıldıracak bir hale gelir.. Fakat İman nazarıyla bakan bir Mü'min, insanların o cihete gidişleri, seyahatları adem Âlemine değil, göçebeler gibi bir yayladan bir yaylaya bir intikaldir. Ve fâni menzilden bâki menzile, hizmet çiftliğinden ücret dairesine, zahmetler memleketinden rahmetler memleketine göç etmek olup, adem Âlemine gitmek değil diye bu ciheti memnuniyetle karşılar. Fakat yol esnasında ölüm, kabir gibi görünen meşakkatlar netice itibariyle saadetlerdir. Çünkü, nuranî Âlem'lere giden yol kabirden geçer ve en büyük saadetler büyük ve acı felâketlerin neticesidir. Meselâ: Hazret-i Yusuf, Mısır azizliği gibi bir saadete, ancak kardeşleri tarafından atıldığı kuyu ve Zeliha'nın iftirası üzerine konulduğu hapis

Yolu ile nâil olmuştur. Ve keza, rahm-ı maderden dünyaya gelen çocuk, mahud tünelde çektiği sıkıcı, ezici zahmet neticesinde dünya saadetine nâil oluyor.

Arka Cihet: Yani geride gelenlere felsefe nazarıyla bakılsa; "Yahu bunlar nereden nereye gidiyorlar ve ne için dünya memleketine gelmişlerdir?" diye edilen suale bir cevab alınmadığından -tabiî- hayret ve tereddüd azabı içinde kalınır.

Fakat Nur-u İman gözlüğüyle bakarsa, insanların Kâinat sergisinde teşhir edilen garib acib Kudretin Mu'cizelerini görmek ve mütalaa etmek için Sultan-ı Ezelî tarafından gönderilmiş mütalaacı olduklarını anlar. Ve bunlar o Mu'cizenin derece-i kıymet ve azametine ve Sultan-ı Ezelî'nin Azametine Derece-i Delaletlerine kesb-i vukuf ettikleri nisbetinde derece ve numara aldTktan sonra yine Sultan-ı Ezelî'nin memleketine dönüp gideceklerini anlar. Ve bu anlayış Nimetini kendisine îras eden İman Nimetine **الْحَمْدُ لِلّهِ** diyeektir. Mezkûr zulmetleri izale eden İman

Nimetine **الْحَمْدُ لِلّهِ** diye edilen Hamd dahi bir Nimet olduğundan, ona da bir Hamd lâzımdır. Bu ikinci Hamda da üçüncü bir Hamd, üçüncüye de dördüncü bir Hamd lâzım.

وَهَلْمَ جَرَّا Demek bir Hamd-i Vâhidden doğan Hamdlerden ibaret gayr-ı mütenahî bir Silsile-i Hamdiye husule geliyor.

İ k i n c i N o k t a: Cihat-ı sitteyi tenvir eden İman Nimetine de **الْحَمْدُ لِلّهِ** demesi lâzımdır. Çünkü, İman cihat-ı sittenin zulümâtını izale etmekle def-i bela kabîlinden büyük bir Nimet sayıldığı gibi -tabiî- o cihat-ı sitteyi tenvir ettiği cihetle de celb-ül menafi' kabîlinden ikinci

bir Nimet sayılır. Binaenaleyh insan fitrî bir medeniyete sahib olduğundan cihat-ı sittede bulunan mahlukatla alâkadar olur. Ve İman Nimetiyle de, cihat-ı sitteden istifade edebilmesi imkânı vardır.

Binaenaleyh **أَيْنَمَا تُولُوا فَشَّ وَجْهُ اللَّهِ** Âyet-i Kerime-

sinin Sırıyla, cihat-ı sitteden herhangi bir cihet'te olursa insan tenevvür eder. Hattâ Mü'min olan bir insanın dünyanın kuruluşundan sonuna kadar uzanan manevî bir ömrü vardır. Ve insanın bu manevî ömrü Ezelden Ebede uzanan bir Hayat Nurundan meded ve yardım alır.

Ve keza cihat-ı sitteyi tenvir eden İman sayesinde insanın şu dar zaman ve mekânı geniş ve rahat bir Âleme inkılâb eder. Bu büyük Âlem, bir insanın hanesi gibi olur. Ve mazi, müstakbel zamanları, insanın Ruhuna, Kalbine bir zaman-ı hal hükmünde olur. Aralarında uzaklık kalkıyor.

Ü ç ü n c ü N o k t a: İmanın İstinad ve İstimdad Noktalarını hâvi olmasından da **الْحَمْدُ لِلَّهِ** demesini iktiza eder.

Evet nev'-i beşer, aczi ve düşmanların kesreti dolayısıyla dayanacak bir Nokta-i İstinada muhtaçtır ki, düşmanlarını def için o noktaya iltica etsin. Ve keza kesret-i hacat ve şiddet-i fakr dolayısıyla da istimdad edecek bir Nokta-i İstimdadı muhtaçtır ki, onun yardımıyla ihtiyaçlarını def'etsin.

Ey insan! Senin Nokta-i İstinadın ancak ve ancak Allah'a olan İmandır. Ruhuna, Vicdanına Nokta-i İstimdad ise ancak Âhirete olan İmandır. Binaenaleyh bu her iki noktadan haberi olmayan bir insanın Kalbi, Ruhu tevahhus eder; Vicdanı daima muazzeb olur. Lâkin birinci noktaya

istinad ve ikincisinden de istimdad eden adam Kalben ve Ruhen pekçok zevk ve lezzetleri, ünsiyetleri hisseder ki; hem müteselli, hem Vicdanı mutmain olur.

D ö r d ü n c ü N o k t a: İman Nuru lezaiz-i meşruanın zevale başladıkları zaman hasıl olan elemeleri, emsalinin vücut ve gelmekte olduklarını göstermekle izale eder. Ve keza Nimetlerin devam edip tenakus etmemesini, Nimetlerin menbaını göstermekle temin eder.

Ve keza firak ve ayrılmaların elemelerini teceddüd-ü emsalinin lezzetini göstermekle izale eder. Yani zeval düşüncesiyle bir lezzette çok elemeler olur ki, İman o elemeleri teceddüd-ü emsal ile ihtar ve izale eder. Maahaza lezzetlerin teceddüdünde de başka lezzetler vardır. Evet bir semerenin şeceresi olmasa, o semerede münhasır kalan lezzet, onun yemesiyle zâil olur ve zevali de mücib-i teessür olur. Fakat o semerenin şeceresi maruf ise, o semerenin zevalinden elem hasıl olmuyor, çünkü yerine gelen var. Ve aynı zamanda, teceddüd haddizâtında bir lezzettir.

Ve keza Ruh-u Beşeri en ziyade sıkan, ayrılmalardan neş'et eden elemelerdir. Nur-u İman o elemeleri teceddüd-ü emsal ve tahaddüs-ü visal ümidiyle izale eder.

B e ş i n c i N o k t a: İnsan şu mevcudattan kendisine düşman ve ecnebi tevehhüm ettiği veya ölüler, yetimler gibi hayatsız, perişan vehmettiği şeyleri Nur-u İman, ahbab ve kardeş sıfatıyla gösterir ve hayatdar tesbihhan (tesbih eden) şeklinde irae eder. Yani gafletle bakan adam, Âlemin mevcudatını düşman gibi muzır telakki ederek tevahhus eder. Ve eşyayı ecnebiler gibi görür. Çünkü dalalet nazarında mazi ve istikbal zamanlarındaki eşya arasında Uhuvvet, Kardeşlik rabıtası, bağlanış yoktur.

Ancak zaman-ı halde eşya arasında küçük, cüz'î bir alâka olur. Binaenaleyh ehl-i dalaletin yekdiğerine olan Uhuvvetleri, binler senelik uzun bir zamanda bir dakika kadardır.

Ve keza İman nazarında bütün ecramı hayatdar ve birbirine ünsiyetli olduklarını görüyor. Ve her bir cirmin lisan-ı haliyle Hâlik'ına Tesbihat yapmakta olduğunu da gösteriyor. İşte bu itibarla bütün ecramın kendilerine göre bir nevi Hayat ve Ruhları vardır. Binaenaleyh İmanın şu görüşüne nazaran o ecramda dehşet, vahşet yoktur. Ünsiyet ve muhabbet vardır.

Dalalet nazarı, matlublarını tahsil etmekten âciz olan insanların sahibsiz, hâmısız olduklarını telakki eder ve hüzün, keder, aczlerinden dolayı ağlayan yetimler gibi zanneder. İman nazarı ise, canlı mahlukata bakar.. yetimler gibi değil, ancak mükellef memur, muvazzaf Zâkir ve Tesbihhan İbad sıfatıyla bakar.

A l t i n c i N o k t a: Nur-u İman, dünya ve Âhiret Âlemlerini çeşit çeşit Nimetlere mazhar iki sofra ile tasvir eder ki; Mü'min olan kimse İman eliyle ve zahirî, bâtinî duygularıyla ve manevî, ruhî olan letaifiyle o sofralardan istifade ediyor. Dalalet nazarında ise, zevilhayatın daire-i istifadesi küçülür, maddî lezzetlere münhasırdır.

İman nazarında, Semavat ve Arzı ihata eden bir daire kadar tevessü' eder. Evet bir Mü'min, Güneş'i kendi hanesinin damında asılmış bir lüküs; kameri bir idare lâmbası addedebilir. Bu itibarla Şems, Kamer kendisine bir Nimet olur. Binaenaleyh Mü'min olan zâtın daire-i istifadesi Semavattan daha geniş olur. Evet Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan

وَسَخَّرَ لَكُمُ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَسَخَّرَ لَكُمْ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ

Âyetlerin Belâgatıyla, İmandan neş'et eden şu hârika İhsanlara, İn'amlara işaret ediyor.

Y e d i n c i N o k t a: Nur-u İman ile bilinir ki: Allah'ın varlığı bütün Nimetlerin fevkinde öyle büyük bir Nimettir ki; sonsuz Nimetlerin enva'ını, nihayetsiz İhsanların cinslerini, sayısız atiyyelerin sınıflarını hâvi bir menba, bir kaynaktır. Binaenaleyh Zerrat-ı Âlemin adedince İman Nimetlerine hamd ü sena etmek bir borçtur. Risale-i Nur'un Eczasında bir kısmına işaretler yapılmıştır. Maahaza İman-ı Billahtan bahseden Risale-i Nur'un Cüz'leri, bu Nimetten perdeyi kaldırarak gösteriyor.

الْحَمْدُ لِلّٰهِ lâm-ı istîgrâkla işaret ettiği umum Hamdler

ile hamdedilmesi lâzım olan Nimetlerden birisi de, Rahmaniyet Nimetidir. Evet Rahmaniyet, zevilhayattan Rahmete mazhar olanların sayısınca Nimetleri tazammun etmiştir. Çünkü bilhâssa insan, herbir zîhayatla alâkadardır. Bu itibarla insan her zîhayatın saadetiyle saidleşir ve elemeliyle müteessir olur. Öyle ise herhangi bir ferdde bulunan bir Nimet, arkadaşlarına da bir Nimettir. Ve keza vâlidelerin şefkatleriyle Nimetlenen çocukların sayısınca Nimetleri tazammun edip ona göre Hamdlere, Senalara kesb-i istihkak edenlerden birisi de Rahîmiyettir. Evet annesiz aç bir çocuğun ağlamasından müteessir ve acıyan bir Vicdan sahibi, elbette vâlidelerin çocuklarına olan şefkatlerinden zevk alır, memnun ve mahzuz olur. İşte bu gibi zevkler birer Nimettir, Hamd ve Şükür isterler. Ve keza Kâinatta mündemiç Hikmetlerin bütün enva' ve efradı adedince Hamd ve Şükürleri iktiza edenlerden birisi de Hakîmiyettir. Zira insanın nefsi, Rahmaniyetin Cilveleriyle, Kalbi de Rahîmiyetin Tecelliyatıyla nimetlendikleri gibi; insanın Aklı da Hakîmiyetin letaifiyle zevk alır, telezzüz eder. İşte bu itibarla ağız dolusu ile

الْحَمْدُ لِلّٰهِ söylemekle Hamd ü Senaları istilzam eder.

Ve keza Esma-i Hüsnadan "Vâris" İsleminin Tecelliyyatı adedince ve babalar gibi usûlün zevalinden sonra bâki kalan füruuatın sayısınca ve Âlem-i Âhiretin mevcudatı adedince ve uhrevî mükâfatları almağa medar olmak üzere hifzedilen beşerin amelleri sayısınca, sedâsiyla şu fezayı dolduracak kadar büyük bir **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** ile Hamd edilecek Hafiziyyet Nimetidir. Çünkü Nimetin devamı, Nimetin zâtından daha kıymetlidir. Lezzetin bekası, lezzetten daha lezizdir. Cennet'te devam, Cennet'in fevkindedir ve hâkeza... Binaenaleyh Cenab-ı Hakk'ın Hafiziyyeti tazammun ettiği Nimetler, bütün Kâinatta mevcud bütün Nimetlerden daha çok ve daha üstündedir. Bu itibarla dünya dolusu ile bir **الْحَمْدُ لِلّٰهِ** ister.

Şu zikredilen dört İslme bâki kalan Esma-i Hüsnayı kıyas et ki; herbir İsliminde sonsuz Nimetler bulunduğu için sonsuz Hamdleri, Şükürleri istilzam eder.

Ve keza bütün Nimet hazinelarını açmak selahiyetinde olan Nimet-i İmana vesile olan Hazret-i Muhammed Aleyhissalâtü Vesselâm dahi öyle bir Nimettir ki; nev'-i beşer ilel'ebed O Zâtı (A.S.M.) medh ü sena etmeye borçludur. Ve keza maddî ve manevî bütün Nimetlerin enva'ına führiste ve kaynak olan İslâmiyet ve Kur'an Nimeti de gayr-ı mütenâhî Hamdleri bil'istihkak istilzam eder.

S e k i z i n c i N o k t a: Öyle bir Allah'a hamdolsun ki, Kâinat ile tabir edilen şu Kitab-ı Kebir ve onun Tefsiri olan Kur'an-ı Azîmüşşan'ın beyanına göre bütün Bablarıyla Fasilları ve bütün Sahifeleriyle Satırları ve bütün

Kelimatıyla Harfleri, o Zât-ı Akdes'e -Sîfât-ı Cemaliye ve Kemaliyesini izhar ile- Hamd ü Senahandır.

Şöyle ki: O Kitab-ı Kebirin her bir nakşı, küçük olsun büyük olsun (karınca kaderince) Vâhid ve Samed olan Nakkaşının Evsaf-ı Celaliyesini izhar ile Hamd ü Senalar eder. Ve keza o Kitabın herbir yazısı Rahman ve Rahîm olan Kâtibinin Evsaf-ı Cemaliyesini göstermekle senahan oluyor. Ve keza, o kitabın bütün yazıları, noktaları, nakışları, Esma-i Hüsnanın Tecelliyat ve Cilvelerine ma'kes ve mazhar olmak cihetiyile o Zât-ı Akdes'i takdis, tahmid, temcid ile senahandır. Ve keza o Kitabın her bir nazmı, kasidesi Kadîr, Alîm olan Nâzımını takdis ile tahmid eyler.

D o k u z u n c u N o k t a :

Bu gibi şifrelerin anahtarı bende yoktur ki açayım. Maahaza oruçlu bir kafa, ne o şifreleri açabilir ve ne o darbaları yapabilir. Kusura bakmayıniz. Bu kadarı da ancak yine Müellifinin manevî yardımıyla ve Leyle-i Kadr'in Bereketiyile ve Mevlâna'nın komşuluğundan istifade ile yapabildim... Mütercim Abdülmecid Nursî

(Lemeat'tan)

Bir Meclis-i Misalîde

(Şeriatla medeniyet-i hazırla, deha-i fennî ile Hüda-yı Şer'î müvazeneleri)

Birinci Harbin Mütareke başında, bir Cuma gecesinde bir Rü'ya-yı Sadıkada, misalî Âleminde, bir Meclis-i Âzîmde, benden sual ettiler:

"Mağlubiyet sonunda İslâm'ın Âleminde ne hal peyda olacak?" Asr-ı hazır meb'usu sıfatıyla söyledim; onlar da dinlediler:

Eski zamandan beri İstiklal-i İslâm'ın Bekası, hem Kelimetullah'ın i'lâsı için, Farz-ı Kifaye-i Cihadı; o Lâzime-i Diyanet

Deruhde ile, kendini yekvüicud-u vahdanî, İslâm'ın Âlemine fedaya vazifedar, Hilafete bayrakdar görmüş olan bu devlet,

Şu millet-i İslâm'ın felâket-i mazisi, getirecek de elbet İslâm'ın Âlemine Saadet ve hürriyet. Olur geçen musibet,

İstikbalde telafi. Üçü veren, üçyüze kazandıran, etmiyor elbette hiç hasaret. Halini istikbale tebdil eder, zîhimmet...

Zira ki şu musibet; hayatımız mâyesi olan Şefkat, Uhuvvet, Tesanûd-ü İslâmı hârikulâde etti, İnkişaf-ı Uhuvvet

Tesri'-i ihtizazı. Tahrib-i medeniyet, deniyet-i hazırla sureti değişecek, sistemi bozulacak; zuhur edecek o vakit,

İslâmî medeniyet. Müslümanlar bil'ihtiyar elbet evvel girecek. Müvazene istersen: Şer'in medeniyeti, şimdiki medeniyet

Esaslara dikkat et, âsârlara nazar et. Simdiki medeniyet esasatı menfidir. Menfi olan beş esas ona temel, hem kıymet.

Onlarla çarh kurulur. İşte Nokta-i İstinad: Hakka bedel kuvvettir.

Kuvvet ise, şe'nidir tecavüz ve taâruz; bundan çıkar hıyanet.

Hedef-i kasdı, Fazilet bedeline hasis bir menfaattır. Menfaatın şe'nidir tezahüm ve tehasum; bundan çıkar cinayet.

Hayattaki kanunu, teavün bedeline bir düstur-u cidaldır. Cidalin şe'ni budur: Tenazü' ve tedafü'; bundan çıkar sefalet.

Akvamların beyninde rabîta-i esası: Âharin zararına müntebih unsuriyet. Başkaları yutmakla beslenir, alır kuvvet.

Milliyet-i menfiye, unsuriyet, milliyet; şe'ni olur daima böyle müdhiş tesadüm, böyle feci' telatum, bundan çıkar helâket.

Beşincisi şudur ki: Cazibedar hizmeti: Heva, hevesi teşci', teshil; hevesatı, arzuları tatmin; bundan çıkar sefahet.

O heva, hem heves, şe'ni budur daima: İnsanı memsuh eder, sîreti değiştirir. Manevî meshediyor, değiştir insaniyet.

Şu medenîlerden çoğunun, eğer içini dışına çevirirsen, görürsün: Başta maymunla tilki, yıylanla ayı, hınzır. Sîreti olur suret.

Gelir hayali karşına, postlarıyla tüyleri. İşte şununla görünür meydandaki âsârı. Zemindeki mevazin mizanıdır Şeriat..

Şeriat takı Rahmet, Sema-i Kur'an'dandır. Medeniyet-i Kur'an

Esasları müsbettir. Beş müsbat Esas üzere döner çarh-ı saadet.

Nokta-i İstinadı; kuvvete bedel Haktır. Hakkın daim Şe'nidir Adalet ve Tevazün. Bundan çıkar Selâmet, zâil olur şekavet.

Hedefinde menfaat yerine Fazilettir. Faziletin Şe'nidir Muhabbet ve Tecazüb. Bundan çıkar Saadet, zâil olur adavet.

Hayattaki düsturu, cidal kıtal yerine, Düstur-u Teavündür. O Düsturun Şe'nidir İttihad ve Tesanûd; hayatlanır cemaat.

Suret-i Hizmetinde, heva heves yerine Hüda-yı Hidayettir. O Hüdanın Şe'nidir: İnsana lâyık tarzda terakki ve refahet.

Ruha lâzım surette tenevvür ve tekâmül. Kitlelerin içinde cihet-ül vahdeti de tardeder unsuriyet, hem de menfi milliyet.

Hem onların yerine Rabîta-i Dindir, Nisbet-i Vatanîdir, Alâka-i Sınıfıdir, Uhuvvet-i İmanî. Şu Rabitanın Şe'nidir; samimî bir Uhuvvet,

Umumî bir Selâmet. Haric etse tecavüz, o da eder tedafü'. İşte şimdi anladın; Sırri nedir ki küsmüş, almadı medeniyet.

Şimdiye kadar İslâmlar ihtiyarıyla girmemiş, şu medeniyet-i hazırla.

Onlara yaramamış; hem de onlara vurmuş müdhiş kayd-ı esaret.

Belki nev'-i besere tiryak iken zehir olmuş. Yüzde seksteni atmış meşakkat ve şekavet. Yüzde onu çıkarmış müzahref bir saadet!

Düğer onu bırakmış beyne beyne bîrahat! Zalim ekallin

olmuş gelen rıbh-i ticaret. Lâkin Saadet odur: Külle ola Saadet.

Lâakal ekseriyete olsa medar-ı necat. Nev'-i beşere Rahmet nâzil olan şu Kur'an, ancak kabul ediyor bir tarz-ı medeniyet;

Umuma, ya eksere verirse bir Saadet. Şimdiki tarz-ı hazır, heves serbest olmuştur, heva da hür olmuştur, hayvanî bir hürriyet.

Heves tahakküm eder. Heva da müstebiddir, gayr-ı zarurî hacatı hevaic-i zarurî hükmüne geçirmiştir. İzale etti rahat..

Bedavette bir adam dört şeye muhtaç iken, medeniyet yüz şeye muhtaç, fakir etmiştir. Sa'y-i Helâl, masrafa etmemiştir kifayet.

Onda hile, harama beşeri sevketmiştir. Ahlâkin Esasını şu noktadan bozmuştur. Cemaate hem nev'e vermiştir servet, haşmet.

Ferdi, şahsı ahlâksız, hem fakir eylemiştir. Bunun şahidi çoktur.

Kurûn-u ülâdaki mecmu-u vahşet ve cinayet, hem gadır ve hem hıyanet

Şu medeniyet-i habîse tek bir defada kustu. Midesi (*) daha bulanır.

Âlem-i İslâm'daki istinkâf-ı manidar hem de bir cây-ı dikkat.

Kabulde muzdaribdir, soğuk da davranışmıştır. Evet Seriat-ı Garra'da olan Nur-u İlahî, hassa-i mümtazıdır: İstiğna, istiklaliyet.

(*): Demek daha dehşetli kusacak. Evet iki harb-i umumî ile öyle kustu ki: Hava, deniz, kara yüzlerini bulandırdı, kanla lekeledi...

O hassadır bırakmaz ki o Nur-u Hidayet, şu medeniyet Ruhu olan Roma dehası ona tahakküm etsin. Onda olan hidayet,

Bundaki felsefe ile mezcolmaz, hem aşılanmaz, hem de tâbi' olamaz. İslâmiyet Ruhunda Şefkat İzzet-i İman, beslediği Şeriat Kur'an-ı Mu'ciz-Beyan tutmuş Yed-i Beyzada Hakaik-i Şeriat.

O Yemin-i Beyzada birer Asâ-yı Musa'dır. Sehhâr medeniyet, istikbalde edecek ona Secde-i Hayret...

Şimdi buna dikkat et: Eski Roma, Yunan'ın iki dehası vardı; bir asıldan tev'emdi, biri hayal-âlûddu, biri madde-perestti.

Su içinde yağ gibi imtizac olamadı. Mürur-u zaman istedi, medeniyet çabaladı. Hristiyanlık da çalıştı, temzicine muvaffak hiçbiri de olmadı.

Herbiri istiklalini filcümle hífzeyledi. Hattâ el'an âdetâ o iki ruh, şimdi de cesedleri değişmiş, Alman Fransız oldu.

Güya bir nevi tenasüh başlarından geçmişti. Ey birader-i misalî! Zaman böyle gösterdi. O ikiz iki deha, öküz gibi reddetti

Temzicin esbabını. Şimdi de barışmadı. Madem onlar tev'emdi, kardeş ve arkadaşı, terakkide yoldaştı; birbiriyile döğüştü..

Hiç de barışmadılar. Nasıl olur ki aslı, hem madeni, matlai başka çeşit olmuştu. Kur'anda olan Nuru, Şeriat Hidayeti..

Şu medeniyetin ruhu olan Roma dehası, birbiriyile barışır hem mezcu ittihadı.

O deha ile bu Hüda Menşe'leri ayrıdır: Hüda Semadan indi, deha zeminden çıktı. Hüda Kalbde işliyor, dimağı da işletir.

Deha dimağda işler, Kalbi de karıştırır. Hüda Ruhu eder tenvir, taneleri sünbüllettirir. Karanlıklı tabiat onunla ışıklanır.

İstidad-ı kemali birdenbire yol alır, nefs-i cismanî yapar hizmetkâr-ı emirber. Melek-sîma ediyor insan-ı himmetperver.

Deha ise: Evvelâ nefse ve cisme bakıyor, tabiata giriyor, nefsi tarla ediyor. İstidad-ı nefsanî neşvünema buluyor.

Ruhu eder hizmetkâr, taneleri kuruyor. Şeytanın sîmasını beşerde gösteriyor.

Hüda, hayateyne Saadet veriyor. Dâreyne ziya neşrediyor. İnsanı yükseltiyor.

Deccal-misal (*) dehâ-i a'ver, bir dar ile bir hayatı anlar; madde-perest olur ve dünya-perver. İnsanı yapar birer canavar.

Evet deha, sağır tabiata tapar. Kör kuvvete fermanber. Fakat Hüda, şuurlu san'atı tanır, hikmetli Kudrete bakar. Deha, zemine küfran perdesi çeker. Hüda, şükran Nurunu serper.

Bu Sirdandır: Deha, a'ma-i asamm; hüda, Semî-i Basîr. Dehanın nazarında, zemindeki Nimetler sahibsiz ganîmettir.

Minnetsiz gasb ve sirkat, tabiattan koparmak canavarca his verir. Hüdanın nazarında; zeminin sinesinde Kâinatın yüzünde

Serpilmiş olan niam, Rahmetin semerati. Her Nimetin altında bir Yed-i Muhsin görür, şükran ile öptürür.

(*): Bunda da bir ince işaret var.

Bunu da inkâr etmem: Medeniyette vardır mehasin-i kesîre.. lâkin onlar değildir ne Nasraniyet malı, ne Avrupa icadı,

Ne şu asrin san'atı.. Belki umum malıdır: Telahuk-u eskârdan, Semavî Şerâyi'den, hem hacat-ı fîtrîden, hususî Şer'-i Ahmedî,

İslâmî inkılabdan neş'et eden bir maldır. Kimse temellük etmez.

Misalîler meclisi, o meclisin reisi tekrar sordu; hem dedi: "Musibet olur her dem hiyanet neticesi, mükâfatın sebebi. Ey şu asrin adamı! Kader bir sille vurdu, Kazaya da çarptırdı

Hangi ef'alinizle Kazaya, hem Kadere şöyle fetva verdiniz ki, Kaza-i İlahî musibetle hükmetti, sizleri hîrpaldı?

Hata-yı ekseriyet olur sebeb daima musibet-i âmmeye." Dedim: Beşerin dalalet-i fîkrîsi, Nemrudane inadı,

Firavunane gururu şîşti şîşti zeminde, yetişti semavata. Hem de dokundu hassas Sîrr-ı Hilkate. Semavattan indirdi

Tufan, taun misali, şu harbin zelzelesi; gâvura yapıştırdı semavî bir silleyi. Demek ki şu musibet, bütün beşer musibetiyydi,

Nev'en umuma şamil. Bir müşterek sebebi; maddîyyunluktan gelen dalalet-i fîkrîyi, hürriyet-i hayvanî, hevanın istibdadı...

Hissemizin sebebi; Erkân-ı İslâmîde ihmâl ve terkimizdi. Zira Hâlik Teâlâ yirmidört saatten bir saati istedî,

Beş vakit Namaz için yalnız o saati, bizden yine bizim

için emretti, hem istedi. Tenbellikle terkettik, gafletle ihmal oldu.

Şöylede de ceza gördük: Beş senede, yirmidört saatte daima talim ve meşakkatle tahrik ve koşturmakla bir nevi Namaz kıldırdı.

Hem senede yalnız bir ay Oruç için nefsimizden istedi. Nefsimize acidık, keffareten beş sene cebren Oruç tutturdu.

Kendi verdiği malından, kırkından ya onundan birini Zekat istedi.

Buhl ile hem zulmettik, haramı karıştırdık, ihtiyarla vermedikti.

O da bizden aldırdı müterakim Zekatı, haramdan da kurtardı. Amel, cins-i cezadır. Ceza, cins-i ameldir. Sâlih amel ikiydi:

Biri müsbet ve ihtiyarî, biri menfî ızdırarî. Bütün âlâm, mesai, A'mal-i Sâlihadır; lâkin menfidir, ızdırarî. Hadîs teselli verdi.

Bu millet-i günahkâr kanıyla Abdest aldı. Fiilî bir tövbe etti. Mükâfat-ı âcili, şu milletin humsu dört milyonu çıkardı

Derece-i Velayet, Mertebe-i Şehadet ile Gazilik verdi, günahı sildi. Bu Meclis-i Âlî-i Misalî, bu sözü tahsin etti.

Ben de birden uyandım, belki yakaza ile yeni yattım. Bence yakaza rü'yadır,

Rü'ya bir nevi yakazadır. Orada Asrin Vekili, burada Said-i Nursî...

Hakîkî Bütün Elem Dalalette, Bütün Lezzet İmandadır

Hayal Libasını Giymiş Muazzam Bir Hakikat...

Ey yoldaş-ı hûşdar! Sîrat-ı Müstakîmin o Meslek-î Nûrânî, mağdub ve dâllînin o tarîk-ı zulmânî, tam farklarını görmek eğer istersen ey Aziz,

Gel vehmini ele al, hayal üstüne de bin, şîmdî seninle gideriz zulümât-ı ademe. O mezar-ı ekberi, o şehr-i pür-emvatı bir ziyaret ederiz.

Bir Kadîr-î Ezelî, kendi Dest-î Kudretle bu zulümât-ı kît'adan bizi tuttu çekardı, bu vûcûda bindirdi, gönderdi şu dünyaya; şu şehr-i bî-lezaiz.

İşte şîmdî biz geldik şu Âlem-î Vûcûda, o sahra-yı hâile. Gözümüz de açıldı, şeş cihette biz baktık; evvel istîtafkârane önümüze bakarız.

Lâkin beliyyeler, elemler önümüzde düşmanlar gibi tehacüm eder. Ondan korktuk, çekindik. Sağa sola, anasır-ı tabâiya bakarız, ondan meded bekleriz.

Lâkin biz görüyoruz ki, onların kalbleri kasiyye, merhametsiz. Dişlerini bilerler, hiddetli de bakarlar; ne naz dinler, ne niyaz!

Muztar adamlar gibi me'yusane nazarı yukarıya kaldırdık. Hem istimdadkârane ecrâm-ı ulviyeye bakarız; pek dehşetli tehdidkâr da görürüz.

Güya birer gülle bomba olmuşlar, yuvalardan çıkmışlar, hem etraf-ı fezada pek sür'atli geçerler, her nasılsa ki onlar birbirine dokunmaz.

Ger birisi yolunu kazara bir şaşırtsa, **آلِعَيَادُ بِاللَّهِ**, şu Âlem-i Şehadet ödü de patlayacak. Tesadüfe bağlıdır; bundan dahi Hayır gelmez.

Me'yusane nazarı o cihetten çevirdik, elîm hayrete düştük. Başımız da eğildi, sinemizde saklandık, nefsimize bakarız. Mütalaa ederiz.

İşte işitiyoruz: Zavallı nefsimizden binlerle hacetlerin sayhaları geliyor. Binlerle fâkatlerin enînleri çıkıyor. Teselliyi beklerken tevahhus ediyoruz.

Ondan da Hayır gelmedi. Pek ilticakârane Vicdanımıza girdik; içine bakıyoruz, bir çareyi bekleriz. Eyyah! Yine bulmayız; biz meded vermeliyiz.

Zira onda görünür binlerle emelleri, galeyanlı arzular, heyecanlı hissiyat, Kâinata uzanmış. Herbirinden titreriz, hiç yardım edemeyiz.

O âmâl sıkışmışlar vücud-adem içinde; bir tarafı Ezele, bir tarafı Ebede uzanıp gidiyorlar. Öyle vüs'atlari var; ger dünyayı yutarsa o Vicdan da tok olmaz.

İşte bu elîm yolda nereye bir baş vurduk, onda bir bela bulduk. Zira mağdub ve dâllîn yolları böyle olur. Tesadüf ve dalalet, o yolda nazar-endaz.

O nazarı biz taktik, bu hale böyle düştük. Şimdi dahi halimiz ki mebde' ve meâdi, hem Sâni' ve hem Haşri muvakkat unutmuşuz.

Cehennem'den beterdir, ondan daha muhirkir, Ruhumuzu

eziyor. Zira o şes cihetten ki onlara baş vurduk. Öyle halet almışız.

Ki yapılmış o halet, hem havf ile dehşetten, hem acz ile ra'setten, hem kalâk ve vahşetten, hem yütm ve hem yeisten mürekkeb vicdan-sûz.

Şimdi her cihete mukabil bir cepheyi alırız, define çalışırız. Evvel, kudretimize müracaat ederiz, väesefâ görürüz.

Ki âcize zaîfe. Sâniyen: Nefiste olan hacatın susmasına teveccüh ediyoruz. Vâesefâ durmayıp bağırlılar görürüz.

Sâlisen: İstimdadkârane, bir halaskârı için bağırrı, çağırırız, ne kimse iştiyor, ne cevabı veriyor. Biz de zannediyoruz:

Herbir şey bize düşman, herbir şey bizden garib. Hiçbirsey Kalbimize bir teselli vermiyor; hiç emniyet bahşetmez, hakikî zevki vermez.

Râbian: Biz ecram-ı ulviyeye baktıkça, onlar nazara verir bir havf ile dehşeti. Hem Vicdanın müz'ici bir tevahhus geliyor: Akıl-sûz, evham-sâz!

İşte ey birader! Bu dalaletin yolu, mahiyeti söyledir. Küfürdeki zulmeti, bu yolda tamam gördük. Şimdi de gel kardeşim, o ademe döneriz.

Tekrar yine geliriz. Bu kere Tarîkimiz Sîrat-ı Müstakimdir, hem İmanın yoludur. Delil ve İmamımız, İnayet ve Kur'andır, şehbaz-ı edvar-pervaz.

İşte Sultan-ı Ezel'in Rahmet ve İnayeti, vakta bizi istedi, Kudret bizi çıkardı, lütfen bizi bindirdi kanun-u meşiete: Etvar üstünde perdaz.

Şimdi bizi getirdi, şefkat ile giydirdi şu hil'at-ı vücudu,

emanet rütbesini bize tevcih eyledi. Nişanı Niyaz ve Namaz.

Şu edvar ve etvarın, bu uzun yolumuzda birer Menzil-i Nazdır. Yolumuzda teshilât içindir ki, Kaderden bir Emirname vermiş, sahifede cephemiz.

Her nereye geliriz, herhangi taifeye misafir oluyoruz, pek uhuvvetkârane istikbal görüyoruz. Malımızdan veririz, mallarından alırız.

Ticaret muhabbeti, onlar bizi beslerler, hediyelerle süslerler, hem de teşyi' ederler. Gele gele işte geldik, dünya kapısındayız işitiyoruz âvâz.

Bak girdik şu zemine; ayağımızı bastık Şehadet Âlemine: Şehr-Âyîne-i Rahman, gürültühane-i insan. Hiçbir şey bilmeyiz, delil ve İmamımız Meşîet-i Rahman'dır. Vekil-i delilimiz, nâzenin gözlerimiz. Gözlerimizi açtık, dünya içine saldık. Hatırına gelir mi evvelki gelişimiz?

Garib, yetim olmuştuk; düşmanlarımız çoktu, bilmezlik Hâmimizi. Şimdi Nur-u İmanla o düşmanlara karşı bir Rükn-ü Metînimiz

İstinadî Noktamız, hem Himayetkârimiz defeder düşmanları. O İman-ı Billah'tır ki Ziya-i Ruhumuz, hem Nur-u Hayatımız, hem de Ruh-u Ruhumuz.

İşte Kalbimiz rahat, düşmanları aldırmaz, belki düşman tanımadır. Evvelki yolumuzda, vakta Vicdana girdik; işittik ondan binlerle feryad u fîzar ve âvâz.

Ondan belaya düştük. Zira âmâl, arzular, istidad ve hissiyat; daim Ebedi ister. Onun yolunu bilmezlik, bizden yol bilmemezlik, onda fizar ve niyaz.

Fakat **الْحَمْدُ لِلّٰهِ**, şimdi gelişimizde bulduk Nokta-i İstimdad, ki daim Hayat verir o İstidad, âmâle; tâ Ebed-ül-Âbâda onları eder pervaz.

Onlara yol gösterir, o noktadan İstidad hem İstimdad ediyor, hem Âb-ı Hayatı içер, hem kemaline koşuyor; o Nokta-i İstimdad, o sevk-engiz remz ü nâz.

İkinci Kutb-u İman ki: Tasdik-i Haşirdir, Saadet-i Ebedî; o sadefin cevheri İman, bürhanı Kur'an. Vicdan, insanı bir râz.

Şimdi başını kaldır, şu Kâinata bir bak, onun ile bir konuş. Evvelki yolumuzda pek müdhiş görünürdü. Şimdi de mütebessim her tarafa gülüyorum, nâzenînane niyaz ve âvâz.

Görmez misin: Gözümüz arı-misal olmuştur; her tarafa uçuyor. Kâinat bostanıdır, her tarafta çiçekler, her çiçek de veriyor ona bir Âb-ı Lezîz.

Hem ünsiyet, teselli, tahabbübü veriyor. O da alır getirir; Şehd-i Şehadet yapar. Balda bir bal akıtır, o esrar-engiz şehbaz.

Harekât-1 ecrama, ya nûcum, ya şümusa nazarımız kondukça, ellerine verirler Hâlikin Hikmetini. Hem Mâye-i İbreti, hem Cilve-i Rahmeti alır ediyor pervaz.

Güya şu Güneş bizlerle konuşuyor: Der: "Ey kardeşlerimiz! Tevahhuşla sıkılmayınız, ehlen sehlen merhaba, hoş teşrif ettiniz. Menzil sizin; ben bir mumdar-1 şehnaz.

Ben de sizin gibiyim; fakat sâfi isyansız, mutî bir hizmetkârim. O Zât-1 Ehad-i Samed ki Mahz-1 Rahmetiyle Hizmetinize beni müsahhar-1 pürnur etmiş. Benden hararet, ziya; sizden Namaz ve Niyaz."

Yahu, bakın Kamer'e! Yıldızlarla denizler herbiri de

kendine mahsus birer lisanla: "Ehlen sehlen merhaba!" derler. "Hoş geldiniz, bizi tanımaz misiniz?"

Sırr-ı Teavünle bak, Remz-i Nizamla dinle. Herbirisi söylüyor: "Biz de birer hizmetkâr, Rahmet-i Zülcelal'in birer âyinedarıyız; hiç de üzülmeyiniz, bizden sıkılmayınız."

Zelzele na'raları, hâdisat sayhaları sizi hiç korkutmasın, vesvese de vermesin. Zira onlar içinde bir Zemzeme-i Ezkâr, bir Demdeme-i Tesbih, Velvele-i Nâz u Niyaz.

Sizi bize gönderen o Zât-ı Zülcelal, ellerinde tutmuştur bunların dizginlerini. İman gözü okuyor yüzlerinde Âyet-i Rahmet, herbiri birer âvâz.

Ey Mü'min-i Kalbi hüşyâr! Şimdi gözlerimiz bir parça dînlensinler, onların bedeline hassas kulağımızı İmanın mübarek eline teslim ederiz, dünyaya göndeririz. Dinlesin leziz bir sâz.

Evvelki yolumuzda bir matem-i umumî, hem vaveylâ-yı mevtî zannolunan o sesler, şimdi yolumuzda birer Nevaz u Namaz, birer Âvâz u Niyaz, birer Tesbihe Âğâz.

Dinle, havadaki demdeme, kuşlardaki cîvcîve, yağmurdaki zemzeme, denizdeki gamgama, raadlardaki râkraka, taşlardaki tiktika birer manidar nevaz...

Terennümat-ı hava, naarat-ı ra'diye, nağamat-ı emvac, birer Zikr-i Azamet. Yağmurun hezecatı, kuşların seceâtı birer Tesbih-i Rahmet, Hakikata bir mecaz.

Eşyada olan asvat, birer savt-ı vücuddur: Ben de varım derler. O Kâinat-ı Sâkit, birden söyle başlıyor: "Bizi camid zannetme, ey insan-ı boşboğaz!."

Tuyurları söylettirir ya bir Lezzet-i Nimet, ya bir Nüzul-ü Rahmet. Ayrı ayrı seslerle, küçük ağâzlarıyla Rahmeti

alkışlarlar, Nimet üstünde iner, şükür ile eder pervaz.

Remzen onlar derler: "Ey Kâinat Kardeşler! Ne güzeldir hâlimiz: Şefkatle perverdeyiz, Hâlimizden memnunuz. Sivri dimdikleriyle fezaya saçıyorlar birer âvâz-ı pür-nâz.

Güya bütün Kâinat ulvî bir müzikîdir, İman Nuru işitir Ezkâr ve Tesbihleri. Zira Hikmet reddeder tesadüf vücudunu, Nizam ise tardeder.. ittifak-ı evham-sâz.

Ey yoldaş! Şimdi şu Âlem-i Misalîden çıkarız, hayalî vehimden ineriz, Akıl meydanında dururuz, mizana çekeriz, ederiz yolları ber-endaz.

Evvelki elîm yolumuz mağdub ve dâllîn yolu, o yol verir Vicdana, tâ en derin yerine hem bir hiss-i elîmi, hem bir şedid elemi. Şuur onu gösterir. Şuura zîd olmuşuz.

Hem kurtulmak için de muztar ve hem muhtacız; ya o teskin edilsin, ya ihsas da olmasın; yoksa dayanamayız, feryad u fîzar dinlenmez.

Hüdâ ise şifadır; heva, ibtal-i histir. Bu da teselli ister, bu da tegafül ister, bu da meşgale ister, bu da eğlence ister. Hevesat-ı sihirbaz.

Tâ Vicdanı aldatsın, Ruhu tenvim edilsin, tâ elem hissolmasın. Yoksa o elem-i elîm, Vicdanı ihrak eder; fîzara dayanılmaz, elem-i ye's çekilmez.

Demek Sîrat-ı müstakimden ne kadar uzak düşse, o derece nisbeten şu halet tesir eder, Vicdanı bağırtırır. Her lezzetin içinde elemi var, birer iz.

Demek heves, heva, eğlence, sefahetten memzuc olan şaşaa-i medenî, bu dalaletten gelen şu müdhiş sıkıntıya

bir yalancı merhem, uyutucu zehir-baz.

Ey aziz arkadaşım! İkinci yolumuzda, o Nuranî Tarîkte bir haleti hissettik; o haletle oluyor Hayat, maden-i lezzet. Âlâm, olur lezaiz.

Onunla bunu bildik ki mütefavit derecede, Kuvvet-i İman nisbetinde Ruha bir halet verir. Cesed Ruhla mültezdir, Ruh Vicdanla mütelezziz.

Bir Saadet-i Âcile, Vicdanda münderiçtir; bir Firdevs-i Manevî, Kalbinde mündemiçtir. Düşünmekse deşmektir; Şuur ise, şiar-ı râz.

Şimdi ne kadar Kalb ikaz edilirse, Vicdan tahrik edilse, Ruha ihsas verilse; lezzet ziyade olur, hem de döner ateşi Nur, şıtası yaz.

Vicdanda Firdevslerin kapıları açılır, dünya olur bir Cennet. İçinde Ruhlarımız, eder Pervaz u Perdaz, olur Şehbaz u Şehnaz, yelpez Namaz u Niyaz.

Ey aziz yoldaşım! Şimdi Allah'a ısmarladık. Gel, beraber bir Dua ederiz, sonra da buluşmak üzere ayrılrız...

اللَّهُمَّ إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ

* * *

İÇİNDEKİLER

Sahife

*Mühim Bir Suale Cevab.....	5— 12
*Birinci Söz.....	13— 15
*İkinci Söz.....	16— 18
*Üçüncü Söz.....	19— 21
*Dördüncü Söz.....	22— 24
*Beşinci Söz.....	25— 27
*Altıncı Söz.....	28— 33
*Yedinci Söz.....	34— 39
*Sekizinci Söz.....	40— 48
*Onikinci Söz.....	49— 50
*Onuçüncü Söz'ün İkinci Makamı.....	51— 54
*Bırkaç Biçare Gençlere Verilen Bir Tenbih, Bir Ders, Bir İhtardır.....	55— 58
*Onuçüncü Söz'ün İkinci Makamının Hâşıyesidir.....	59— 66
*Leyle-i Kadirde İhtar Edilen Bir Mes'ele-i Muhimme.....	67— 68
*Gafil Kafaya Bir Tokmak ve Bir Ders-i İbrettir.....	69— 71
*Onyedinci Söz.....	72— 76
*Kalbe Fârisî Olarak Tahattur Eden Bir Munâcat.....	77— 90
*Birinci Levha.....	91
*İkinci Levha.....	92
*Yirmiüçüncü Söz.....	93—122
*Yirmidördüncü Söz'ün Beşinci Dal'1.....	123—132
*Yirmibeşinci Soz'den İkinci Cilve.....	133—140
*Meyve Risalesi'nden Onuncu Mes'elenin Hâtimesi Olarak İki Hâsiye.....	141—143
*Yirmialtinci Söz 'den üçüncü Mebhasın Sonu ve Dördüncü Mebhas.....	144—148
*Otuzuncu Söz'ün Birinci Maksadı.....	149—165
*Otuzikinci Söz'den İkinci Noktanın İkinci Mebhası.....	166—175

Sahife

*Birinci Lem'a.....	176—179
*Onyedinci Lem'a'dan Beşinci Nota.....	180—189
*Yirmidördüncü Lem'a (Tesettür Hakkında)	190—196
*Birinci Mektubun Dördüncü Suali.....	197—199
*Dokuzuncu Mektub'dan Sâlisen ve Râbian.....	200—203
*Yirmidokuzuncu Mektub'tan Beşinci Risale Olan Beşinci Kısım.....	204—208
*Bir Zaman Eskişehir Hapishanesinin Penceresinde Oturmuştum.....	209—212
*Birden İhtar Edilen Bir Mes'ele-i Mühimme.....	213—214
*Meyve Risalesi 'nden İkinci Mes'ele'nin Hülâsası.....	215—219
*Üçüncü Mes 'ele.....	220—224
*Dördüncü Mes'ele.....	225—227
*Sekizinci Mes 'ele'nin Bir Hülâsası.....	228—235
*El-Hüccet-üz-Zehra'nın İkinci Makamı.....	236—242
*Yirmidokuzuncu Lem'a'dan İkinci Bab.....	243—252
*Lemeat'tan Bir Meclis-i Misâlîde (Şeriatla Medeniyet-i hâzîra, dehâ-i fennî ile Hudâ-yı Şer'i muvazeneleri)	253—260
*Hakikî Bütün Elem Dalâlette, Bütün Lezzet İmândadır. Hayâl Libasını Giymiş, Muazzam Bir Hakikat.....	261—268